

பெருங்கடுங்கோ செய்தருளிய

பாலைக்கல்

உரை : புலியூர்க்கேசிகள்

 சாரதா பதிப்பகம்

பெருங்கடுங்கோவின்

பாலைக் கலி

மூலமும் உரையும்

உரை

புலியூர்க் கேசிகள்

சாரதா பதிப்பகம்

சென்னை - 600 014.

☎ 044-2811 4402 / 2844 3791 / 97907 06548

நூல் கிடைக்குமிடம் :

கௌரா புத்தக மையம்

செயிண்ட் ஜான் சர்ச் வணிக வளாகம்
9, ராக்கின்ஸ் சாலை, திருச்சிராப்பள்ளி-1
☎ : 99520 34876 / 0431 2419584

கௌரா புத்தக மையம்

4, வெங்கடரங்கம் பிள்ளை தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.
☎ : 97907 06548 / 94449 10346

விலை : ரூ. 30.00

- * முதற் பதிப்பு : ஜூலை 2010
- * © உரிமை : பதிப்பகத்திற்கே
- * பதிப்பாசிரியர் : எஸ். கௌமாரீஸ்வரி M.A., M.L.I.S.,
- * நூலின் பெயர் : பாலைக் கலி மூலமும் உரையும்
- * பக்கங்கள் : 96
- * ஒளி அச்ச : ஜெய் ஜீனா
- * வெளியீடு : சாரதா பதிப்பகம்
ஜி-4, சாந்தி அடுக்ககம்,
3, ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
- * அச்சிட்போர் : ஆர்.கே. ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
சிதம்பரம் 04144 - 225475

CODE : 968

கௌரா ஏஜென்ஸீஸ்

10/14, தோப்பு வேங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.

☎ : 044-2844 3791 / 97907 06548 / 97907 06549

www.gowrabookfair.com. E-mail : gowra_09@yahoo.in / gowra09@gmail.com

அம்மாவுக்கு...

கலித்தொகை தெளிவுரை

அருமைமிகுந்த நம் தமிழ்த்தாயின், அழகுமிகுந்த அணிவகைகள் பலவற்றுள்ளும், ஒளிமிகுந்த இரத்தினக் கற்களாலே இழைத்துச் செய்துள்ள, செம்பொன்னின் செய்வினைத் திறனெலாம் நிரம்பிய நல்லணிகளாகத் திகழ்வன, கலித்தொகைச் செய்யுள்கள் ஆகும். 'கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கலி' என்ற பழங்காலச் சான்றோரின் மதிப்பீடு, மிக மிகப் பொருந்துவதே என்பதனைச், சொல்லுக்குச் சொல், கருத்துக்குக் கருத்துச் சுவைகளையும் தமிழ்த் தேறலாக அமைந்த இந்நூலின் செய்யுள்கள் அனைத்தும் காட்டுவன. அவை, கற்பவரின் உள்ளத்தே கலையிலாக் களிப்பையும் வியப்பையும் உயிர்ப்பையும் உணர்வையும் பெய்தும் வருகின்றன.

கலித்தொகை, பண்டைக் காலத்தே இசையோடு பாடும் இசைப்பாட்டாகவே விளங்கியது. இதனைத் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலிலுள்ள, 'ஒற்றொடு புணர்ந்த' (நூ. பா. 242) என்னும் நூற்பாவின்கீழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள, "அவையாவன, கலியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப் பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன என்பது" என்னும் உரைப்பகுதி விளக்கும்.

'நெய்தற் கலியினைச் செய்தவரான ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரே, இந்நூலின் பிற கலியினையும் சேர்த்துக் கலித்தொகையைத் தொகுத்துள்ளனர் என்பதும், நச்சினார்க்கினியரின் உரைப்பகுதிகள் காட்டும் உண்மையாகும்.

இது 'கலி' எனவும், 'கலிப்பா' எனவும், 'கலிப் பாட்டு' எனவும், 'நூற்றைம்பது கலி' எனவும் பண்டைய உரையாசிரியர்களால் குறிக்கப்படும். ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியென்று சொல்லப்படும் நால்வகைப் பாவகையுள், இது 'கலிப்பா' வகையைச் சார்ந்தது 'வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப' என்பதனால், இதனை வெண்பாவின் பகுதியாகவும் சான்றோர் குறித்துக் காட்டுவர்.

'தண்பரங் குன்றத்து அந்துவன் பாடிய' (அக. 59) எனவரும் மருதனின நாகனாரின் வாக்கினால், இந் நல்லந்துவனாரை அவர் காலத்தவர் எனவும், நெய்தற்கலியை இவர் பரங்குன்றத்தே சங்கப்பேரவையிற் பாடி அரங்கேற்றியிருக்கலாம் எனவும் கருதலாம்.

அகத்தையும் புறத்தையும் போன்று பல புலவர்கள் பல சமயங்களிற் செய்த செய்யுள்களின் தொகுப்பன்று இந்நூல். கலிப்பாவின இனிமையைத் தமிழ்ச் சான்றோர்க்கு உணர்த்துதற்

பொருட்டு, ஐம்பெரும் புலவர் மணிகள், ஐவகைத் திணைகளையும் தழுவிச் செம்மைபெறப் பாடியதாகவே இந்நூலின் அமைப்பால் நாம் கருதவேண்டியதிருக்கின்றது.

செய்யுள்களின் இனிதான துள்ளல் ஓசை நயமும், உவமைகளின் திறமும், உரைக்கப்படும் அறங்களின் செறிவும், எடுத்துக்காட்டும் பொருள்களும், இவர்கள் அவ்வத் திணைசார்ந்த விலங்குகளையும் நிலத்து மக்கள் வாழ்வையும் நன்கு பழகி அறிந்தவர்கள் என்பதையும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. கலித்தொகைச் செய்யுள்கள், முன்னிலைப் பேச்சாகவே அமைந்தன; பேசுவார் பேச்சோடு நம்மையும் இணைத்துப் பிணைப்பன; அவர் தம் உணர்வுகளோடு நம்மையும் ஒருங்கே இணைப்பன; ஓர் அருமையான கனிவையும் நிறைவையும் நம்பாலும் எழச் செய்வன; நிறைதமிழின் நீர்மையெல்லாம் தம்பாற் கொண்டவையாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்த நிலையினாலே, கலித்தொகைச் செய்யுட்கள் தீட்டிக் காட்டும் காவிய நாடகங்களுள், நாமும் ஒருவராகவே கலந்து, நுகர்கின்ற இன்பமயக்கமும் நமக்கு மனத்திரையிலே உண்டாகின்றது.

மக்களின் இயல்பான வாழ்வியலை இலங்கச் செய்வனவே இக் கலியிலுள்ள செய்யுள்கள். அக்காலத்து ஐவேறு நிலத்தவர்களின் பல்வேறு வாழ்க்கை நிலைமைகளையும், சுவை குன்றாமல் அழகோடும் நயமாகவும் விளக்குகின்றன. இயல்பிறந்த கற்பனைகளாகப் பாடாமல், இயற்கையின்கண் தோன்றும் செவ்விகளையே அழகுறச் சொல்லோவியப் படுத்தி அமைத்துள்ளனர். அவ்வழகுகள் சொல்லோவியத்திறத்தால் அவை தாமும் மேலும் அழகுபெற்று, நம்மையும் களிப்பூட்டுகின்றன.

கலித்தொகைச் செய்யுள்களைப் பாடிய புலவர்களின் இலக்கு, குறிக்கோள், யாதாயிருக்கும் என்று கருதுங்கால், அது தம்முடைய புலமையைக் காட்டிப் பெருமை பெறுதற்கோ, அல்லது பிறரை உவப்பித்துப் பொருள் அடைதற்கோ மேற்கொண்டதன்று என்பதும் விளங்கும். எல்லாச் செய்யுள் களும், அக்காலத்து மக்களின் வாழ்வியலை ஓவியப்படுத்திக் காட்டுவதன்மூலம், பிற்காலத்தார் அறிந்து மகிழவும், புரிந்து மேற்கொள்ளவும், கருணையோடு செய்யப் பெற்ற உயிரோவியங்களாகவே உள்ளன.

அன்பையும் ஆண்மையையும் பண்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பழந்தமிழரின் நல்லற வாழ்க்கையையே எம்மருங்கும் கலியில் கவினுறக் காணலாம். இத் தொகையின்

இன்னொரு சிறப்பாவது, இதன் பாலுள்ள ஐந்தில் இரண்டைப் பாடியவர் சேரரும் சோழருமான தமிழரசர் குடியிற் பிறந்தாராக விளங்குவதாகும். அவர்தாம், தம் செய்யுட்களில் பாண்டி நாட்டை மனங் கலந்து போற்றிப் பாடியிருப்பது, பாண்டியரின் பண்பு மேம்பாட்டிற்கு நல்ல சான்றாகும்; அவர்தம் தமிழ்த் தலைமையின் செவ்வியை உணர்த்துவதுமாகும்.

தமிழறிந்தார் கற்றறிந்து இன்புறுதலின் பொருட்டாகத் தம்முடைய பெரும்புலமையால் இச் செய்யுள்களைச் செய்து வழங்கினோர், 1. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, 2. கபிலர், 3. மருதனிள நாகனார், 4. சோழன் நல்லுருத்திரன், 5. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்போர் ஆவர். இவர்களின் சீர்த்த செய்யுட்களுக்கு முதலில் உரைகண்டவரோ, உச்சிமேற் புலவர் கொள்ளும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஆவர். ஏடுகளைத் தேடி எடுத்து, நன்கு ஆராய்ந்து, முதன் முதலாக இதனை அச்சேற்றித் தந்த பெருந்தகையார், திரு. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களாவர். ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன், மீண்டும் அச்சேற்றிப் பின்னாளில் உதவியவர், திரு. இ. வை. அனந்தராமையர் அவர்களாவர்.

இவர்களின் அரிய முயற்சிகளின், உழைப்புகளின் பயனாகவே, கலித்தொகை தமிழன்பர்களின் அறிவுக்கு விருந்தாகியது; அனைவரையும் களிப்பூட்டியது. இவர்கட்குத் தமிழறிந்தாரின் நன்றிக்கடன் மிகமிகப் பெரிதாகும்.

அனைவரும் எளிதிற் கலித்தொகையைக் கற்று இன்புறுவதற்கு உதவியாகத் தெளிவுரை அமைப்பு ஒன்றை எழுதி வெளியிட எண்ணினேன். அது, 1958 மார்ச்சில் முதல் முதலாக வெளிவந்தது. பலரின் வரவேற்பையும், பாராட்டையும் பெற்றது. அதன் இரண்டாம் பதிப்பு மார்ச்சு, 1965இலும், மூன்றாம் பதிப்பு மார்ச்சு 1971இலும் வெளிவந்தன. இப்போது, நான்காம் பதிப்பாகப் புதிய சில சேர்க்கைகளுடன் புதிய பதிப்பாக வெளிவருகின்றது.

இத் தெளிவுரை அமைப்பு, செய்யுள்களின் பொருளை மேலோட்டமாக விளக்கிச் சொல்வது மட்டுமே யாகும். ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் பொதிந்து கிடக்கும் அரிய நயங்களையும், நுண்பொருள் வளங்களையும் அறிந்தறிந்து இன்புறுவதற்கு, இஃது ஒரு நல்ல துணையாக, வழிகாட்டியாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

வாழ்க தமிழ் வளம்!
வளர்க தமிழ் ஆர்வம்!

பாலையாடிய

வெருங்கடுங்கோ

செய்தருளிய

பாலைக் கலி

தம்முள்ளே ஒருங்கே மனங் கலந்து இணைந்த தலைவன்
தலைவியரின் வாழ்வில், ஒருவரையொருவர் அகன்று சிலகாலம்
பிரிவதென்பதும் நிகழக் கூடியதே!

அப்படிப் பிரிவு நேரும்போது தலைவியின் வேதனை
மிகுதியாலே அவளது இயல்பான அழகுநலம் எல்லாம்
கெட்டுப் போய்விட, அவள் வருந்திப் புலம்புகின்றனள்.

கோடைக்காலத்தின் வறட்சியினால் தம் வளமை கெட்டுப்
போய்த் தோன்றும் முல்லையும் குறிஞ்சியுமாகிய நிலங்கள்,
பாலைத்தன்மை பெற்று வெம்மையையும் துயரத்தையும்
தருவனவாக மாறுகின்றன!

இவற்றை இணைத்துப் படைத்துள்ள, உள்ளத்தை
உருகவைக்கும் கலிப்பாட்டுக்கள் இவை.

கடவுள் வாழ்த்து சிவனே கேளாய்!

அகில உலகங்கட்கும் ஆதி முதலாகியும், தான் அநாதி யாகவே விளங்குபவன் சிவபிரான்; அவன் அந்தமும் இல்லாதவன். அவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத் தொழிலுக்கும் முதல்வன். ஊழிக்காலத்திலே அனைத்தையும் அழித்துத் தன்னுள் ஒடுக்கி, மீளவும் தோற்றுவிப்பவனும் அவனே. அவன், ஊழிப்பெருங்கூத்தினை ஆடி உலகை அழித்துக் கொண்டிருக்கிற வேளையில், அருள் சக்தியான தேவியின் கடைக்கண் பார்வைக்கு இலக்காவான். அதனால், அவனுடைய உக்கிரம் படிப்படியாகக் குறையும். மீண்டும் அருளோடு, ஆதிசக்தியின் துணையோடு, உலகினைப் படைக்க முனைவான்.

இந்தத் தத்துவம் சிவசக்திகளின் உண்மைநிலையை நன்கு விளங்குவதாகும். இதனை, அவன் ஆடுவதாகவும், அந்த ஆட்டத்திற்கு இயையப் பயின்றுவரும் தாளத்தினை அவனுடனிருக்கும் அம்மையானவள் தந்து உதவுவாளோ எனவும் கேட்டு, ஓர் அருமையான நடனக்காட்சியாகக் கற்பித்துக் காட்டுகின்றார் புலவர்.

உயிர்கள்பால் அருள்கூர்ந்து உதவும் இறைவன், அத்தகைய பேராற்றலும் வெம்மையும் உடையவன். அவனது ஊழிக்கூத்து அகில உலகங்களையும் அடியோடு சங்காசாரஞ் செய்யும் இயல்புடையது. எனினும், அவ்வேளையில் அம்மையும் உடனிருத்தலால், பேரழிவுக்குத் தப்பி எல்லாம் மீண்டும் அமைதி பெறுகின்றன. இதுவே, இப் பாடல் காட்டும் சிவசக்தி தாண்டவ ஓவியம் ஆகும்.

ஆறு அறி அந்தணர்க்கு அரு மறை பல பகர்ந்து,
தேறு நீர் சடைக் கரந்து, திரிபுரம் தீ மடுத்து,
கூறாமல் குறித்ததன் மேல் செல்லும் கடுங் கூளி
மாறாப் போர், மணி மிடற்று, எண் கையாய்! கேள், இனி;
படு பறை பல இயம்ப, பல் உருவம் பெயர்த்து நீ, 5
கொடுகொட்டி ஆடுங்கால், கோடு உயர் அகல் அல்குல்,
கொடி புரை நுகுப்பினாள் கொண்ட சீர் தருவாளோ?
மண்டு அமர் பல கடந்து, மதுகையால் நீறு அணிந்து,

பண்டரங்கம் ஆடுங்கால், பணை எழில் அணை மென் தோள்,
வண்டு அரற்றும் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத் தருவாளோ? 10
கொலை உழவைத் தோல் அசைஇ, கொன்றைத் தார் சுவற் புரள,
தலை அங்கை கொண்டு, நீ காபாலம் ஆடுங்கால்,
முலை அணிந்த முறுவலாள் முன் பாணி தருவாளோ?

என ஆங்கு -

பாணியும், தூக்கும், சீரும், என்று இவை 15
மாண் இழை அரிவை காப்ப
ஆணம் இல் பொருள் எமக்கு அமர்ந்தனை, ஆடி.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்கள். ஒழுக்கநெறியை நன்கு அறிந்தவரே அந்தணர். அவர்க்கு அருமையான மறை நூல்கள் பலவற்றையும் முன்னர்ப் பகர்ந்தாய். தெளிந்த நீர் உடைய கங்கையின் கொடிய வேகத்தை ஒடுக்குவதற்காக, நின் சடையிலே அதனை ஏந்தி அடக்கிக் கொண்டாய். கொடுஞ்செயல்கள் புரிந்த திரிபுரங்களையும் நெருப்பிட்டு நீறாக்கி நின்றாய். வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாதவனாக, அவற்றைக் கடந்து, அவற்றிற்கும் மேலாகவும் நிற்பாய். முதுகிடாத, கடுமையான கூளிப்போர் ஆற்றும் ஆற்றலும் உடையாய். நீலமணிபோலக் கறை விளங்கும் கழுத்தும், எட்டுக் கரங்களும் கொண்டு விளங்குவாய். அத்தகைய ஐயனே! யான் கூறுவதையும் கேட்பாயாக:

ஒலிமிக்க பறைகள் பல ஒலிசெய்ய, மாறிமாறிப் பல்வேறு வடிவங்களும் காட்டிக்காட்டி, நீ கொடுமையான 'கொட்டி' என்ற கூத்தினை ஆடுவாயே, அப்போது பக்கம் உயர்ந்து அகன்ற அல்குலினையும், கொடிபோன்ற நுண்மையான இடையினையும் உடையவளோ, தாளம் முடிந்துவிடுங் காலத்தைக் குறிக்கும் சீரைத் தந்து நின்னருகே நிற்பவள்?

மிகுதியாகச் செல்லுகின்ற கொடிய போர்கள் பலவற்றையும் வென்றாய். அந்த வலிமையால், பகைவரது உடல்கள் வெந்த நீற்றையும் அணிந்தாய். நீ, 'பாண்டரங்கம்' என்ற கூத்தை ஆடுங்காலத்திலே, மூங்கிலழகும் அணைபோன்ற மென்தோளும், வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தலும் உடையவளோ, தாளத்தின் இடைக்காலத்தை உணர்த்துவதான தூக்கைத் தந்து நிற்பவள்?

கொலைக்குணமுடைய வேங்கையைக் கொண்டு அதன் தோலை உடுத்திருப்பாய். கொன்றைமலர் மாலை தோள்களிலே கிடந்து புரளக், கையிலே தலையை ஏந்திக், 'காபாலம்' என்ற கூத்தினை ஆடுவாய். அப்போது முல்லையரும்புகளை

அணிந்தது போன்ற முறுவலை உடையவள் தானோ, நினக்குத் தாளத்தின் முதலான 'பாணி'யினைத் தருபவள்?

என்று, அவ்விடத்திலே, நீ அழித்தல் தொழிலை நடத்தும் காலங்களிலே, பாணியும் தூக்கும் சீரும் என்ற தாள காலங்களை, மாட்சி பொருந்திய அணியுடையவளான உமாதேவியானவள் காத்துநிற்க, நீ ஆடுவாயோ? அம்மையின் அந்த அருட்செயலினாற் போலும், நீ நின் வெம்மையை ஒடுக்கி, ஓர் உருக்கொண்டு, அன்பற்ற பொருளான எமக்கும், வந்து பொருந்தி நின்றாய்? அதன் காரணத்தைக் கூறுவாயாக, பெருமானே!

விளக்கம்: 'உலகை அழிக்கும் நின் உக்கிர நடனத்துக்குச் சக்தி துணை செய்யமாட்டாள்' என்று குறிக்கவே, 'தருவாளோ?' என்றனர். அல்லது, 'அவள் தருவாளோ? அதுதான் நீ எமக்கு அமர்ந்தனை போலும்' எனவும் கொள்ளலாம். தாள காலத்தில், முதல் இடை கடை நிலையைக் குறிப்பன பாணி, தூக்கு, சீர் என்பன மூன்றும், கல்லால நீழலில் அந்தணர்க்கு நான்மறை உரைத்ததும், பகீரதனுக்காகச் சடையிலே கங்கையைத் தாங்கியதும் சிரித்து, முப்புரம் எரித்ததும், 'கூளிப்போர்' என்ற உக்கிர நடனம் ஆடியதும், தேவர்களைக் காக்க நஞ்சுண்டு கழுத்திலே அடக்கியதும் ஆகிய பழைய வரலாறுகள் இதன்கண் சொல்லப்பட்டன.

கொட்டி ஊழிக்காலக் கூத்தையும், பாண்டரங்கம் ரிதிபுரத்தை எரியச் செய்து அந்த நீற்றைப் பூசி (சுடலைப் பொடி) ஆடிய கூத்தையும், காபாலம் நான்முகன் செருக்கடக்க அவன் தலையைக் கையாற் கிள்ளி எடுத்து ஆடிய கூத்தையும் உணர்த்துவன. அனைத்தும் அழியும் ஊழிக்கூத்து முதலது; பிறர்க்குத் தீங்கு விளைத்தாரை ஒடுக்கியது இரண்டாவது; ஆணவம் மிக்கதனால், அதனை அழித்தது, மூன்றாவது. 'ஆறு அறி' என்பதனை, 'ஆறங்கம் அறிந்த' என்பர்.

பிரிவு நிகழ்கின்ற காலமோ வெம்மைமிகுந்த கோடைக் காலம். அவ் வெம்மையோடு, பிரிவின் வெம்மையும் சேர இல்வாழ்வே கருகிவிடும் நிலை ஏற்படுகின்றது. இந்நிலை மாற வேண்டுமானால், அவள் கூட்டுறவு எண்ணம், அவன் உள்ளத்திலே உறைக்க வேண்டும். அவள் நினைவு அவன்பால் எழ வேண்டும். அவன்பால் அவனுக்கு அன்பும் ஆர்வமும் பிறக்க வேண்டும். இந்தச் சிவசக்திக் கலப்பு நிலையையே, வெம்மையும் தண்மையும் இணையும் வாழ்வியல் நிலையையே, சிவனின் கோர தாண்டவமாகவும், அதனால் துடிப்புற்ற சக்தி அவனுக்குத் தன் நினைவு தோன்றவும், அருள் பிறக்கவும் தாளம் உணர்த்தி

நிற்பதாகவும் கவிஞர் காட்டுகின்றார். 'சிவசக்தி உறவு' சகல உயிரினங்களின் ஆண்பெண் உறவுக்கு மூலமாகும் என்ற கருத்தினையே, கலிங்கத்துப் பரணியிற் சயங்கொண்டாரும்.

“..... புவன வாழ்க்கைச்
செயல் வண்ணம் நிலைநிறுத்த மலைமகளைப்
புணர்ந்தவனைச் சிந்தை செய்வோம்”

என்று கூறிப் போற்றுகின்றார்.

மூவகைச் சிவதாண்டவங்கள் இதிற் கூறப்பெறுகின்றன. கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம் என்பவை அவை. ஆண்மையும் வெற்றியும் தோன்ற நிகழ்த்தும் இச் சிவ தாண்டங்களின்போது, ஒரு பாதியான சக்தி ஒதுங்கி நிற்பாள் என்பதும், அவள் கருணையால் சிவனது சினம் தணியும் என்பதும் தத்துவம்.

சொற்பொருள்: 2. தேறு - தெளிந்த. கரந்து - மறைத்து. தீ மடுத்து - எரியூட்டி. 3. குறித்தல் - சிந்தனை செய்தல். 4. மாறாப் போர் - புறமுதுகிடாத போர். 5. படுபறை - ஒலிக்கும் பறை. உருவம் பெயர்த்தல் - ஒன்றாகக் காட்டிப், பின் அதை மறைத்து மறொன்றாக ஆதல். 8. மதுகை - ஆற்றல். 9. பாண்டரங்கம் - பாண்டரங்கம் என்னும் கூத்து. 13. முலை - முல்லை. இடைக்குறை. 17. ஆணம்இல் - நேயம் இல்லாத.

யாலைக் கலி

1. கவின் தொலைதல் அஞ்சினான்?

(‘பொருள் தேடும் நினைவால்’ தன் மனைவியைப் பிரிந்து செல்ல நினைத்தான் ஒருவன். அவன் மனைவியின் தோழி அதனை அறிந்தாள். ‘அவன் செல்வதால் விளையும் பயனிலும் செல்லாதிருப்பதே சிறப்பானது’ என்று தெளிவுபடுத்தினாள். அவன் பயணத்தை நிறுத்துகின்றான். அச்செய்தியை, அவன் மகிழ்வுடன் அவன் மனைவியிடம் சென்று சொல்லுகிறான்.)

தொடங்கற்கண் தோன்றிய முதியவன் முதலாக,
 அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்து இரத்தலின்,
 மடங்கல் போல், சினைஇ, மாயம் செய் அவுணரைக்
 கடந்து அடு முன்பொடு, முக்கண்ணான் மூளையிலும்
 உடன்றக்கால், முகம் போல ஒண் கதிர் தெறுதலின், 5
 சீறு அருங் கணிச்சியோன் சினவலின் அவ் எயில்
 ஏறு பெற்று உதிர்வன போல், வரை பிளந்து, இயங்குநர்
 ஆறு கெட விலங்கிய அழல் அவிர் ஆர் இடை -
 மறப்பு அருங் காதல் இவள் ஈண்டு ஒழிய,
 இறப்பத் துணிந்தனர், கேண்மின் மற்று - ஐஇய! 10
 ‘தொலைவு ஆகி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு’ என,
 மலை இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ -
 நிலைஇய கற்பினாள், நீ நீயின் வாழாதாள்,
 முலை ஆகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?
 ‘இல் என, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு’ என, 15
 கல் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ -
 தொல் இயல் வழாஅமைத் துணை எனப் புணர்ந்தவள்
 புல் ஆகம் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?
 ‘இடன் இன்றி, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு’ என,
 கடன் இறந்து செயல் சூழ்ந்த பொருள் பொருள் ஆகுமோ - 20
 வடமீன் போல் தொழுது ஏத்த வயங்கிய கற்பினாள்
 தட மென் தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை?
 என, இவள்
 புன் கண் கொண்டு இணையவும், பொருள்வயின் அகறல்
 அன்பு அன்று, என்று யான் கூற, அன்புற்று, 25
 காழ் வரை நில்லாக் கடுங் களிற்று ஒருத்தல்
 யாழ் வரைத் தங்கியாங்கு, தாழ்பு, நின்

தொல் கவின் தொலைதல் அஞ்சி, என்
சொல் வரைத் தங்கினர், காதலோரே.

நான்முகன் முதலாகத் தேவர் பலரும் சென்று வேண்டச்
சினத்துடன் சென்று முப்புரங்களையும் எரிக்கச் சிரித்த சிவனின்
முகம்போலக் கதிரவன் தீப்பிழம்பாக்கிச் சுடுகின்றான். அம்
முக்கண்ணான் பார்க்கவும், அம் முப்புரமும் கெட்டழிந்தது
போல, அக் கதிரவனின் வெம்மையால் மலைகளெல்லாம்
வெடித்துச் சிதறிப் பாதையை அடைத்துக் கொண்டு
கிடக்கின்றன. அழலை விழித்தாற்போலத் தோன்றும்
அவ்வழியாக நீயும் செல்ல நினைக்கிறாய். உன்னைப் பிரிந்த
தலைவி இங்கே ஆற்றாது அழியவும், நீ அங்கே சென்று சாகத்
துணிந்தனை போலும்! ஐயனே, யான் சொல்வதையும்
கேட்பாயாக:

‘தம் பொருள்களைப் பிறர்க்கு வழங்கித் தொலைத்து
விட்டுத் தாம் வந்து நம்பால் இரந்து நிற்பவர் சிலர்; அத்தகை
யோர்க்கு நாம் ஏதும் கொடாமற்போவது இழிவல்லவோ?’
என்று கருதி, மலை பல கடந்து செல்லவும் துணிந்தனை.
அவ்வாறு சுரம் பல கடந்து சென்று தேடிவரும் பொருள்தான்,
பொருளால் பெறும் பயனை நினக்குத் தருமோ? நிலைபெற்ற
கற்பினை உடையவளான இவள், நீ பிரிந்தால் உயிர் வாழாது
மடிவாளே. இவள் மார்பைத் தழுவியபடியே இவளை வாழச்
செய்து, பிரியாதிருத்தலன்றோ உண்மையான செல்வம் ஆகும்!

‘எம்மிடம் ஏதும் இல்லை; தந்து உதவுக’ என்று இரந்தவர்
களுக்கு ஏதாவது தராதிருந்தால், அது இழிவல்லவோ?’ என்று
நினைக்கின்றாய். அதுவும் ஒரு பொருளாகுமோ? பழைய
பண்பாட்டினின்றும் வழுவாமல், நீயே துணையென்று நின்னை
மணந்தவள் இவள். இவள் மார்பைத் தழுவியபடி இவளை
வாழச் செய்தனையாக, இவளைப் பிரியாதிருத்தலன்றோ
உண்மையான பொருள் ஆகும்.

‘வேறு போக்கிடம் ஏதுமில்லை; எனக்கு இல்லை
யென்னாது உதவுக என்று வந்தவர்க்கு ஒன்றும் கொடாம
லிருப்பது இழிவல்லவோ?’ எனக் கருதிக், காடுகள் பலவும்
கடந்து சென்று, பொருள்தேடி வருவதற்கு நினைக்கின்றாயே,
அதுவும் ஒரு பொருளாகுமோ? வடமீனைப் போலப் பலரும்
தொழுது போற்ற விளங்கும் உயர்ந்த கற்பினாள் நின் மனைவி.
அவள் அகன்ற மார்பைத் தழுவியவாறு அவளைப்
பிரியாதிருத்தல் அன்றோ, ‘உண்மையான பொருள்’ ஆகும்!’

என்று, நான் உன்பால் சொல்லும்படியாக, 'இங்கே இவள் துன்பத்தால் பொலிவுகெட்டு வருந்தவும், அதனைக் கருதாயாய், நீதான் பொருள் தேடிவருதலையே கருதி இவளைப் பிரிந்து போவது, அன்பின் செயலே அன்று.'

என்று, நான் கூறினேன். கூறவும், அதனைக் கேட்ட அவன் துடி துடித்தான். குத்துக்கோலாரின் ஏவலுக்கும் அடங்காது கட்டுமீறிச் செல்லும் கொடிய களிற்றுத் தலைவன், இனிய யாழ் ஒலி எழுதலைக் கேட்டதும் அமைதியுற்று நிற்பது போலத் தலைதாழ்த்தியும் நின்றான். நின் இயற்கை எழிலானது அழிந்துவிடுமோ என அஞ்சியே, நின் காதலன் என் சொல்லினைக் கேட்டு நினைப்பினைப் பிரிந்து போகாது நின்றான். ('ஆகலின், நின் கவலையை விட்டொழிப்பாயாக' என்பது வேண்டுகோள்.)

விளக்கம்: 'ஈதல் இசைபட வாழ்தலே' என்றாலும், பிறருக்கு இரங்கி ஈவதாகச் சொல்பவன், தன் உயிர்த்துணையான மனைவிக்கு ஏற்படும் துயரினைக் கருத வேண்டாவோ என்று சொல்வது இது. இல்வாழ்விலே, நுகர்தற்குரியதான கட்டிளமைப் பருவத்திலே, கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாது வாழ்தல் ஒன்றே பிற செல்வத்திலும் புகழினும் சிறந்ததாகும் என்ற நெறியை வற்புறுத்துவது இதுவாகும்.

"பொருள் பொருளாகுமோ" என்பதனுள் முதலது செல்வம்; இரண்டாமது பொருள் பொதிந்த அறமுறை.

சொற்பொருள்: 1. தொடங்கற்கண் - உலகத் தோற்றக் காலத்தில். முதியவன் - முன்தோன்றியதால் முதியவனான நான்முகன். 2. அடங்காதார் - பகைவர். மிடல் - வலி (ஆற்றல்) 3. மடங்கல் - எமன். அவுணர் - அரக்கர். 4. கடந்து அடு முன்பு - எதிர் நின்று அழிகின்ற ஆற்றல். மூவெயில் - இரும்பு, பொன் வெள்ளியால் ஆகிய மூன்று கோட்டைகள். 5. உடன்றக்கால் - சினந்து நோக்கிய பொழுது. ஒண்கதிர் - தீயைக்கக்கும் ஞாயிறு. தெறுதலின் - சுடுவதால், கணிச்சியோன் - மழுவேந்திய சிவன் 7. ஏறுபெற்று - அழிந்து. வரை - மலை. 8. அழல்அவிர் ஆரிடை - அழல்வீசும் செல்லுதற்கு அரியவழி. 10. இறப்ப - பொருள் கருதிப் பிரிய. 12. இறந்து - கடந்து. 16. கல் - மலைநாடு. 18. புல்லாகம் - புல்லுதற்கு இனிய மார்பு. 20. கடன் - காடுசேர்ந்த நிலம். 21. வடமீன் - அருந்ததி. வயங்கிய - பிறரால் போற்றுதற்குரிய. 22. தடமென்தோள் - பெரிய மென்மையான தோள். 24. புன்கண் - துன்பம். இணையவும் - வருந்தவும். 26. காழ்வரை - குத்துக் கோலாரின் ஆணையின் கருத்துக்கு. கடுங்களிற்று ஒருத்தல் - மதம் மிக்க யானைத் தலைவன்.

2. கானம் தடுத்துவிடும்!

(தன் மனைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடுதற்குச் செல்ல நினைத்தான் தலைவன் ஒருவன். அதனால், அவன் மனைவி துயரடைவாள் என்று அறிந்தாள் தோழி. அவனிடம் பலவாறு கூறி, அவனைப் போகவிடாது தடுத்து நிறுத்த முயன்றாள். அவனோ பிடிவாதமாகவே இருந்தான். அப்போது அவள் தலைவனிடத்தே சொல்லுகின்றதுபோல அமைந்த செய்யுள் இது.)

அறன் இன்றி அயல் தூற்றும் அம்பலை நாணியும்,
வறன் நீந்தி நீ செல்லும் நீள் இடை நினைப்பவும் -
இறை நில்லா வளை ஓட, இதழ் சோர்பு பனி மல்க,
பொறை நில்லா நோயோடு புல்லென்ற நுதல் இவள் -
விறல் நலன் இழப்பவும், வினை வேட்டாய்! கேள், இனி: 5
'உடை இவள் உயிர் வாழாள், நீ நீப்பின்' என, பல
இடைகொண்டு யாம் இரப்பவும், எம கொள்ளாய் ஆயினை;
கடைஇய ஆற்றிடை, நீர் நீத்த வறுஞ் சுனை,
அடையொடு வாடிய அணி மலர் - தகைப்பன.
'வல்லை நீ துறப்பாயேல், வகை வாடும் இவள்' என, 10
ஓல் ஆங்கு யாம் இரப்பவும், உணர்ந்தீயாய் ஆயினை;
செல்லு நீள் ஆற்றிடை, சேர்ந்து எழுந்த மரம் வாட,
புல்லு விட்டு இறைஞ்சிய பூங்கொடி - தகைப்பன.
'பிணிபு நீ விடல் சூழின், பிறழ்தரும் இவள்' என,
பணிபு வந்து இரப்பவும், பல சூழ்வாய் ஆயினை; 15
துணிபு நீ செலக் கண்ட ஆற்றிடை, அம் மரத்து
அணி செல, வாடிய அம் தளிர் - தகைப்பன.

என ஆங்கு -
யாம் நிற் கூறவும் எம கொள்ளாய் ஆயினை;
ஆனாது இவள்போல் அருள் வந்தவை காட்டி, 20
மேல் நின்று மெய் கூறும் கேளிர் போல், நீ சொல்லும்
கானம் - தகைப்ப, செலவு.

'சிறிதேனும் அறம் என்பது இல்லாமல், பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் பழித்துப் பேசுவரே' என்று நாணத்தால் குன்றிப் போவாள். மிகவும் வருத்தப்பட்டு நீ கடந்து செல்லும் பாதை மிகவும் நீண்டதாயிற்றே என நினைந்து ஏங்குவாள். அதனால், வளைகள் முன் கையில் பிடிப்பாயிராது தளர்ந்து ஓடும். கண்களிலே பெருகும் கண்ணீர் இமைகளை நனைக்கும். பொறுக்க இயலாத காமநோயினால் இவள் நெற்றியின் ஒளியும் கெடும். 'இவளுடைய சிறந்த இன்பத்தை

இழந்தாயினும் செயல்மேற் செல்வேன்' என்று நீ விரும்புகின்றாய். ஆதலின், நான் சொல்வதைக் கேட்பாயாக:

'உன்னுடையவளான இவள், நீ பிரிந்தால் உயிரோடு வாழமாட்டாள்' என்று, பலவாறாகச் சொல்லிச் சொல்லி வேண்டினோம். எம் வார்த்தைகளை ஏற்காதவனாக நீயும் ஆகி விட்டனை. நீ கடந்து செல்லும் வழியிலே, நீர் வற்றிப்போன வறண்ட சுனையானது, தழையோடும் சேர்ந்து வாடிய அழகிய மலர்போல நிலம் பொரிந்து, வறண்டு கிடக்கும்.

'நீ பிரிந்தால், வகையுற அமைந்த இவளது உடல் எழில் விரைவிலே வாடிவிடுமே' என்று உனக்கும் பொருந்துமாறு பலவும் சொல்லி வேண்டினோம். நீயோ அதனை உணர்ந்து அருள் செய்யாதவனாயினாய். நீ செல்லும் நீண்ட வழியின் இடையிலே பற்றுக்கோடாகச் சேர்ந்து படர்ந்த மரமானது பட்டுப்போக, அதனை விட்டுக் கீழே விழுந்து வாடிக்கிடக்கும் பூங்கொடிகளைக் காண்பாய்.

'இவளோடு கொண்ட நெருக்கத்தை நீ விடத் துணிந்தால் இவள் இறந்து விடுவாளே' எனப் பணிந்துவந்து வேண்டினோம். அதனை ஏற்காது, போவதற்கு வேண்டிய பலவற்றையும் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாய். அங்ஙனம் துணிந்து நீ செல்லும்போது, அவ்வழியிலே, முன்னர் நீ கண்ட அழகிய மரமும் அழகுசெட்டு, அதன் அழகிய தளிரும் வாடிக் கிடக்கவே காண்பாய்.'

யாம் பலவாறு நின்னிடம் இவ்வாறு எல்லாம் வெதும்பிக் கூறிய எம் வார்த்தைகளுக்கு நீ செவிசாய்க்கவில்லை. நினக்கு மேலாக நின்று உண்மைகளை விளக்கிக் கூறுவரே நின் உறவினர்; அவர்போல வாட்டமுற்ற இவள் நிலையில் பிறர் அருள் செய்யக் கூடியவாறு உனக்குப் பலவும் காட்டி, நீ செல்லும் காட்டுவழியே நின் போக்கைத் தடுத்துவிடும்!

கருத்து: 'நீர் வற்றிய சுனையும், தழையோடு வாடிய மலரும், தளர்ந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் கொடியும், மரத்தின் கண் வாடிய தளிரும் ஆகிய இவையேனும் நினக்கு இவளது வாடிய நிலை போலக் காட்டி, நின்னை வீடு திரும்பச் செய்யும்' என்பதாம்.

சொற்பொருள்: 1. அயல் - அயலவர். அம்பல் - ஒருவரைப் பழித்து மெதுவாகக் கூறிக் கொள்ளுதல். 2. வறன் - வறட்சி. 3. இறை - முன்கை. 4. புல் என்ற - அழகு இழந்த. 5. விறல் நலன் - பேரழகு. 6. உடை இவள் - உயிராக உன்னை உடைய இவள். 7. எம் - யாம் கூறியனவற்றை. 8. கடை இய - செலுத்திய. 11. ஒல்லாங்கு - பொருந்தும் வகையில். உணர்ந்தீயாய் - உணர்ந்து

கொள்ளாதவன். 13. புல்லுவிட்டு - பற்றிப் படர்தலை விடுத்து. இறைஞ்சிய - தாழ்ந்து போன. 14. பிணிபு - அன்பால் பிரியா திருத்தலை. பிறழ்தரும் - இறந்து போவாள். 15. பணிபு - பணிந்து. பல சூழ்வாய் - போவதற்கு வேண்டுவனவற்றையே எண்ணுகின்றனை. 20. ஆனாது - அமையாது. அருள் வந்தவை - அருள் நிரம்பிய காட்சிகளை. 21. மெய் - உண்மை உரைகளை. கேளிர் - உறவினர். கானம் செலவு தகைப்ப - காடு போக்கைத் தடுத்து நிறுத்த.

3. போகாதே போகாதே!

(“ஒரு நாள் கூடும்போது, வழக்கத்திற்கும் மேலாக நின் செயல்கள் பேரன்பு காட்டுவனவா யிருந்தன. அதற்கே, ‘ஏன் நீ அவ்வாறு செய்தாய்?’ என்று, அவள் மனம் வருந்தினாள். நின் பால் அவ்வளவு ஈடுபாடு உடைய அவளை நீயும் பிரியலாமோ? அதை அவள் தாங்கிக் கொள்வாளோ?” என்று கூறி, அவன் செலவினைத் தடுத்து நிறுத்த முயல்கிறாள் தோழி.)

வலி முன்பின், வல்லென்ற யாக்கை, புலி நோக்கின் -
 சுற்றமை வில்லர், சுரி வளர் பித்தையர்,
 அற்றம் பார்த்து அல்கும் - கடுங்கண் மறவர் தாம்
 கொள்ளும் பொருள் இலர் ஆயினும், வம்பலர்
 துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்து, உயிர் வெளவலின், 5
 புள்ளும் வழங்காப் புலம்பு கொள் ஆர் இடை,
 வெள் வேல் வலத்திர் பொருள் தரல் வேட்கையின்,
 உள்ளினிர் என்பது அறிந்தனள், என் தோழி.
 ‘காழ் விரி கவை ஆரம் மீ வரும் இள முலை
 போழ்து இடைப்படாஅமல் முயங்கியும் அமையார், என் 10
 தாழ் கதுப்பு அணிகுவர், காதலர்; மற்று, அவர்
 சூழ்வதை எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்.
 ‘முள் உறழ் முளை எயிற்று அமிழ்து ஊறும் தீ நீரைக்
 கள்ளினும் மகிழ்செயும் என உரைத்தும் அமையார், என்
 ஒள் இழை திருத்துவர், காதலர்; மற்று, அவர் 15
 உள்ளுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும்.
 ‘நுண் எழில் மாமைச் சுணங்கு அணி ஆகம் தம்
 கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியும் அமையார், என்
 ஒள் நுதல் நீவுவர், காதலர்; மற்று, அவர்
 எண்ணுவது எவன்கொல்? அறியேன்!’ என்னும். 20

என ஆங்கு,

‘கழி பெரு நல்கல் ஒன்று உடைத்து’ என, என் தோழி
 அழிவொடு கலங்கிய எவ்வத்தள்; ஒரு நாள், நீர்,

பொழுது இடைப்பட நீப்பின், வாழ்வாளோ?

ஒழிக இனி, பெரும! நின் பொருட் பிணிச் செலவே.

25

வலிமை மிகுந்த கட்டான உடலினர்; கருத்துச் சுருண்ட மயிரினர்; கொடும் புலியின் பார்வை போன்று பிறர்பால் அச்சம் விளைக்கப் பார்ப்பவர்; கொடுமையே உருவானவர்; பாலை நிலத்து மறவர்கள். அவர்கள், தம் கையிலே வில்லேந்தியவராக, அவ்வழியே வருபவரைக் கொள்ளையிடும் வாய்ப்பை எதிர்நோக்கிக் காத்திருப்பர். அவர், இரக்கம் சற்றேனும் இல்லாதவர்; வழியே வருபவரிடம் தாம் கொள்ளையிடக்கூடிய பொருள் ஏதும் இல்லாதிருந்தாற்கூட, அவர்களையும் விட்டுவிடுவதில்லை. நடுங்கித் தளர்வாரைக் கண்டும் மனம் இளகுவதில்லை. எதிர்ப்பட்டோர் எவராயினும், தொடர்ந்து சென்று கொன்று வீழ்த்தும் கொடிய இயல்பினர்! அக் கொடுமைக்குப் பறவையினங்கள் கூட நடுங்கி அவ்வழியே வருவதில்லை. நீ செல்ல நினைக்கின்றாயே அந்தப் பாலை நிலத்து நெடுவழி, அத்தகைய வெப்பக் கொடுமையினை உடையது. வலக்கையிலே ஒளி வீசும் வேலினை ஏந்தியவனாக, ஆண்மையுடன் அவ்வழியே சென்று பொருள் தேடிவர எண்ணுகின்றாய். எப்படியோ, என் தோழியும் இதை அறிந்துவிட்டாள். இனி அவள் நிலைதான் என்னவாகுமோ?

“பல அணிகலன் பூண்டவள் நான்; அவைகளுடன் முத்தாரமும் என் கழுத்திலே கிடந்து புரளும். அது என் இளைய முலைகளை வருடியவாறு அசைந்து கொண்டு மிருக்கும். அத்தகைய என் மார்பைச் சிறிதுநேரமும் இடையீட்டின்றி இறுகத் தழுவியும் அவர் ஆசை தீர்ந்தாரில்லை. அடுத்து என் நீண்ட கூந்தலையும் புனைய முனைந்தனர். அவர் எண்ணம் எதுவோ நான் அறியேனடி?”

“முள் முனையின் கூர்மையும் முனையின் வடிவும் கொண்ட என் பற்களிடையிலே, அமிழ்தாக வாயூறல் ஊறும். அதனைக் ‘கள்ளினும் இன்பந் தருவதாயிற்றே’ என உரைத்து உண்டும் அவர் அடங்கினாரல்லர். கலைந்திருந்த என் அணிகலன்களை அடுத்துத் திருத்தவுந் தொடங்கினார். அவர் என்னதான் எண்ணி அவ்வாறு செய்தாரோ? நான் அதனை அறியேனடி!”

“என் மார்பிலே தேமல் படர்ந்திருக்கும். நுண்ணிதாக, அழகாக, மாமை நிறத்துடன் அது விளங்கும். அத்தகைய என் மார்பை, வைத்தகண் வாங்காதவராக அவர் பார்த்துக் கொண்டே மகிழ்ந்திருந்தார். அவர் கண்ணுக்கு நேராக அசையாது வைத்துக்கட்டியது போன்று, ஒரே நிலையில்

அயராமற் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். அப்படியும் அவர் திருப்தியடையவில்லை. என் நெற்றியிலோ வியர்வு அரும்பிற்று. அதனால், என் நுதலழகு ஒளி குறையவே, அவ்வியர்வைத் துடைக்க முயன்றார்! அவர் எண்ணம் எதுவோ? அதனை நான் அறியேனடி!”

என்றெல்லாம், நீ நேற்றுச் செய்த பேரன்புச் செயல்களை நினைத்து அவள் வாடுவாள். நெஞ்சம் கட்டு அழியக் கலங்கிய வருத்தம் உடையவளாகவும் இருக்கின்றாள். ஒரு நாள் சிறிது நேரமே இடையில் நீ பிரிந்து சென்றாலும் அவள் உயிர் வாழமாட்டாள். பெருமானே! பொருளை விரும்பி இவளைத் தனித்திருக்கச் செய்து செல்லும் நின் பயணத்தை இப்பொழுதே நிறுத்தி விடுவாயாக.

கருத்து: தோழி கூறியதனால், தலைவி, தன் பிரிவினைத் தாங்காது இறந்துவிடுதலையும் செய்வாள் என அஞ்சிய தலைவன், தன் போக்கை நிறுத்திவிடுவான் என்பதாம்.

சொற்பொருள்: 1. முன்பு - வலி. வல்லென்ற - திண்ணிய. 2. சுரிவளர் பித்தை - சுருண்டு வளர்ந்த மயிர். 3. அற்றம் - ஏற்ற காலம். அல்கும் - காத்திருக்கும். 4. வம்பலர் - வழியில் புதியராக வருவார். 5. துள்ளுநர் - அம்பு பட்டு வீழ்ந்து துடிக்கும் நிலையினர். காண்மார் - காணுதற் பொருட்டு. 6. புள் - பறவை. புலம்பு - துன்பம்; ஆர் இடை - கடத்தற்கு அரிய வழி. 8. உள்ளினர் - எண்ணங் கொண்டுள்ளாய். 9. காழ் - முத்து மாலை. மீவரும் - கிடந்து புரளும். 10. முயங்கியும் - தழுவியும். 11. கதுப்பு - தலை மயிர். அணிகுவர் - செப்பம் செய்து அழகுபடுத்துவர். 12. சூழ்வது - எண்ணுவது. 13. உறழ் - ஒத்த. எயிறு - பற்கள். 15. இழை - அணிகள். 17. மாமை - அழகு தரும் பொன்னிறம். சுணங்கு - அம்மேனியில் ஆங்காங்கே தோன்றும் அழகுத் தேமல். 22. கழிபெரும் நல்கல் - மிக்க பேரன்பு. ஒன்று உடைத்து - ஒரு செயலை உடைத்து. 23. அழிவு - உள்ளத்துயர். எவ்வம் - வருத்தம்.

4. உறவெல்லாம் பொய்யோ?

(தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருள்தேடி வருதலை நினைத்து ஏற்பாடு செய்கிறான் ஒருவன். 'அவன் பிரிந்தால் அவன் மனைவி துயரடைவாளே' எனக் கலங்குகிறான் அவள் தோழி. அவனிடம் சென்று பலவும் கூறி, அவன் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்துதற்கும் முயல்கின்றாள்.)

பாஅல் அம் செவிப் பணைத் தாள் மா நிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

தாறு அதர்ப்பட்ட ஆறு மயங்கு அருஞ் சுரம் கழிந்து நயநய
இறந்து நீர் செய்யும் பொருளினும், யாம் நுமக்குச்
சிறந்தனம் ஆதல் அறிந்தனார் ஆயின், துயில் நலம் கொள்
நீள் இரு முந்நீர் வளி கலன் வெளவலின்

ஆள்வினைக்கு அழிந்தோர் போறல் அல்லதை,
கேள் பெயுந் தகையோடு எவன் பல மொழிகுவம்?
நாளும் கோள் மீன் தகைத்தலும் தகைமே.
கல்லெனக் கவின பெற்ற விழவு ஆற்றுப்படுத்த பின், 10
புல்லென்ற களம் போல்பு புலம்பு கொண்டு, அமைவாளோ?
ஆள்பவா கலக்குற அலைபெற்ற நாடு போல,
பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு, பைதல் கொண்டு, அமைவாளோ?
ஓர் இரா வைகலுள், தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர் நீத்த மலர் போல, நீ நீப்பின், வாழ்வாளோ? 15
என் ஆங்கு
பொய்ந் நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்டு,
எந்நாளோ, நெடுந் தகாய்! நீ செல்வது,
அந்நாள் கொண்டு இறக்கும், இவள் அரும் பெறல் உயிரே.

நீ கடந்து செல்ல நினைக்கின்றாயே காட்டு வழி - அதை
நினைத்தாலே எம் நெஞ்சம் நடுக்கம் கொள்ளுகிறது. அகன்ற
காடும் பருத்த கால்களும் உடைய யானைகள், கூட்டம்
கூட்டமாக அங்கே மதங்கொண்டு திரிந்துகொண்டிருக்கும். தாம்
கொள்ளும் நெறி தீது என உணராதார் அங்குள்ள மறவர்கள்.
அதுவே சரியென் மயங்கி, வருபவருக்குக் கொடுமையினைச்
செய்வதற்கு ஏற்ற செவ்விதான கேரலத்தையே பார்த்துத் திரிந்து
கொண்டிருப்பார்கள்.

யானைகளும் மறவரும் அவ்வாறு மனம்போனபடி
திரிதலால், நேரான பாதைகளைக் காண்பதும் அரிது. புதர்கள்
மறைத்தும், எப்புறத்தும் பாதைகளில் தடங்களாகத் தோன்றியும்
மயங்கும். சரியான பாதையைக் கண்டுபிடித்துச் செல்வதும்
எளிதல்ல. அவ் யானைகளும் மறவரும் செய்யும் கொடுமைக்குத்
தப்புவதும் கடினமாகும். அவ்வழியும் கடந்துசென்று
பொருள்தேடி வருவதற்கு எண்ணுகின்றாய், அவ்வளவு
தொல்லலைப்பட்டு நீ தேடிக்கொணரும் பொருளினும், யாம்
உமக்குப் பன்மடங்கு சிறந்தவர்கள் என்பதனை ஏனோ மறந்தாய்!

நீண்டு பரந்தது கடல்; அதன் இடையே முயற்சி
மேற்கொண்டு கப்பலேறிச் செல்வார் சிலர்; இடைவழியில் புயல்
காற்றிலே அக்கப்பல் சிக்குண்டு சீரழிய நேர்ந்தால், அப்படிச்

செல்பவர்களின் நிலைமை என்னவாகும்? அவர்போலவே
வாழ்க்கைக் கடல் நடுவே சென்று கொண்டிருக்கும் எம்
நிலையும், நின் செயலால் கொடிய துயரத்திற்கு, அழிவுக்கு
உள்ளாகுமோ? பெருந்தகையே! எம்மை நினக்கு உறவாக்கிக் கொண்டவன்
நீ, அதனால் எம் நலனைக் கொடாது காக்கும் கடமை நினக்கும்
உளது அன்றோ! எதற்காக நின்னோடு பலவும் சொல்வது? நீயே
சொற்பிறழ்ந்தனையாய் மனம் மாறினால், நானும் கோரும்தான்
இனி நின் பேரக்கைத் தடுத்தல் வேண்டும்!

பேரொலியேட்டு திருவிழாநாள் நிகழும். அது கழித்த பிற்பாற்
நாளிலே, அவ்விடம் தோற்றமுறும் அழகழிந்த நிலைமை நீ நன்கு
அறிவாய். அஃதேபோன்று அழகுடன் கலகலப்பாக இன்று
விளங்கும் நின் மனைவி நீ போயினபின் என்ன அவளின்
புலம்பலே தனக்குத் துணையாகத் தொண்டு அவளுடைய உயிர்
வாழ்வாளோ?

ஆட்சிப் பொறும்பேற்றார் நாட்டின் துயரம் நிகழாதவாறு
காத்தல் வேண்டும். அவரே நாட்டையக் கலக்கமுறச் செய்குளர்
என்றால், நாடு பாழ்படுதலன்றி வேறு கதி தரன்யுமா து? நின்
அருளால் அவள் முகம்பொலிஷன் விளங்கும் அந்தப் பெரிவிஷ
பாழ்பட்டு, அவள் துயரால் வாடுதற்கும் நீ போகாதமைமாதின்நா
யானால், அதன் பின்னரும் அவள் உயிந்தான் நிலைக்குமோ?

பகலெல்லாம் அழகு கொள்ளியாகத் தோன்றிய ஓடு
தாமரைக் குளத்தில், இரவேநடிநவாக அதன் நீரெல்லாம்
அடியோடு வடிந்துவிட்டால் அடுத்த நாள் காலையிலே
அக்குளத்தின் தோற்றம் எவ்வாறு இருக்கும்? நெடுந்தகையே!
என்று நீ போகின்றாயோ, அன்றிலிருந்து பெறுதற்கரிய நின்
மனைவியின் அரிய உயிரும் படிப்படியாகச் செத்துக் கொண்டே
போகும் என்பதை நீ அறிவாயாக!

கருத்து: இதனைக் கேட்டதும் தலைவன் தன் போக்கைக்
கைவிட்டு அமைவான் என்பதும்.

சொற்பொருள்: 1. பால் - பகுதி, 2. மால் - மதமயக்கம், 3. தூறு -
புதர். அதர்பட்ட - வழியாகிய. 5. முந்நீர் - கடல், வளி - புயல், 7.
ஆள் வினைக்கு அறிந்தோர் - முயற்சி பாழாதல் கண்டு மனம்
உடைந்தவர், 8. கேள் - பெருந்தகை. எவன்பல மொழி குவம் -
எவ்வாறு பலசொல் வழங்கித் தடுக்கவல்லோம். 9. தகைத்தல் -
தடுத்தல், தகைமே - தகையும். தடுத்தலைச் செய்யும். நாள் -
அசுவனி பரணி முதலாயின. கோள் - ஞாயிறு திங்கள் முதலாய்

ஒன்பது. 10. கல் என - கல்லென்னும் பேரொலி எழ. ஆற்றுப் படுத்த பின் - நடந்து கழிந்த பின்னர். 11. புல்லென்ற - பொலிவு இழந்த. புலம்பு - தனிமைத் துன்பம். 12. அலைபெற்ற - அழிந்த 13. பைதல் - துன்பம். ஓர் இரா வைகல் - ஓர் இராக் காலத்தில். 17. பொய்ந் நல்கல் புரிந்தனை - அன்பு காட்டுவான்போலப் பொய்யே நடித்தனை. புறந்தரல் - புறத்தைத் தழுவிப் பாதுகாத்தல்.

5. என்னையும் அழைத்துப் போ!

(தன்னைப் பிரிந்து செல்ல நினைக்கும் தன் அன்பனிடத்தே தன்னையும் அவனுடன் அழைத்துப் போகுமாறு வேண்டுகின்றாள் ஒரு காதல் மனைவி.)

மரையா மரல் கவர, மாரி வறப்ப -

வரை ஓங்கு அருஞ் சுரத்து ஆர் இடைச் செல்வோர்,

சுரை அம்பு, மூழ்கச் சுருங்கி, புரையோர் தம்,

உள் நீர் வறப்பப் புலர் வாடும் நாவிற்கு -

தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்று அருந் துயரம்

5

கண்ணீர் நனைக்கும் கடுமைய, காடு என்றால்,

என், நீர் அறியாதீர் போல இவை கூறல்?

நின் நீர் அல்ல, நெடுந் தகாய்! எம்மையும்,

அன்பு அறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு

துன்பம் துணையாக நாடின, அது அல்லது

10

இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?

புல் நுனியுங் காணாதனவாயின காட்டுப் பசுக்கள், பசியால் மெலிந்தவாகி, ஆங்குள்ள கள்ளிச் செடிகளைத் தின்னத் தொடங்கும். மழையோ பெய்யாது போயிற்று. நீர் நிலையோ அறவே வற்றிப் போயிற்று. இத்தகைய தன்மையுடையது காட்டு வழி. அக் காட்டுவழி உயரமான பாறைகளால் நிறைந்தது; கடத்தற்கரியது. மேலும், அவ்வழிச் செல்பவர்கள், ஆறலைகள்வர் தம் அம்புக் கூட்டிலிருந்து எடுத்து எய்கின்ற அம்புகட்கும் பலியாவர். அந்த ஆறலை கள்வரும், வெப்பத்தால் மெலிந்தவராகி, உண்ணும் நீரும் கிடையாது வாடித் துடிப்பர். இவ்வாறு பலவிதத் தடுமாற்றங்களையும் உடையது காடு. அதன் வழிச் செல்வார் படும் கடுமையான துயரத்தால் சொரியும் கண்ணீர்தான் அந்நிலத்தை வீழ்ந்து நனைக்கக் காணலாம்.

'கடுமை உடையது காடு' என்று நாம் இவ்வாறு எடுத்துச் சொல்லியும், நீர் ஏதோ அறியாதவர்போல், மீண்டும் பிரிந்து அவ்வழிச் செல்வதையே கூறுகின்றீர். என் செய்வது?

நெடுந்தகையே! இவ்வாறு நீர் செல்வது நுமக்குத் தகுதியன்று. அன்பற்று எம்மை வாட்டமுறச் செய்வன ஏதும் செய்யாதீர். அவ்வழியிலே, நும்மோடு எம்மையும் உடன் அழைத்துச் செல்வீராக, நாம் சேர்ந்திருக்க, அத்துன்பமே வந்து சேர்ந்தாலும், சேர்ந்திருக்கும் அது வல்லாது இன்பமும் எனக்கு வேறு உண்டோ? கூறுக.

கருத்து: 'துன்பம் துணையாக உம்மோடு நாடின' என்றது, இணைந்து செல்லும் அந்த இன்பத்தின் முன் துன்பமும் பொறுத்தற்கு எளிதேயாகும் என்ற தலைவியின் உள்ளப்பண்பை உணர்த்துகின்றது.

சொற்பொருள்: 1. மரை ஆ - காட்டுப் பசு. மரல் - கற்றாழை. 2. வரை - மலை. சுரம் - காடு. 3. சுரை அம்பு - சுரையோடு கூடிய அம்புகள். மூழ்க - அழுந்த. சுருங்க - உடல் தளர்ந்து. புரையோர் - குற்றமே புரியும் கொடிய ஆறலைகள்வர். 4. உள்நீர் - வயிற்றகத்து நீர். புலர்வாடும் - நீர் வேட்கை மிக்க; வறட்சிகொண்ட. 7. என்நீர் - என்நீர்மை; பிரிந்து உயிர் வாழா என் இயல்பு. நின்நீர் - நின் இயல்பிற்கு ஏற்ற. 9. அன்பு அறச் சூழாது - அன்பு அறும்படி விட்டுப் பிரிதலைக் கருதாது. 10. நாடின - உடன் கொண்டு செல்வதை நினைப்பின்.

6. பொருள் உயிர் தருமோ?

('ஏதோ பொருள் தேடி வருவேன் என்றீரே, அப்பொருளால் என்னதான் நன்மையே? பொருளோடு நீர் திரும்பி வரும்போது, அதற்குள் போய்விடும் இவள் உயிரை மீட்டுத் தரும் சக்தியும் அதற்கு உளதாமோ?' என்று கேட்கிறாள் தோழி. ஆகவே, 'போக்கை நிறுத்துக' என்பது அவள் வேண்டுகோள்.)

'வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஓய் களிற்று
வான் நீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்கு அவாஅம்
கானம் கடத்திர், எனக் கேட்பின், யான் ஒன்று
உசாவுகோ - ஐய! - சிறிது?

நீயே, செய் வினை மருங்கில் செலவு அயர்ந்து, யாழ் நின் 5
கை புனை வல் வில் ஞாண் உளர்தீயே;

இவட்கே, செய்வு உறு மண்டிலம் மையாப்பது போல்,
மை இல் வான் முகம் பசப்பு ஊரும்மே.

நீயே, வினை மாண் காழகம் வீங்கக் கட்டி,

புனை மாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே; 10

இவட்கே, சுனை மாண் நீலம் கார் எதிர்பவை போல்,
இனை நோக்கு உண்கண் நீர் நில்லாவே.

நீயே, புலம்புஇல் உள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீயி,
வலம் படு திகிரி வாய் நீவுதியே;
இவட்கே, அலங்கு இதழ்க் கோடல் வீ உகுபவை போல், 15
இலங்கு ஏர் எல் வளை இறை ஊரும்மே.

என நின்,

செல் நவை அரவத்தும் இனையவள் நீ நீப்பின்,
தன் நலம் கடைகொளப்படுதலின், மற்று இவள்
இன் உயிர் தருதலும் ஆற்றுமோ - 20
முன்னிய தேளத்து முயன்று செய் பொருளே?

முதுவேனிற் காலம்; எங்கும் வெம்மை சுட்டெரிக்கின்றது;
பாலை நிலத்திலோ கானல் பறக்கின்றது. அந்தக் கானலை,
உடலும் உள்ளமும் மெலிந்தவான களிறுகள், நீர் ஓட்டம் என்று
எண்ணி, வேட்கை தாளாவாய்ப் பின் தொடர்கின்றன.
அத்தகைய பாலையைக் கடந்து சென்று பொருள் தேடி
வருவேன் என்கின்றீர்; கேட்டேன். ஆனால் சிறிது நான்
சொல்வதும் ஒன்று உண்டு; அதனையும் கேட்பீராக:

செய்ய நினைத்த செயலை நோக்கிப் போக நினைத்த நீர்,
வீட்டிலேயே, நும் கையாலேயே செய்த வலிய வில்லினை
எடுத்து, நாண்பூட்டித் தெறித்துச்சரிபார்ப்பீர். முழுநிலவை
மேகம் மறைத்தாற்போல, இவள் மாசற்ற முகத்தில் அதற்கே
பாலை பாய்ந்துவிட, அது தன் ஒளிகுறைந்ததாய் இருண்டு
விடுமே!

தொழில்வினை நிரம்பிய கைச்சரட்டை இறுக்கிக்
கட்டினவராகப் படைக்கலங்களை ஆராய்ந்து பொறுக்கிக்
கொண்டிருப்பீர். அப்போதே, மழையை எதிர்நோக்கிச்
சுனையிலுள்ள நீலங்கள் நீர் சொரிவது போல, இவள் கண்கள்
தாம் கண்ணீரைச் சொரியுமே!

பிரிவை எள்ளளவும் நினையாது, தனித்துச் செல்வதனை
நினைத்தும் வருந்தாது, பொருள் தேடிவரப் போவதற்கு
நினைத்தீர். அதற்காக, வெற்றிச் சிறப்பு விளங்கும் சக்கரப்
படையினை நீர் துடைத்தது கண்டே. காந்தள் மலர்கள் காற்று
அலைப்பக் காம்பறுந்து வீழ்வனபோல, இவள் முன்கை
வளைகள் எல்லாம் கழன்று வீழ்ந்தனவே!

பிரிந்து செல்வதைக் கருதி நீர் செய்யும் ஏற்பாடுகளைக்
கண்டே அவள் துயரம் இவ்வாறானால், நீர் பிரிந்தால் இவள்
என்னாவாளோ? நீர் போகும்போதே இவள் நலனும் போய் விட,
இவள் இறந்தும் போவாளோ? நீர் வேற்றுநாடு சென்று முயன்று

தேடிவரும் பொருள்தான், இழந்த இவள் உயிரையும் மீட்டுத் தருவதாமோ? அதனைச் சொல்வீராக!

சொற்பொருள்: 1. வேனில் - கோடை. உழந்த - வருந்திய. வறிது உயங்கு - உடல் சுருங்கி வருந்தும். ஓய் - ஊக்கம் கெட்ட. 2. வான் - மழை. வைப்பு - ஊர்கள். வழங்காத்தேர் - பேய்த்தேர் என வழங்கும் கானல்நீர். அவாஅம் - அவாவும். 4. உசாவுகோ - கேட்கட்டுமோ. 5. அயர்ந்து - விரும்பி. யாழ: அசை. 6. உளர்தி - தடவிநோக்குகின்றனை. 7. 'மண்டிலம்' என்றது திங்கள். மையாப்பது - மேகம் பரவுவது. 9. காழகம் - கையுறை. 10. தெரிதல் - ஆராய்தல். 11. கார் எதிர்தல் - மழையை எதிர்நோக்கி நீர் சொரிதல். 12. இனை நோக்கு - வருந்தும் பார்வை. 13. புலம்பு இல் உள்ளம் - பிரிகின்றோம் என எண்ணி வருந்தாத உள்ளம். 14. திகிரி - ஆழிப்படை. நீவுதி - துடையா நின்றாய். 15. கோடல் - வெண்காந்தள். வீ - இதழ்கள். 16. ஏர் - அழகு. எல் - ஒளி. இறை - முன்கை. ஊரும் - ஓடும். 18. செல்நவை அரவம் - செல்லும் துயர்தரும் ஆரவாரம். இனையவள் - துயர் கொள்வாள். 19. தன்நலம் கடைகொள்ளப்படுதல் - இறத்தல்.

7. மன்னும் பொருள் ஏது?

(சொல்லாததேயே பிரிவதற்கு நினைத்த தலைவனின் குறிப்பினையறிந்த தோழி, தலைவியோடு கூடிச் செலுத்தும் இல்லாழ்வு நெறியே பொருளைக் கூறியது இது.)

நடுவு இகந்து ஓர்இ நயன் இல்லான் வினை வாங்க,
கொடிது ஓர்த்த மன்னவன் கோல் போல, ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர் மூட்டிக் காய் சினம் தெறுதலின்,
உறல் ஊறு கமழ் கடாத்து ஒல்கிய எழில் வேழம்,
வறன் உழு நாஞ்சில் போல், மருப்பு ஊன்றி நிலம் சேர, 5
விறல் மலை வெம்பிய போக்கு அரு வெஞ் சுரம்
சொல்லாது இறப்பத் துணிந்தனிர்க்கு ஒரு பொருள்
சொல்லுவது உடையேன்; கேண்மின், மற்று ஐஇய!
வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய் விரல் கவர்பு இசைக்கும் கோல்
ஏழும் தம் பயன் கெட, இடை நின்ற நரம்பு அறாஉம் 10
யாழினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?
மரீஇத் தாம் கொண்டாரைக் கொண்டக்கால் போலாது,
பிரியுங்கால் பிறர் எள்ள, பீடு இன்றிப் புறம் மாறும்
திருவினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?
புரை தவப் பயன் நோக்கார் தம் ஆக்கம் முயல்வாரை 15
வரைவு இன்றிச் செறும் பொழுதில், கண் ஓடாது உயிர்

வெளவும்

அரைசினும் நிலை இல்லாப் பொருளையும் நச்சுபவோ?

என ஆங்கு -

நச்சல் கூடாது, பெரும! இச் செலவு

ஒழிதல் வேண்டுவல், சூழின், பழி இன்று;

20

மன்னவன் புறந்தர வரு விருந்து ஒம்பி,

தன் நகர் விழையக் கூடின்,

இன் உறல் வியன் மார்ப! அது மனும் பொருளே.

ஐயனே! காக்கும் கடமை பூண்ட மன்னன், அந்தப் பொறுப்பிலிருந்து தான் மாறுபட்டனனாயின் நாடு என்னவாகும்? மேலும், பண்பற்ற ஒருவனின் சொல்லுக்கு இணங்கித் தீமையும் விளைத்து வந்தால், மக்கள் எவ்வளவு துயரடைவர்? அத்தகைய மன்னவனின் கொடுங்கோலாட்சி போலக் கதிரவனின் கதிர்கள் அனலினை ஏவி உலகை வெம்மையால் வாட்டுகின்றன. காட்டிலுள்ள யானைகள், முன்னர் மதங்கொண்டு திரிவன; அம் மதநீரில் வண்டுகள் மொய்த்து விளங்கும். இப்பொழுதோ, அவை தம் அழகு கெட்டனவாய், ஈரப்பசையற்ற நிலத்திலே உழுங் கலப்பை போலத் தம் கொம்புகளைத் தரையில் ஊன்றியவாகக், கையை உயரே நிமிர்த்தவாறு, சோர்ந்து வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. வெற்றியையுடைய மலைகளும் வேனலால் வெதும்பியுள்ளன. போவதற்கு அருமையான அவ்வழியினைக் கடந்து சென்று, பொருள் தேட எண்ணினாய். எம்மிடம் சொல்லாது போகத் துணிந்த உனக்கு, ஒரு 'பொருள் உடைய' செய்தியையும் சொல்ல நினைக்கிறேன்: அதனையும் கேட்பாயாக:

விரல்களால் வாசிக்கப்பட்டு ஒலிக்கும் நரம்பு ஏழும் கொண்ட யாழில் இசையானது, அதனை அனுபவிப்பார்க்கு மிகவும் விருப்பமான ஒரு பொருளாகும். இடையிலே ஒரு நரம்பு அறுந்துவிட்டாலும், அவ்வினிமை அதனின்றும் கிடைக்குமோ? அத்தகைய யாழினும் காட்டில் நிலையில்லாதது நீ தேடிச் செல்லும் பொருள். அதனை நீயும் விரும்பலாகுமோ?

செல்வம் நிலையில்லாத ஒரு பொருள். வந்து சேருங் காலத்து அதனைக் கொண்டாரைப் பெரிதும் இன்புறச் செய்யும். போகும் போதிலோ, அவர் தம்மளவில் துயருறுவதுடன், பிறரானும் இகழ்ந்து பேசப்படும் துயரையும் செய்யும். இவ்வாறு, தனக்கு ஒரு பெருநிலையற்று, அடிக்கடி கைமாறிக் கொண்டிருப்பதான செல்வத்தை விரும்பி, நீயும் இவளைப் பிரிந்து செல்லலாகுமோ?

‘தவநெறிபோலக் குற்றமிலாது முயன்று புகழ்பெற வேண்டியதாயிற்றே அரசியல் பொறுப்பு’ என்றும் நோக்குவ திலர்; தம் நன்மையைக் கருதுபவராயிற்றே என்ற அன்பும் இலர்; வரை துறையில்லாமல் அனைவரையும் தண்டிக்கும்போதில், எவருக்கும் இரக்கங் காட்டாது உயிர் வாங்குபவர், மன்னர். அவரினும், நிலையற்ற தன்மையுடையது அன்றோ பொருள். அதனையும் நீ விரும்பலாகுமோ?

என, நான் சொல்லியதுபோல, நிலையற்றதான பொருளை விரும்புதல் கூடாது, பெருமானே! பிரிந்துபோகும் எண்ணத் தையே நீ ஒழித்துவிடல் வேண்டும். அவ்வாறு முடிவுசெய்வது பழிப்புக்கு உரியதும் அன்று. தன் மன்னவனாகிய ஆருயிர் மணாளன் காத்து நிற்க, வரும் விருந்தினைப் பேணித், தன் உள்ளம் விரும்புமாறு கூடிக்கலந்து இன்புறுதலே ஒரு மனையாட்டிக்குச் சிறப்பாகும். இனிதாகத் தழுவி மகிழும் அகன்ற மார்புடையவனே! நிலைபெற்ற பொருளும் அந்தக் காதலியின்பாற் பெறுகின்ற இல்லற இன்பமாகின்ற ஒன்றேயாகும் என்பதை அறிவாயாக!

சொற்பொருள்: 1. நடுவு - நீதி. இகந்து - கைவிட்டு. ஓர் இ - நீங்கி. நயன் அறம். வினைவாங்க - ஏவ. 2. ஓர்த்த - விரும்பிய. 3. சினம் - வெப்பம். தெறுதல் - சுடுதல். 4. உறல் - வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும். ஒல்கிய - தளர்ந்த 5. நாஞ்சில் - கலப்பை. 6. விறல் - வெற்றி. வெம்புதல் - கருகிப் புகைதல். 7. இறப்ப - கடந்து செல்ல. 9. வீழுநர் - விரும்புவார். இறைச்சி - இன்பம். கவர்பு - வாசிக்கப்பட்டு. கோல் - யாழின்கோல். 10. ஏழும் - நரம்புகள் ஏழும். 12. மரீஇ - அடைந்து. 13. பீடு - பற்றுக்கோடு. புறமாறும் - நீங்கும். 14. திரு - நற்பேறு; அதாவது ஆகூழ். 15. புரை - உயர்வு. தவ - மேன்மேலும் உயர். 15. செறுதல் - கோபித்தல். கண்ணோடல் - கருணை காட்டல். 20. சூழின் - ஆராய்ந்து பார்க்கின். 21. புறந்தரல் - காத்தல். 22. தன்னகர் - தன்னவர். விழைய - விரும்ப. மனும்பொருள் - அழியாச் செல்வம்.

8. தாயும் மகளும்!

(ஒருவனை ஒருத்தி காதலித்தாள். பெற்றவரோ அவளை வேறொருவனுக்குத் தர விரும்பினர். அவள் அதனைத் தடுக்கச் செய்த முயற்சிகள் பலவும் பலன் தரவில்லை. அவள், தான் பிறந்த இடத்தை விட்டே அவளுடைய காதலனுடன், வெளியேறிச் சென்று விட்டாள். அவள் பிளிவினை, அவளை வளர்த்த செவிலித் தாயால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவளைத் தேடிச் சென்றாள். இடைவழியிலே அந்தணர் சிலர் வந்தனர். அவர்களை அவள் கேட்பதும், அவர்கள் அவளுக்கு உரைத்த பதிலும் கூறுவது இது.)

‘எறித்தரு கதிர் தாங்கி ஏந்திய குடை நீழல்,
 உறித் தாழ்ந்த கரகமும், உரை சான்ற முக்கோலும்,
 நெறிப்படச் சுவல் அசைஇ, வேறு ஓரா நெஞ்சத்துக்
 குறிப்பு ஏவல் செயல் மாலைக் கொளை நடை அந்தணர்! -
 வெவ் இடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர்; இவ் இடை, 5
 என் மகள் ஒருத்தியும், பிறள் மகன் ஒருவனும்,
 தம்முளே புணர்ந்த தாம் அறி புணர்ச்சியர்;
 அன்னார் இருவரைக் காணிரோ? - பெரும!’
 ‘காணேம் அல்லேம்; கண்டனம், கடத்திடை;
 ஆண் எழில் அண்ணலோடு அருஞ் சரம் முன்னிய 10
 மாண் இழை மடவரல் தாயிர் நீர் போறிர்.
 பல உறு நறுஞ் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை,
 மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
 நினையுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.
 சீர் கெழு வெண் முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை, 15
 நீருளே பிறப்பினும், நீர்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
 தேருங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே.
 ஏழ் புணர் இன் இசை முரல்பவர்க்கு அல்லதை,
 யாமுளே பிறப்பினும், யாழ்க்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
 சூழுங்கால், நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே. 20
 என ஆங்கு -
 இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;
 சிறந்தானை வழிபடீஇச் சென்றனள்;
 அறம் தலைபிரியா ஆறும் மற்று அதுவே.

வெயிலோ சுட்டு எறிக்கின்றது. அதைத் தாங்கிக் கொள்ளக் குடை பிடித்தவராக வருகின்றனர் சிலர். தோளில் தாங்கிவரும் ஒரு தண்டின் முனையிலே, உறி ஒன்றும் தொங்குகின்றது. அதில் அவர்களுடைய பிச்சைப் பாத்திரம் இருக்கிறது. புகழ் பெற்ற முக்கோலும் அவர்களிடம் இல்லாமலில்லை. அதனையும் முறையாகத் தோளிலே காணலாம். இறைநினைவன்றி வேறு நினைவற்ற நெஞ்சுடையார் அவர். அந்த எண்ணம் ஏவப் பல தலங்களையும் சென்று காணும் ஆசையால் நடந்து வருபவர். பாலை வழிகளாயினும் அதனைக் கடந்து செல்லும் வழக்கம் உடையவர். அவரைக் கண்டு, அந்த அம்மை, “அந்தணர்களே! என் மகள் ஒருத்தியும், இன்னொருத்தியின் மகன் ஒருவனும், தம்முள்ளே காதலாற் கலந்தவர், தாம் மட்டுமே அறியக் களவிலே கூடி மகிழ்ந்தவர், அத்தகையவர் இருவரையும் வழியிடையிலே செல்லக் கண்டீர்களோ, பெருமக்களே?” என்று விசாரிக்கின்றாள்.

“காணாமல் இருக்கவில்லை. வரும் வழியிலே அவர்களைக் கண்டோம். ஆண்மையின் அழகெல்லாம் சேர்ந்து உருவான இளைஞனான், அரியதான பாலைவழியே செல்லவும் துணிந்த, மாட்சிமிக்க அணிபுனைந்த மடவாளின் தாயே! நீர் இனி மன அமைதியோடு நும் வீடு நோக்கித் திரும்பிப் போவீராக.

“மண்ப்பொருள் பலவும் கூட்டிய நறும் சந்தனம், தம் உடலிலே பூசிக் கொள்பவர்க்கல்லாது, மலையிலே பிறந்தாலும், அம் மலைக்கு என்ன தான் நன்மையைச் செய்யும்? நினைத்துப் பார்த்தால், உம் மகளும், உமக்கு அத்தகைய சந்தனம் போன்றவளே அல்லவோ!”

“நீர் நிரம்பிய வெண்முத்துக்கள் கோத்து அணிபவர்க்குத் தானே பயனைத் தரும். அஃதன்றி, நீரினுள்ளே பிறந்தாலும், அந் நீருக்கு அவை என்ன பயனைச் செய்யும்? நன்கு நினைத்தால், உம் மகளும், உமக்கு அம் முத்துக்கள் போகின்றவளே அல்லவோ!

‘ஏழு நரம்புகளிலே தவழ்ந்துவரும் இனிய இசையானது யாழிலேதான் பிறக்கும். ஆயினும், இசைத்து அநுபவிப்பவர்க்கு இன்பந்தருமேயல்லாது, பிறந்த யாழ்க்கு அதனால் என்ன பயன் ஏற்படும்? ஆராய்ந்தால், உம் மகளும் உமக்கு அத்தகையவளே யாவாள் அல்லவோ!

“ஆகவே அவள் சாதலனுடன் போனாள் எனக் கருதி நீர் வருந்துதல் வேண்டாம். அவளைத் தேடிச் செல்லலும் வேண்டாம். தலைசிறந்த கற்பினன் நும் மகள்: அவளுக்கு எத்துன்பமும் செய்யாதீர். சிறந்தவனான தன் காதலனோடு அவள் கூடிச் சென்று விட்டாள். அவர் கொண்ட முடிவே சற்றும் அறநெறி தவறாத ஒழுக்கமும் ஆகும்” என்று அறிவீராக

கருத்து: இவ்வாறு மக்களுக்கு பிறந்த இடத்துப் பாசம், இல்லறக் கூடமை தொடங்கும்போது பின் சென்று விடும் இயல்பை, நன்றாக விளக்குகிறது இப்பாடல்.

கருத்து: தான் விரும்பியவனைத் தொடர்ந்து சென்று மணந்து வாழ்வதே சிறப்பு என்பது இது.

சொற்பொருள்: 1. எறித்தரு - எறித்தலைச் செய்கின்ற; எறித்தல் - தாக்குதல்; 2. கரகம் - கமண்டலம். முக்கோல் - முனிவர் ஏந்தும் முத்தலைக் கோல். 3. நெறிப்பட - முறையாக; சுவல் - தோள். வேறுஓரா - அறம் அல்லாத; பிற மறங்களை நினையாத. 4. குறிப்பு ஏவல் செயல் மாலை - ஐம்பொறிகளும் தமக்கு ஏவல் செய்தலை இயல்பாகப் பெற்ற கொளை கொள்கை நடை - ஒழுக்கம். 5. வெவ்விடை - கொடிய பாலை நிலம் போலும் இடங்கள். செல்லமாலை ஒழுக்கம் - செலுத்தலை இயல்பாக

உடைய ஒழுக்கம். 9. கடம் - பாலைநிலத்து வழி. 10. ஆண்எழில் - ஆடவரில் அழகு. முன்னிய - போக வேண்டும் என முன் கூட்டியே கருதி வந்த. 11. போறிர் - போல இருந்தீர். நீர், தாயிர் போகின்றீர் என மாற்றி; நீர் அவள் தாய்போலும் எனக் கொள்க. 12. பல உறு - நறுமணப் பொருள்கள் பலவற்றோடு கலக்கும். படுப்பவர் - பூசிக் கொள்வார். அல்லதை - அல்லாது. 15. சீர் - சிறப்பு. கெழு - பொருந்திய. 17. தேருங்கால் - ஆராயும் பொழுது. 18. ஏழ்புணர். நரம்புகள் ஏழினும் கூடிப்பிறக்கும். முரல்பவர் - பாடுவார். 22. இறந்த - மிக உயர்ந்த. எவ்வம் - வருத்தம். படரன்மின் - கொள்ளற்க.

9. செலவை விட்டனன்?

(தலைவியைப் பிரிந்து, பொருள் தேடி வருவதற்குச் செல்ல நீணைத்த தலைவனைப், போகாது தடுத்து விட்டான் தோழி. அந்தச் செய்தியை, அவன் காதலியிடம் சென்று, இப்படித் தோழி உரைக்கின்றாள்.)

வறியவன் இளமை போல், வாடிய சினையவாய்,
சிறியவன் செல்வம் போல், சேர்ந்தார்க்கு நிழல் இன்றி,
யார்கண்ணும் இகந்து செய்து இசை கெட்டான் இறுதி போல்,
வேரொடு மரம் வெம்ப, விரி கதிர் தெறுதலின்,
அலவுற்றுக் குடி கூவ, ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி, 5
கொலை அஞ்சா வினைவரால், கோல் கோடியவன் நிழல்
உலகு போல், உலறிய உயர் மர வெஞ் சுரம் -
இடை கொண்டு பொருள்வயின் இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
உடைபு நெஞ்சு உக, ஆங்கே ஒளியோடற்பாள்மன்னோ -
படை அமை சேக்கையுள் பாயலின் அறியாய் நீ 10
புடைபெயர்வாய் ஆயினும், புலம்பு கொண்டு இனைபவள்?
முனிவு இன்றி முயல் பொருட்கு இறத்தி நீ எனக் கேட்பின்,
பனிய கண் படல் ஒல்லா படர் கூர்கிற்பாள்மன்னோ -
நனி கொண்ட சாயலாள் நயந்து நீ நகையாகத்
துனி செய்து நீடினும், துறப்பு அஞ்சிக் கலுழ்பவள்? 15
பொருள் நோக்கிப் பிரிந்து நீ போகுதி எனக் கேட்பின்,
மருள் நோக்கம் மடிந்து ஆங்கே மயல் கூர்கிற்பாள்மன்னோ -
இருள் நோக்கம் இடையின்றி, ஈரத்தின் இயன்ற நின்
அருள் நோக்கம் அழியினும், அவலம் கொண்டு அழிபவள்?
என ஆங்கு - 20
'வினை வெஃகி நீ செலின், விடும் இவள் உயிர்' என,
புணையிழாய்! நின் நிலை யான் கூற, பையென,
நிலவு வேல் நெடுந் தகை நீள் இடைச்
செலவு ஒழிந்தனனால்; செறிக, நின் வளையே!

கோடைகாலம்; வெப்பநிலையே சொல்லுந்தரமன்று. அதன் கொடுமையை எவ்வாறு சொல்லினாற் கூறுவது? ஏழைமை எப்போதுமே துன்பந் தருவதென்றால், அதிலும் இளமைப் பருவத்தினன் ஏழ்மையால் படும் வேதனைதான் மிக மிக அதிகம். இதனை நீ அறிவாய். வாழ்க்கைக் கனவுகள் முழுவதையும் இழந்து, அவ்விளைஞன் அல்லற்படுவான் அன்றோ! அதேபோல், மரங்கள் எல்லாம் பயன்தரும் கனி வகைகள் காய்க்க வேண்டிய நல்ல பருவத்திலே, துளிர்ந்த பூந்தாதுகள்கூட வெம்மைக்கு அற்றாவாய் வாடி உதிர்ந்து விடும் நிலைமையையுடையது, அக்காடு.

சிறுமைக்குணம் உடையவனிடம் செல்வம் சேர்வதால் பயனுண்டோ? அவனுக்கும் பயன்படாது; பிறருக்கும் உதவியாக அது அமையாது; அது வீணாகத்தான் போகும்! அதைப்போலவே, மரங்கள் எல்லாம் தழையற்ற மொட்டை மரங்களாகிக் காணப்படுகின்றன. அதனடியிற் சென்று நின்றாலும்கூடக் களைப்பைப் போக்கும் நிழலைச் சற்றேனும் பெற இயலாதபடி கொடுமையுடையதான, காடும் அது.

எல்லாரிடத்தும் தீய செயல்களையே செய்த ஒருவன் நல்ல பெயருடன் எங்காவது வாழமுடியுமா? அவன் பெயர், 'கெட்டவன்' என்றுதானே விளங்கும்? அவன் முடிவும், துன்ப முடிவாகத்தானே இருக்கும். அதைப்போலவே, அக் காட்டில் மரங்கள் எல்லாம் வேரோடும் வெம்பிக் கிடக்கும். உலகிலே விரிந்து பரவும் கதிரவனின் கதிர்கள், அனைத்தையும் சுட்டு வருத்தும் அத்தகைய கோடைகாலத்திலே, அப் பாலை நிலத்து வழியாகவோ, நீ செல்ல நினைக்கின்றாய்?

நாட்டுக் குடிமக்கள் அனைவரும் துயரத்தால் அல்லலுற்றுக் கதறக், கொஞ்சமும் முறைமையின்றி, அவர்கள் தேடி வைத்த பொருள்களைக் கவர்ந்த அரசு என்பதொன்று இருந்தால், அந்நாடுதான் எவ்வாறு இருக்கும்? கொலைக்கும் அஞ்சாத தீயோரால் செங்கோல் முறைமை திரிய, அரசு செலுத்தும் அந்த அரசனின் ஆட்சியிலே, மக்களின் வாழ்வு ஒரு வாழ்வாயிருக்குமா? அத்தகைய கொடிய ஆட்சியில் வாழ்வும் வளமும் கெட்டு வாடியழிந்து நாடு கிடப்பது போல, மரங்கள் முழுவதும் பட்டுப் பாழாகிக் கிடப்பதன்றோ, நீ செல்லும் பெருவழி!

அவ்வழியிலே நீயும் போக முயல்கின்றாய். போய்ப் பொருளைத் தேடி வரவும் நினைக்கின்றாய். இதைப்போய் அவளிடம் நான் சொன்னால், அவள் என்ன பாடுபடுவாள்?

பலவாறு பக்குவமாக அமைக்கப்பட்ட படுக்கையிலே, இருவரும் ஒன்றாகத் துயில்வீர்களே அவ்வேளையில், அவள் படும் வேதனையை அறியாமல், நீ சற்றே விலகிப் படுத்தாலும் அதற்கே புலம்பிக் கொண்டு வருந்துபவள் அவள். நீ பிரிந்து செல்வதைக் கேட்டால், நெஞ்சம் உடைந்து, ஒளி கெட்டு, உயிர் வாழ்ந்து இருப்பாளென்றோ நினைக்கின்றாய்? அவள் இறந்தே போய்விடுவாளே!

“அவளை நீ வெறுத்துப் பிரியவில்லை. பொருள்முயற்சியை நினைந்துதான் பிரிகின்றாய்” என்று கேட்டாலும், அவள் என்ன பாடுபடுவாள்? மிகவும் பெருமை பொருந்திய சாயலையுடையவள் நின் மனைவி. நகையாட விரும்பிய நீ, ஒரு நாள் துன்பம் விளைவிப்பது போலக் காட்டிப் பிரிந்து நெடுநேரம் அவளருகே வராதிருந்தாலும், அறவே அவளைக் கைவிட்டு விட்டாயோ என்று அஞ்சிக் கலங்குபவளாயிற்றே? உண்மையாகவே நீ பிரிந்து செல்வதைக் கேட்டால், கண்கள் நீர் பொழிய, உறக்கம் கொள்ளாமல், உன் நினைவால் துயரப் பட்டுக் கொண்டும் அவள் உயிர் வாழ்ந்திருப்பாளோ? அந் நிலையே இறந்தல்லவோ போய்விடுவாள்!

அவள்பால் மிகவும் கருணையோடு நடந்துகொள்பவள் நீயாயிற்றே! அவள் உள்ளத்தில் இருள் சூழ்ச்செய்யும் நோக்கம் எதுவும் இடையிலே இல்லாமற்போயினும், உன் அருள்நோக்கம் சற்றே குறைந்தால், அதற்கே பொறுக்காது துயரங் கொண்டு நெஞ்சம் அழிபவளாயிற்றே அவள்! பொருளாசை கொண்டு நீ பிரிந்து போகின்றாய் எனக் கேட்டால், உன்னை மயக்கும் அவள் கண்ணழகு கெட்டு, மையல் தாளாது, மிகுதியும் வாடிக்கிடப்பாளென்றோ நினைக்கின்றாய்? அவள் அந்நிலையே இறந்தன்றோ போய்விடுவாள்!

‘அணிகள் பல பூண்டவளே! ‘செயல் ஆற்றலை விரும்பி நீ பிரிந்து சென்றால் இவள் உயிரை விட்டுவிடுவாள்’ என்று, உன் நிலையினை யான் மேற்கண்டவாறு உன் கணவனிடம் எடுத்துக் கூறினேன். போவதற்குத் தயாராக, ஒளி வீசும் வேலினையும் கையிலே கொண்டு நின்ற அந்நெடுந்தகை, அப்பொழுதே நீண்ட வழிநோக்கிச் செல்லும் தன் நினைவை ஒழித்து விட்டான். இன்னும், ஏன் நின் வளைகள் கழன்று வீழ்கின்றன? அவை இனிப் பிடிப்பாக விளங்கட்டுமே!

விளக்கம்: பாலையின் வெம்மைக்குக் கூறிய உவமானங்கள் ‘நீ பிரிவதால் ஏற்படும் வெம்மையால், இவளும் அவ்வாறு நிலை கெடுவாள்’ எனக் குறிப்பாக உணர்த்துவனவாகும். இளமை, பருவத்தையும்; சினை, இன வளர்ச்சியையும்; செல்வம்

இன்பத்தையும்; நிழல் கடமையையும் குறிப்பன. அவற்றை மறந்து, 'இகந்து செல்தல்' அழிவுக்குக் காரணமாவதுபோல, இவளும், அதனையுணராது நீ பிரியின் அழிவள். 'வேரோடு மரம் வெம்ப' என்றது, இவள் மட்டுமன்று, இவள் படும் வேதனையைக் காணச்சகியாத இவள் குடும்பத்தவரும் அல்லற்படுவர் என்பதற்காகும். 'கோல் கோடித் துயர் விளைவிக்கும் அரசு, கேட்பார் பேச்சைக் கேட்டு அவனும் பிரிந்து பொருள் தேடப் போவேன் என்ற முறைமை கடந்த செயலைச் சுட்டியதாகும்.

சொற்பொருள்: 1. சினை - கிளை. 2. சிறியவன் - குணங்களால் சிறியவன். 3. இகந்து - வரம்பு மீறி. இசை - புகழ். 4. தெறுதல் - காய்தல். 5. அலவுற்று - வருந்தி. 6. வினைவர் - அரசியல் அலுவலர். கோல்கோடியவன் - கொடுங்கோலன்; அரசு மரபுக்கு மாறாக நடப்பவன். 8. இடைகொண்டு - புணர்ச்சிக்கிடையே பிரிவு மேற்கொண்டு. இறத்தி - போவாய். 9. உடைபு நெஞ்சு உக - நெஞ்சழிந்து கெட்டுப் போக. ஒளி ஓடற்பாள் - அழகு கெடுவாள். 10. சேக்கை - படுக்கை. 11. புடை பெயர்தல் - சிறிதே விலகல். இளைபவள் - வருந்துபவள். 13. பனிய கண் - நீர் நிறைந்த கண்கள். படல் ஒல்லா - உறக்கம் கொள்ளா. படர் - துன்பம். கூர்கிற்பள் - மிகுவள். 15. துனி - பிரிவு. 18. இருள் நோக்கம் - வெறுப்புத் தரும் பார்வை. ஈரம் - அன்பு. ஈரத்தின் இயன்ற - அன்பு காரணமாகப் பிறக்கும். 19. அவலம் - துன்பம்.

10. பல்லியும் இசைத்தன

(தான் பிரிந்து செல்லும்போது, 'இன்ன நாளிலே தவறாமல் திரும்பி விடுவேன்' என்று உறுதி கூறிச் சென்றான் ஒரு காதலன். அந்த நாள வந்தும், அவன் வரவில்லை. அது கண்டு அல்லற்பட்டு வரடிய அவன் மனைவியைத் தோழி தேற்ற முயல்கிறாள்.)

'அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு அளித்தலும்,
பெரிதாய பகை வென்று பேணாரைத் தெறுதலும்,
புரிவு அமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தரும்' என,
பிரிவு எண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்ற நம் காதலர்
வருவர்கொல்; வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல், யான்; கேள், இனி: 5
'அடி தாங்கும் அளவு இன்றி, அழல் அன்ன வெம்மையால்,
கடியவே' - கனங்குழாஅய்! - 'காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள்,
துடி அடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடி ஊட்டி, பின் உண்ணும், களிற்று' எனவும் உரைத்தனரே.
'இன்பத்தின் இகழ்ந்து ஓர்இ, இலை தீந்த உலவையால், 10
துன்புறாஉம் தகையவே காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள்,
அன்பு கொள் மடப் பெடை அசைஇய வருத்தத்தை

மென் சிறகரால் ஆற்றும், புறவு' எனவும் உரைத்தனரே.
 'கல் மிசை வேய் வாடக் கனை கதிர் தெறுதலான்,
 துன்னருஉம் தகையவே காடு' என்றார்; 'அக் காட்டுள், 15
 இன் நிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப் பிணைக்குத்'
 தன் நிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும், கலை' எனவும்
 உரைத்தனரே.

என ஆங்கு -

இனை நலம் உடைய கானம் சென்றோர்
 புனை நலம் வாட்டுநர்அல்லர்; மனைவயின் 20
 பல்லியும் பாங்கு ஒத்து இசைத்தன;
 நல் எழில் உண்கணும் ஆடுமால், இடனே.

“அற ஒழுக்கத்தை முழுவதும் ஏற்றுத் தவறாது நடப்பது என்பது, மிகமிக அருமையான செயலே. அந்த அருமையான அறநெறியினை உடையவர்களாக உள்ளவர்களே நம்மைத் தேடி வருவர்; நமக்கு அருள் புரிந்து உதவுவர். அவர்களுக்கு ஏற்ற வசதிகளைச் செய்து நாம் உதவ வேண்டாமா? வாழ்வுக்குப் பெரிய பகை வறுமை; அந்த வறுமைப் பெரும்பகையை வெல்வதற்குப் பொருளைத் தேடிச் சேமிக்க வேண்டாமா? தாம் கொண்ட ஆணவத்தால் நம் தகுதியை மதியாது இகழ்ந்து திரிவர் சிலர்; அவரது செருக்கை அழித்தால்தானே நம் வாழ்வு நிலைக்கும்? அதனைச் செய்துமுடிக்க வேண்டாமோ? இவை எல்லாமும் செய்தால்தானே, காதல் வாழ்வில் நிலையான கூட்டமும் இன்பமும் பெற்று, நாம் அமைதியுடன் வாழலாம்? இவ்வாறு பலவும் எல்லாம் எண்ணிப் பிரிந்து, பொருள் தேடச் சென்றவர் நம் காதலர். அவர் வரவேண்டிய நாளும் நெருங்குகின்றது. அவர் தவறாது வந்துவிடுவாரோ?” என்று, தன் தோழியைக் கவலையுடன் கேட்கிறாள் ஒரு தலைவி. 'கட்டாயம் வருவான்' என அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுகிறாள் அந்தத் தோழி.

“விளங்கும் பூண்கள் பலவும் அணிந்துள்ளவளே! அவன் உறுதியாகச் சென்னபடியே, சொன்ன நாள் தவறாது வருவான். எப்படித் துணிந்தேன் என்பாயாயின் கேள்: நான் சொல்வனவற்றை நன்றாகக் கேள்:”

“பாதங்கள் தாங்கும் அளவிலே நிலத்தின் வெம்மை இல்லை; நெருப்புக் கங்குகள் போன்று நிலம் வெம்மை கொண்டதாவுள்ளது; அக் காட்டு வழியைக் கடந்து செல்வது மிகக் கடினம்” என்று அவன் சொன்னதை நினைந்து நீ வருந்துகின்றாய். கனவிய குழையை உடையவளே! 'அக் காட்டினுள், துடி போன்ற பாதங்களையுடைய யானைக்கன்று,

மிகக் கொஞ்சமாகக் கிடந்த நீரையும் கலக்கிவிடும். வேட்கை மிகுந்த களிற்று அதற்கு ஒருபோதும் வருந்துவதில்லை. தன் வேட்கையை முதலில் தீர்க்கவும் அது முயல்வதில்லை. பிடியானைக்கு முதலில் நீர் ஊட்டிவிட்டுத் தான் அதன் பின்னரே எஞ்சிக் கிடப்பதை உண்ணும்' என்றும் அவன் சொன்னதை நீ கேட்டதில்லையோ?

“இல்வாழும் இன்பத்தைவிட்டு நீங்கிச் சென்றவர் காதலர். இலைகள் காய்ந்து உதிர்ந்துபோகத், தாமும் பட்டு விட்டன மரங்கள். நிற்பதற்கும் நிழல் தராது அவரைத் துன்புறுத்தும் தகைமை உடையதாயிற்று அக்காடு” என்று அவன் சொன்னதை நினைந்து நீ கவலைப்படுகிறாய். ஆனாலும் “அக்காட்டினுள், தன்பால் அன்பு கொண்ட மடப்பெடையானது வெம்மைக்கு ஆற்றாது வருந்திய வருத்தத்தைத் தன் மென்மையான இறகுகளால் வீசியபடி, ஆண்புறா ஆற்றிக் கொண்டிருக்கவும் காணலாம்” என்று, அவர் தாமே சொன்னதையும் நீ கேட்டாயல்லவோ?

“மலை முகட்டிலே மூங்கில்கள் வாடி வறண்டு போயின. அவ்வளவு கொடிதாகக் கதிரவனின் கதிர்கள் தாக்கி வருத்தும் அக் காட்டுப் பாதை மிகவும் துன்பந்தருவதாயிற்றே?” என்றவரின் சொற்களைக் கேட்டு, நீ வருந்துகின்றாய். ஆனால், “அக்காட்டினுள், இனிமைதரும் நிழல் இல்லாததால் வருத்தங்கொண்ட தன் மடப்பிணைக்குத், தன் நிழலையே கொடுத்து, அன்புடன் கலைமான் பேணுவதும் உண்டு” என்றனரே, அதனையும் நீ கேட்டாயில்லையோ?

கொடுமையுடைய கானல் வழி தான் அது என்றாலும், அங்கு யானையும், புறாவும், மானும் தத்தம் காதலியரை அன்புடன் பேணக் காணும் நம் காதலர், புனைந்து போற்றும் அழகு கெடுமாறு நின்னையும் வாடச் செய்வாரோ? அதோ! வீட்டினுள்ளே பல்லியும் நான் சொல்வதை ஆமோதிப்பது போல ஒலி செய்கிறது; அதனையும் கேள். நின் இடக்கண்ணும் துடிக்கிறது; அதனையும் பார். மனந்தேறியிரு. ஆகவே, அவர் நம்மை நினைந்து விரைவில் திரும்பிவிடுவார்; நீ அது வரை ஆற்றியிருப்பாயாக.”

சொற்பொருள்: 2. பேணார் - பேணாதார்; காப்பாற்றாதார். தெறுதல் - அழித்தல். 3. புரிவு அமர் - உள்ளம் ஒன்றுபட்ட. 5. வலிப்பல் - உறுதியாகக் கூறுவேன். 8. துடி அடி - துடி போலும் அடி. கயந்தலை - யானைக்கன்று. சின்னீர் - சிறிதளவான நீர். 10. இகந்து - நீங்கி. ஓர் இ - நீங்கி. தீந்த - தீய்ந்து உலர்ந்த. உலவை -

கொம்பு. 12. அசைஇய - வருந்திய. 13. சிறகர் - சிறகு. புறவு - புறா. 14. வேய் - மூங்கில். கனை கதிர் - ஞாயிற்றின் அடர்ந்த கதிர்கள். 15. துன் அரும் தகைய - செல்வதற்கு அருமையான தன்மை. துன்னுதல் - அடைதல். 16. இன்னிழல் - இனிய நிழல். பிணை - பெண்மான். 17. கலை - ஆண்மான். 19. இனைநலம் - இத்தகைய தன்மைகள். 20. புனைநலம் - புனைந்து பண்ணிய அழகு. 21. பாங்கு ஒத்து இசைத்தன - என் சொல்லுக்கு இசைய ஒலித்தன.

11. போற்றாய் பெருமானே!

(“இளைய நின் மனைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடச் செல்கிறாயே, இது தான் அடுக்குமா? வாழ்நாள்தான் நிலையானதோ? காலம்தான் காத்திருக்குமோ?” என்று கூறித் தடுத்து நிறுத்துகிறாள், அந்த மனைவியின் தோழி, ஒரு தலைவனை.)

இடு முள் நெடு வேலி போல, கொலைவர்
கொடுமரம் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த
கடு நவை ஆர் ஆற்று, அறுசுனை முற்றி,
உடங்கு நீர் வேட்ட உடம்பு உயங்கு யானை
கடுந் தாம் பதிபு, ஆங்குக் கை தெறப்பட்டு, 5
வெறி நிரை வேறாகச் சார்ச்சாரல் ஓடி,
நெறி மயக்குற்ற நிரம்பா நீடு அத்தம் -
சிறு நனி நீ துஞ்சி ஏற்பினும், அஞ்சும்
நறுநுதல் நீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோய்!
உரனுடை உள்ளத்தை; செய் பொருள் முற்றிய 10
வளமையான் ஆகும் பொருள் இது என்பாய்!
இளமையும் காமமும் நின் பாணி நில்லா -
இடை முலைக் கோதை குழைய முயங்கும்
முறை நாள்கழிதல் உறாஅமைக் காண்டை -
கடை நாள் இது என்று அறிந்தாரும் இல்லை. 15
போற்றாய் - பெரும! நீ, காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு, பொருள்வயிற் போகுவாய்!
கூற்றமும் மூப்பும் மறந்தாரோடு ஓராஅங்கு
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

கூடி மகிழ்ந்திருந்த அந்த இன்பநேரத்திலே, ஒரு நாள், சிறுபொழுது தூங்குவதுபோலக் கிடந்தாய். ‘நம் வருகைக்குக் காத்திருக்கும் அன்புக் கணவன் கவலையற்றுத் தூங்குகிறானே? அவன் எண்ணம் மாறிவிட்டதோ?’ என்று, அவள் அதனை நோக்கிப் பயந்து விட்டாள். அதனால் விழித்த நீ, அவளை ஏற்று மகிழ்வித்தாய். ஆனாலும், அவள் அச்சம் தெளியவில்லை. அத்தகைய கலந்த ஈடுபாடுள்ளவள் நின் மனைவி. அவளைத்

தவிக்க விட்டுவிட்டுப் பொருள்தேடப் போகின்றாயே! நீ நெஞ்சிலே மிகவும் உரம் உள்ளவனேதான்! இன்பவாழ்வை விட்டு, நீ செல்லும் பாலைவழியை நினைத்தாலோ, அம்மம்மா, நெஞ்சமும் நடுங்குகின்றதே!

கொலைகாரர்கள், வில்லிலே அம்பினைப் பூட்டி எய்து வழியே போவாரைக் கொல்வர். செத்தவரின் பிணங்களைச் செத்தைகளாலும் சுள்ளிகளாலும் மூடிவைத்துப் பிறர் காணாதபடியே மறைப்பர். அப்படி மறைத்த குவியல்கள், முள்வேலி இட்டதுபோலப் பாதையின் எப்புறத்தும் காணப்படும். அத்தகைய கொடுமைகள் நிறைந்த பாதை அது. நீர் அற்றுப்போன சுனைகளை ஒவ்வொன்றாகச் சென்று சென்று பார்த்தும் நீர் காணாது, வறிதாகச் சோர்ந்து, நீர் வேட்கைக் கொண்ட தம் உடல்களும் வாடி இளைத்து விட்டன காட்டு யானைகள். ஒரு சுனையில் மிகச் சிறிது தண்ணீரைக் காணவும், அவை ஆவலோடு சென்று கையிட்டன. நீரின் வெம்மையோ துதிக்கையைச் சுட்டது. இவ்வாறு, யானைகள் பலவும் தம் நிரைகளைப் பிரிந்து, நீர் வேட்கைதாளாது, வேறு வேறாகப் பிரிந்து, இச் சாரலிலே ஓடி ஓடி அலைவதால், பாதைகள் எங்கணும் அவற்றின் தடங்கள் படிந்து தோன்றும். முறையான பாதை எதுவென அறிய முடியாத மயக்கமும் எவருக்கும் ஏற்படும்! தொலையாத பெருவழியாகவும் அது தோன்றும்!

தொல்லை மிகுந்த அவ்வழியிலே சென்று திரும்பி வருபவனான நீ என்னதான் சொல்லப் போகின்றாய்? “பார்த்தீர்களா! செய்ய நினைத்த செயலை முடித்தேன். அதன் பயனால் யான் பெற்ற பெருவளன் இவை - இப்பொருள்கள் - என்று சொல்வாய். ஆனால், அதற்குள், நீ முதன்மையான பலவற்றையும் அடியோடு மறந்துவிட்டாய்.

நீ சென்று பொருள் தேடி வருவதற்குள், உன் இளமையும் காமவிருப்பும் உன்னிடமிருந்து மறைந்து போகும். அதனால், இவளைக் கூடி இவளுடைய இடையும் முலையும் கோதையும் குழையத் தழுவி மகிழும் முறையான இன்ப நாட்களும் வீணை கழிந்துபோகும். அப்படிப் போகாத வகை துறைகளைக் காண்பாயாக! ‘வாழ்நாளின் கடைசி நாள் இதுவே’ என்று திட்டமாக அறிந்தவரோ எவருமில்லை. அதனால், இடையே நாட்களை வறிதே கழியாமல், இவளுடன் வாழும் இன்பவாழ்வைப் போற்றி இணைந்து மேற்கொள்வாயாக!

பெருமானே! நீயோ, காம இச்சை பின்னாற் செல்லவும், கூற்றமும் மூப்பும் உள்வென்ற உண்மையை மறந்தவரோடு ஒன்றாகக் கூடிப் பொருள்தேடிப் போக எண்ணுகின்றாய். அது

இல்லறத்தாரான நன் மக்கள் செல்லும் வழியன்று. அறநெறிக்கு மாறுபட்ட தன்மையைக் கொண்ட தவறான வழியே அது என்பதை ஏன் மறந்தாயோ!

கருத்து: 'முறையான சுகவாழ்வுப் பாதையை விட்டுப் பொருளாசையால் மனைவியைப் பிரிய நினைக்கிறாயே?' எனக் கண்டித்துப் பேசும் பாணி, மிகவும் சிந்தனைக்குரியதாகும்.

விளக்கம்: நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணையே (தொல். பொருள். 44) என்பதனால், தலைவன் முன் ஒரு காலத்தே கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறிச் செலவினைத் தடுத்தனள் என்று பொருள் கொள்ளல் பொருந்தும்.

சொற்பொருள்: 2. கொடுமரம் - கொடிய வில். தேய்த்தார் - கொல்லப்பட்டவர். பதுக்கை - பிணக் குவியலை மறைக்கும் இலைக்குவியல். 3. கடுநவை - கொடிய குற்றம். ஆர் - நிறைந்த. அறுசனை - வறண்ட சனை. முற்றி - சூழ நின்று. 5. கடும்தாம் பதிபாங்கு - விரைவாகப் பதித்தவிடத்து. தெறப்பட்டு - சுடப்பட்டு. 7. நெறி மயக்குற்ற - பாதைகள் மயக்கம் விளைக்க. 14. கழிதல் உறா அமைக் காண்டை - பயனின்றிக் கழியாதவாறு பார்த்துக்கொள். 15. கடைநாள் - வாழ்க்கையின் இறுதி நாள். 16. புகர்பட - குற்றம்பட. 18. ஓரா அங்கு - ஒருபடிப்பட; அஃதாவது முற்றவும்!

12. நகையாடச் சொன்னானடி!

('தன் மனைவியின் உள்ளத்திலே கலவரத்தைக் கிளப்பி விட வேண்டும். அவள், அதனால் நடுங்கித் துயரடைவது கண்டு மகிழ வேண்டும்' என்ற வினோதமான எண்ணம் ஒருவனுக்கு. தான் அவளை விட்டுப் பிரிந்து போவதாகச் சொல்லுகிறான். அவளோ, 'உன்னுடன் நானும் வருவேன்' என்கிறாள். காட்டுவழியின் இடர்ப்பாடுகளை அவன் கூறுகின்றான். அவளது மென்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றான். பதில் பேச அறியாது தலைவி பதறுகிறாள். அங்கே அப்போது வந்த தோழி உண்மை தெரிந்தவள். 'வேடிக்கை செய்கிறானடி இவன்' என்று விளக்குகிறாள்.)

செரு மிகு சின வேந்தன் சிவந்து இறுத்த புலம் போல,
எரி மேய்ந்த கரி வறல்வாய், புகவு காணாவாய்,
பொரி மலர்ந்தன்ன பொறிய மட மான்,
திரி மருப்பு ஏறொடு தேர் அறற்கு ஓட,
மரல் சாய மலை வெம்ப, மந்தி உயங்க,
உரல் போல் அடிய உடம்பு உயங்கு யானை,

ஊறு நீர் அடங்கலின், உண் கயம் காணாது,
 சேறு சுவைத்து, தம் செல் உயிர் தாங்கும்
 புயல் துளி மாறிய, போக்கு அரு, வெஞ் சுரம் -
 எல்வளை! எம்மொடு நீ வரின், யாழ் நின் 10
 மெல் இயல் மே வந்த சீறடி, தாமரை
 அல்லி சேர் ஆய் இதழ் அரக்குத் தோய்ந்தவை போல,
 கல் உறின், அவ் வடி கறுக்குந அல்லவோ?
 நலம் பெறு சுடர்நுதால்! எம்மொடு நீ வரின்,
 இலங்கு மாண் அவிர் தூவி அன்ன மென் சேக்கையுள் 15
 துலங்கு மாண் மேல் ஊர்தித் துயில் ஏற்பாய், மற்று ஆண்டை
 விலங்கு மாண் குரல் கேட்பின், வெருவுவை அல்லையோ?
 கிளி புரை கிளவியாய்! எம்மொடு நீ வரின்,
 தளி பொழி தளிர் அன்ன எழில் மேனி தகை வாட,
 முளி அரில் பொத்திய முழங்கு அழல் இடை போழ்ந்த 20
 வளி உறின், அவ் எழில் வாடுவை அல்லையோ?
 என ஆங்கு,
 அணையவை காதலர் கூறலின், 'வினைவயிற்
 பிரிகுவர்' எனப் பெரிது அழியாதி, திரிபு உறீஇ;
 கடுங் குரை அருமைய காடு எனின், அல்லது, 25
 கொடுங்குழாய்! துறக்குநர் அல்லர் -
 நடுங்குதல் காண்மார், நகை குறித்தனரே.

“போர்க்குணம் மிகுந்தவனும் கட்டுக்கடங்காத சினம்
 கொள்பவனுமான ஒரு வேந்தன், சினங்கொண்டு, நெருப்பிட்டு
 அழித்தனன் பகைநாட்டு நிலத்தினை; அந்நிலம் போலப்,
 பார்க்கச் சகிக்காமல் பாழாக விளங்குவது பாலை நிலம்.
 காட்டுத்தீ பற்றிப் புதர்களும் பிறவும் எரிந்து போயின; எரிந்த
 கரிக்கட்டைகளையே எங்கும் காணலாம். தின்பதற்குத் தழை
 ஏதும் கிடையாது வாடியது ஒரு பெண் மான். பொரிகள்
 மலர்ந்ததுபோல உடலில் புள்ளிகளையுடையது அம்மடவான்.
 நீர் வேட்கை மிகுதியால், முறுக்குண்ட கொம்புகளையுடைய தன்
 ஆண் துணையோடு, காணலையே நீரென எண்ணி ஓடிச்
 கொண்டிருந்தது. கள்ளிகள் கூட வாடிச் சாய்ந்திருக்கும்,
 மலைகளும் வெப்பத்தால் கொதிப்படைய, அங்குள்ளவை
 அனைத்துமே கருகி விட்டிருக்கும்.

மரங்களை நம்பி வாழ்கின்றவை மந்திகள். அவை
 உண்பதற்கு எதுவும் கிடையாமற் போகவே, உடல் வருந்தி
 மெலியும். உரல் போன்ற கால்களையுடைய யானைகள்,
 ஊறுகின்ற நீருற்றுக்கள் எல்லாம் வறண்டு போய்விடவே,
 உண்பதற்கு ஒரு நீர் நிலையும் காணாமல், சேற்றின் ஈரத்தை

உறிஞ்சிப், போய்க் கொண்டிருக்கும் தம் உயிரைப் போக விடாமல் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். மழை துளி கூடப் பெய்யாது மாறுபட்டுப் போன, கடந்து போவதற்கும் அரியதான, வெம்மைமிக்க பாலை நிலத்தின் தன்மை இதுவாகும்.

ஒளிரும் வளையணிந்தவளே! என்னோடு நீ வந்தால், சிறப்புடைய மென்மைவாய்ந்த நின் சிறிய திருவடிகள் அவ்வழியிலே நடத்தலைத் தான் தாங்குமோ! தாமரை மலரின் உள்ளிதழ் போன்றவான நின் பாதங்கள், அரக்கினை நெருப்பிலே தோய்த்தாற் போலப், பரற்கற்களிலே பட்டவுடன் கன்றிக் கறுத்து விடுவன அல்லவோ!

நலம் பெற்ற ஒளிவிடும் நெற்றியை உடையவளே! என்னோடு நீயும் வந்தால், உன் நிலைதான் என்னவாகும்? சிங்கக் கால்களின் மேல் அமைத்த தூங்கும் மஞ்சத்திலே, மாட்சியுடைய அன்னத்தின் தூவி போன்ற மென்மையான படுக்கையிலே உறங்குபவள் நீ. அக் காட்டினுள், சிங்கத்தின் உண்மையான குரலையே கேட்பாயானால், பயந்து வெருவுவை அல்லவோ?

கிளிபோன்ற மொழியாளே! என்னோடு நீ வந்தால், மழை பெய்ததும் துளிர்க்கின்ற மெல்லிய பூந்தளிரைப் போன்ற அழகிய நுண் மேனியின் அழகெல்லாம் கானலால் வாடி விடுமே? புதர்கள் மறைவிலே பற்றி எரியும் காட்டுத் தீயில் ஊடாடி வரும் தீக்காற்றுப் பட்டால், நின் மேனியின் அழகும் வாடிவிடும் அல்லையோ?

என்று நின் காதலர் சொல்வதால், 'நம்மை அவர் ஏதோ தொழிலின் பொருட்டாகப் பிரியப் போகின்றார் போலும்' என்று எண்ணிப் பெரிதும் நெஞ்சழிந்து நீயும் துடிக்காதே. வளைவான குழையணிந்தவளே! 'வளம் திரிவுற்றுக் கடுமையாக விளங்குவது காடு' என்று அவர் சொன்னாரென்றால், அது நீ நடுங்குவதைக் கண்டு நகைத்து மகிழ்வதற்கேயாகும், என உணர்வாயாக.

விளக்கம்: காட்டின் கொடுமையையும், அங்குச் சென்றால் நீ வாடும் வாட்டத்தையும் அவர் வாயாலேயே விரித்துச் சொல்வதால், அவர் பிரிந்துபோகும் எண்ணமுடையவரன்று என்று தோழி உய்த்துரைக்கின்றனள். பாதம் கன்றிவிடும் என்றது வழியின் அருமையையும், சிங்கக் குரல் கேட்கும் என்றது, இடையிலே கொடு விலங்குகளால் துன்பம் உண்டென்பதையும், தீக்காற்றுப் படின் அழகு கெடும் என்றது மனைவியின் அழகைப் பேணும் ஆண்மையின் நிலையையும் கூறியதாகும்.

சொற்பொருள்: 1. சிவந்து - கோபித்து; கோபத்தால் கண்கள் சிவத்தலால் இவ்வாறு கூறினர். 2. கரி வறல் - கரிந்து வறண்ட அந்நிலத்தில். 3. பொறி - புள்ளி. 4. தேர் அல்தேர் - பேய்த்தேர். 5. உயங்க - வருந்த. 10. யாழ்: அசை. 12. அல்லி:தாமரைப் பூவின் அகவிதழ்கள். அரக்கு - செவ்வரக்கு. 17. விலங்கு மான் - விலங்காகிய சிங்கம். 18. புரை - ஒத்த. 19. தளி - மழைத்துளி. 20. முளி - உலர்ந்த. அரில் - புதர். பொத்திய - மூண்ட. 21. வளி - காற்று. 27. காண்மார் - காண்பதற்காக.

13. வெறுத்துத்தான் போகின்றனை?

(திருடன், காவற்காரனின் வீட்டிலேயே சென்று ஒளித்த கதை போலப், பிரிந்துபோக நினைத்த ஒருவன், தன் எண்ணத்தைத் தலைவியிடம் நேரே சொல்லத் துணியாமல், அவள் தோழியிடம் சென்று சொல்லி விட்டான். அவளோ “இனிமையாகப் பேசியவை எல்லாம் மறந்து, ‘போகின்றேன்’ என்று கூறுகிறாயே! உன்னை உணர்ந்துவிட்டேன்; எங்களை வெறுத்துத்தான் நீ பிரிந்து போகிறாய்” என்று சீறுகின்றாள். அவன், முன்னர்த் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறியதை எல்லாம் அவனுக்கு நினைவுபடுத்தி அவனை இடித்துப் பேசுகின்றாள்.)

‘அணை மருள் இன் துயில் அம் பணைத் தட மென் தோள்,
துணை மலர் எழில் நீலத்து ஏந்து எழில் மலர் உண் கண்,
மண மெளவல் முகை அன்ன மா வீழ் வார் நிரை வெண் பல்,
மணம் நாறு நறு நுதல், மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
அலர் முலை ஆகத்து, அகன்ற அல்குல், 5
சில நிரை வால் வளை, செய்யாயோ!’ என,
பல பல கட்டுரை பண்டையின் பாராட்டி,
இனிய சொல்லி, இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது,
இனி அறிந்தேன், அது துனி ஆகுதலே.
‘பொருள் அல்லால் பொருளும் உண்டோ?’ என, யாழ் நின் 10
மருளி கொள் மட நோக்கம், மயக்கப்பட்டு அயர்த்தாயோ?
‘காதலார் எவன் செய்ப, பொருள் இல்லாதார்க்கு?’ என,
ஏதிலார் கூறும் சொல் பொருளாக மதித்தாயோ?
செம்மையின் இகந்து ஒரீஇப் பொருள் செய்வார்க்கு, அப்
பொருள்

இம்மையும் மறுமையும் பகையாவது அறியாயோ? 15

அதனால்,

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை; நம்முள் நாம்
கவவுக் கை விடப் பெறும் பொருட் திறத்து
அவவுக் கைவிடுதல்; அது மனும் பொருளே.

“இன்பமாகத் தூக்கம்` வருகின்ற மென்மையான அணைகளைப் போன்றன, அழகுடன், மூங்கில் போன்று பருத்த நினது மென்மையான தோள்கள். எழில்மிகுந்த ‘கருநீல மலரின் எழுச்சிமிக்க அழகோடு, மலர் போன்ற மை தீட்டிய நின் கண்கள் இரண்டும் இணையாக அழகுடன் விளங்குகின்றன. மணமுடைய முல்லைமொட்டுப் போன்ற நின் வெண்மையான ஒழுங்கான பல் வரிசைகளிலேயும் வண்டுகள் மொய்க்கின்றனவே! நின் நறுநுதலினும் மணம் வீசுகின்றதே! கார்மேகம் போல நின் கூந்தலும் அடர்ந்து விளங்குகின்றதே! மார்பிலே பெருத்த முலைகள்; அகன்ற அல்குல் தடம்; அணிந்துள்ளன சிலவேனும் ஒளி நிரைத்த வெண்மையான வளையல்கள்! திருமகள் போன்றவளேதான் நீ!” என்றெல்லாம் பல பல புனைந்துரைகளால் பண்டைநாளிலே நீயும் பாராட்டினாய். இனிமையாக அவ்வாறு பாராட்டிப் பேசிவிட்டு, இப்போது துன்பந்தருமாறும் பேசுகின்றாய். எங்களிடம் உள்ள வெறுப்பினால்தான் உன் பேச்சு மாறுகிறது என்பதை, இப்போதுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

‘பொருள் உடையவனாக வேண்டும்; அஃதல்லது உண்மையான செல்வமும் வேறு உண்டோ?’ என்ற அறியாமை மயக்கம் நிறைந்த எண்ணம் உன்னையும் பிடித்து மயக்க, அதற்குள் அகப்பட்டு, நீயும் நின் உறுதியிலிருந்து தளர்ந்துவிட்டாயோ?

‘கையிலே பொருள் இல்லாதவர்க்குக் காதல் உடையார் தான் என்ன நன்மை செய்யப் போகின்றனர்?’ என்று போக்கற்றவர்கள் கூறும் சொற்களைக் கேட்டு, அதை ஒரு பொருளாக மதித்து, நின் மனம் மாறிவிட்டாயோ?

‘செம்மையான வழிகளிலிருந்து மாறுபட்டுச் சென்று பொருள் தேடுவார்க்கு, அப்பொருள் இம்மையும் மறுமையும் அவர்க்குப் பகையாக விளங்கும் என்ற உறுதிமொழியை நீயும் அறிந்ததில்லையோ?

‘ஆகவே, எம்மையும் ஒரு பொருளாக மதிப்பாயாக! நமக்குள் நாம், ஒருவரை ஒருவர் கைவிடச் செய்யும், பொருளின் மீதுள்ள அவாவைக் கைவிடுவாயாக, அதனைக் கைவிட்டுத் தலைவியுடன் பிரியாமல் கூடியிருப்பதே நிலையான உண்மைச் செல்வம் என்றும் அறிவாயாக.’

விளக்கம்: தொடர்பில்லாதவர் பேச்சைக் கேட்டோ, அறியாமையாலோ இவ்வாறு பேசுகிறாய். செம்மையிலிருந்து நீங்கிப் பொருள் தேடுவது ஏன்? முன் சொன்னதெல்லாம்

மறந்தாய் போலும்? பொருளுக்காகவோ நீ போகின்றாய்? எம்மை வெறுத்துவிட்டாய் என்று வாதாடும் திறம் மிகவும் செப்ப முடையது. தலைவியே இவ்வாறு கூறி வாதாடுவதாகவும் கொள்ளலாம்; அதுவும் பொருத்தமாகவே இருக்கும்.

சொற்பொருள்: 1. அணை - தலையணை. பணை - மூங்கில். தட - பெருமை. 2. துணைமலர் - இரண்டாக இணைந்து பூத்த மலர். வால் - வெண்ணிறம் வாய்ந்த. 4. இருங் கூந்தல் - கரிய கூந்தல். 8. இன்னாங்குப் பெயர்ப்பது - துன்பத்திடத்தே துரத்துவது. 9. துனி - வெறுப்பு. 10. யாழ் : இசைநிறை. 11. மருளி கொள் - மயக்கம் கொண்ட. 14. செம்மை - செந்நெறி. இகந்து ஓர்இ - கைவிட்டு நீங்கி. 17. மதித்தீத்தை - மதிப்பாயாக. 18. கவவுக்கை - கூடிவாழும் வாழ்வு. விட - விடுதலால். 19. அவவு - அவா; பொருளிடத்து ஆசை. மனும் - நிலைபெற்ற.

14. போனால் வராது!

(‘பொருள் தேடிவரப் பிரிந்து போகின்றேன்’ என்றான் ஒருவன், தன் மனைவியின் தோழியிடம். அவள், அது கேட்டதும் பொருமுகிறாள். ‘நீ போய்விட்டு வருவதற்குள் இவள் இளமைநலன் முழுவதும் தொலைந்துவிடுமே? அதனை நீ கொண்டும் பொருள்தான் மீட்டுத் தருமே?’ என்றும் கேட்கின்றாள்.)

அரி மான் இடித்தன்ன, அம் சிலை வல் வில்
புரி நாண், படையின், புறம் காண்டல் அல்லால் -
இணைப் படைத் தானை அரசோடு உறினும் -
கணைத் தொடை நாணும் கடுந் துடி ஆர்ப்பின்,
எருத்து வலிய எறுழ் நோக்கு இரலை 5
மருப்பின் திரிந்து மறிந்து வீழ் தாடி,
உருத்த கடுஞ் சினத்து, ஓடா மறவர்,
பொருள் கொண்டு புண் செயின் அல்லதை, அன்போடு
அருள் புறம் மாறிய ஆர் இடை அத்தம் -
புரிபு நீர் புறம் மாறி, போக்கு எண்ணி, புதிது ஈண்டிப் 10
பெருகிய செல்வத்தான் பெயர்த்தரல் ஒல்வதோ -
செயலை அம் தளிர் ஏய்க்கும் எழில் நலம்; அந் நலம்
பயலையால் உண்ப்பட்டுப் பண்டை நீர் ஒழிந்தக்கால்?
பொய் அற்ற கேள்வியால், புரையோரைப் படர்ந்து, நீ
மை அற்ற படிவத்தான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ - 15
தீம் கதிர் மதி ஏய்க்கும் திருமுகம்; அம் முகம்,
பாம்டி சேர் மதி போல, பசப்பு ஊர்ந்து தொலைந்தக்கால்?
பின்னிய தொடர் நீவி, பிறர் நாட்டுப் படர்ந்து, நீ
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தரல் ஒல்வதோ -

புரி அவிழ் நறு நீலம் புரை உண் கண் கலுழ்பு ஆனா, 20
 திரி உமிழ் நெய்யே போல், தெண் பணி உறைக்குங்கால்?

என ஆங்கு,

அனையவை போற்றி, நினைஇயன நாடிக் காண்;
 வளமையோ வைகலும் செயலாகும்; மற்று இவள்
 முளை நிரை முறுவலார் ஆயத்துள் எடுத்து ஆய்ந்த 25
 இளமையும் தருவதோ, இறந்த பின்னே?

சேனையணிகள் சூழ, அரசனே பெரும்படையுடன்
 வந்தாலும் அஞ்சமாட்டார்கள். சிலை மரத்தால் செய்த வலிமை
 மிகுந்த வில்லை வளைத்து, அதிலே முறுக்கமைந்த நாண்
 கயிற்றைப் பூட்டுவர். அவர்மீது கணைதொடுப்பது தம்
 வீரத்திற்குத் தகுதியற்றது என்று வெட்கங் கொண்டு, நாணைத்
 தெறித்து ஒலி எழுப்புவர். சிங்கக் குரலைக் கேட்டு விலங்கினம்
 சிதறி ஓடுவதுபோல. அவ்வொலிகேட்டே அரசோடு வந்த
 பெரும் படையினரும் முதுகுகாட்டி ஓடுவர். அத்தகைய கொடிய
 ஆற்றல் கொண்டவர், காட்டிலே வாழும் மறவர்கள். அவர்கள்
 ஆரவாரமாக வருவது கடிய துடியின் ஒலியோடு கேட்கும்.
 வன்மைகொண்ட பார்வையும் வலி மிகுந்த கழுத்தும் உடைய
 கலைமானின் கொம்புகளைப் போல, அவர்களது தாடி
 முறுக்குண்டு திருகித் தாழ்ந்து தொங்கும். வெம்மையான
 கொடுஞ்சினம் உடைய அவர் செய்யும் தொழிலோ தனி
 வகையானது. வழியே வருபவரின் பொருள்களை எல்லாம்
 பறித்துக் கொண்டு, அவற்றுக்கு ஈடாகப் புண்களைத் தந்து
 போக விடுபவர் அவர். அன்பும் அருளும் அறவே இல்லாது
 போய்விட்ட அத்தகைய ஆறலைப்பாரை உடையதான கொடிய
 காட்டு வழி அது. அதனைக் கடந்து சென்று, பொருள்
 தேடியவனாக மீள்வதற்கும் எண்ணுகின்றாய்.

புறப்பொருளை விரும்பி, அகப்பொருளைக் கைவிட்டுப்
 போன நின் போக்கை எண்ணி இவளும் வாடுவாள். அசோகின்
 இளந்தளிர் போன்ற இவளது சிறந்த அழகெல்லாம் பசலையால்
 விழுங்கப்பட்டுவிடும். பழைய தன்மை ஒழிந்து இவள்
 தோற்றமும் மாறிவிடும். புதிதாக நீ தேடிக் கொணர்வேன் என்று
 சொல்லும் அந்தச் செல்வத்தால், போயின இவளது எழிலை
 எல்லாம் மீட்டுத்தர முடியுமோ?

இனிய ஒளியுடைய மதியை ஒத்தது இவள் அழகிய முகம்,
 அந்த முகம் கிரகணம் பிடித்த சந்திரனைப் போலப் பசலை
 பாய்ந்து அழகழிந்து விடுமே! அவ்வாறு அழிந்தால், பொய்யற்ற
 கேள்வியால் உயர்ந்த சான்றோரைச் சார்ந்து நீயும் மனம்

மாசற்றவனாகி வருவேன் என்கின்றாயே, நின் புதிய அந்தத் தெளிவும், இவள் அழகை மீட்டுத் தர வல்லதாகுமோ?

முறுக்கவிழ்ந்து மணம்வீசும் நீலமலர் போன்றன, மையுண்ட இவள் கண்கள். நீ பிரிந்தால் அழுது, எரிகின்ற திரியிலிருந்து சொட்டும் நெய்போலக் கொதிப்புடைய கண்ணீர்த் துளிகளையும் அவை சொரியுமே! இவளோடு நீ கொண்ட காதற் பிணைப்பை அறுத்துவிட்டுச் சென்று, நீ வேற்றுநாட்டில் கொள்ளும் புதிய வாணிகத் தொடர்புகள், அந்தக் கண்ணொளியினை மீட்டுத்தர வல்லவோ?

எனவே, இவற்றையெல்லாம் நன்றாக உணர்ந்து, நீ செய்ய வேண்டுவதை ஆராய்ந்து முடிவுக்கு வருவாயாக. வளமையோ எந்நாளும் இங்கிருந்தும் செய்துகொள்ளக் கூடியதே யாகும். ஆனால், இவள் இளமை - முளை வரிசை போன்ற பல் வரிசையுடைய கன்னியரின் கூட்டத்திலே, 'அழகியாள்' எனத் தேர்ந்தெடுத்த சிறப்புடைய இளமை - அழிந்து போயின பின்னர், எதுவும் அதனை மீளவும் தருவதற்கு இயலாது என்பதனை, நீயும் அறிவாயாக.

கருத்து: போகும் வழியோ கொள்ளையர் நிறைந்தது. பதனமாக நீ திரும்பிப் பொருளுடன் வருவது அரிது. இவள் அழகும் கெடும். எனவே போகாமல் இருந்துவிடு என்று உரைத்தாள் தோழி. அகவாழ்வுதான் புறவாழ்வான பொருள், கல்வி, தொடர்பு ஆகியவற்றினும் சிறந்தது எனக்கூறும் இப் பாடலின் நயம் காண்க. செல்வ நிலையாமை இளமை நிலையாமை போன்றவும் இதன்கண் வற்புறுத்தப் பெற்றன.

சொற்பொருள்: 1. அரிமான் - சிங்கம். சிலை - வில் செய்யும் மரம். 2. புரிநாண் - முறுக்குண்ட நாண் கயிறு. 5. எருத்து - கழுத்து. எறும் நோக்கு - வலிய பார்வை. இரலை - கலைமான். 6. மருப்பு - கொம்பு. மறிந்து - முறுக்குண்டு. 7. உருத்த - கொடிய. 9. புறமாறிய - இல்லாமற் போன. 12. செயலை - அசோகு. 13. நீர் - இயல்பு. 14. புரையோர் - உயர்ந்தோர், படர்ந்து - சென்று வழிபட்டு. 15. படிவம் - ஒழுக்கநெறி. 18. பின்னிய தொடர்பு - அன்பால் பிணைத்த தொடர்பு 23. அனையவை - கூறியவற்றை. நினைஇயன - நினைந்து தேடுவன. 24. வளமை - செல்வம் முதலாயின. 26. இறந்த பின் - கழிந்த பின்.

15. தெய்வத்தை வணங்கலாமோ?

(காதலன் பிரிந்து சென்றுவிட்டான். அவன் கிரகாதான பாதையிலே நடந்து செல்லும் நினைவுகள் அவன் மனைவிக்கு மனத்தில் எழுகின்றன. பாதையின் கடுமைபற்றிக் கேட்டிருந்த அவன்,

அதனால் கவலையுற்றாள். தோழியை அழைத்து, 'அவர்க்குத் தீங்கு நேராதவாறு நாம் இந்திரனையும், கதிரவனையும், காற்றுத் தேவனையும் வழிபட்டு வணங்குவோமா?' என்கிறாள். அதற்கு அவள், 'உன் கற்பின் ஆற்றலே துன்பங்களை விலக்கிவிடும்' என்று ஆறுதல் கூறுகிறாள். கற்பு மகளிர் பிற தெய்வங்களைத் தொழுதலையும் வேண்டுவதில் என்பது இதனால் உணரப்படும்.)

பாடு இன்றிப் பசந்த கண் பைதல பனி மல்க,
வாடுபு வனப்பு ஓடி வணங்கு இறை வளை ஊர,
ஆடு எழில் அழிவு அஞ்சாது, அகன்றவர்திறத்து, இனி
நாடுங்கால், நினைப்பது ஒன்று உடையேன்மன்? அதுவும்தான்.
தொல் நலம் தொலைபு, ஈங்கு, யாம் துயர் உழப்பத் துறந்து,
உள்ளார், 5

துன்னி, நம் காதலர், துறந்து ஏகும் ஆர் இடை,
'கல்மிசை உருப்பு அறக் கனை துளி சிதறு!' என,
இன் இசை எழிலியை இரப்பவும் இயைவதோ?
புனையிழாய்! ஈங்கு நாம் புலம்புற, பொருள் வெஃகி,
முனை என்னார் காதலர் முன்னிய ஆர் இடை, 10
'சினை வாடச் சிறக்கும் நின் சினம் தணிந்தீக!' என,
கனை கதிர்க் கனலியைக் காமுறல் இயைவதோ?
ஒளியிழாய்! ஈங்கு நாம் துயர் கூர, பொருள்வயின்,
அளி ஓரீஇக் காதலர் அகன்று ஏகும் ஆர் இடை,
'முளி முதல் மூழ்கிய வெம்மை தீர்ந்து உறுக!' என, 15
வளி தரும் செல்வனை வாழ்த்தவும் இயைவதோ?

என ஆங்கு,
செய் பொருட் சிறப்பு எண்ணிச் செல்வார்மாட்டு, இணையன
தெய்வத்துத் திறன் நோக்கி, தெருமரல் - தேமொழி! -
'வறன் ஓடின வையகத்து வான் தரும் கற்பினாள் 20
நிறன் ஓடிப் பசப்பு ஊர்தல் உண்டு' என,
அறன் ஓடி விலங்கின்று, அவர் ஆள்வினைத் திறத்தே.

தூக்கம் கொள்ளவில்லை. கண்கள் பசந்தன. வருத்தம் கண்ணீராக நிறைகின்றது. வளைகள் முன் கையினின்றும் கழன்று வீழ்கின்றன. இவ்வாறு, எழில் வாடும் என் அழிவுக்கு அஞ்சாது துணிந்து பிரிந்து சென்றார் அவர். அவரைப் பற்றிய சார்பிலே இப்பொழுது செய்யலாமோ வென்ற நினைப்பு ஒன்றும் உள்ளவளாயிருக்கின்றேன். அது என்ன தெரியுமா? முன்னர் நமக்கிருந்த நலம் முழுதும் தொலைந்தவராக, யாம் இங்கே தனித்திருந்து துயரத்தால் கலங்கவும், அவர் நம்மைப் பிரிந்து சென்று விட்டார். பொருளாசை கொண்ட நம் காதலர்

நம்மைத் துறந்து போகும் வழியிடையிலே, 'கல்லின் மேல் உண்டான வெப்பம் நீங்குமாறு செறிந்த மழைத்துளிகளைச் சிதறுவாயாக' என்று இனிய புகழ்பெற்ற மேகத்தை நாம் வேண்டினால், அதுவும் பொருத்தம் உடையதாகுமோ?

'அணிகள் புனைந்தவளே! இங்கே நாம் புலம்பித் தவிக்கின்றோம். பகையுண்டென்றும் கருதாது, பொருள் தேடி வருதலை விரும்பிக் காட்டு வழியாகச் சென்றுள்ளார் நம் காதலர். 'பூந்தளிர்களும் வாடச்செய்கின்ற நின் பெருஞ் சினந்தணிந்து சற்றே அவர்க்கும் அருள்வாயாக!' என்று, செறிந்த கதிரகளைப் பொழியும் கனலியான கதிரவனை நாம் வேண்டினால், அஃது இயைபு உடையதாகுமோ?

'ஒளிமிகுந்த ஆபரணங்கள் பூண்டவளே! இங்கே நாம் துயரமுற்று வருந்த, பொருள்மேல் கொண்ட ஆசைமிகுந்து நம் காதலர் பாலைவழியாகச் சென்றுள்ளனர். அவ்வழியிலே, 'உலர்ந்த சிறு புதர்களிலே பற்றியெரிகின்ற காட்டு நெருப்பிலே தங்கிவரும் வெப்பம் மாறித், 'தண்' என்ற நிலையால் அவன்மேல் வீசுவாயாக!' என்று காற்றுத் தேவனை நாம் வாழ்த்தி வேண்டுகல் பொருத்தமாயிருக்குமோ?'

என்று சொல்லி, நீ ஏனம்மா கவலையுறுகின்றாய். சேமொழி! செய்வினையாற் பெறுகின்ற பொருளின் சிறப்பை எண்ணிச் சென்றவரிடத்து, இவ்வாறெல்லாம் தெய்வத்தின் அருளை வேண்டி நீ வாடுதல் வேண்டாம். 'உலகமே வறட்சியால் துயருற்ற காலத்தும், மழையைப் பெய்விக்கும் கற்புச் சக்தி உடையவளான இவன் மனைவியானவள், தன் அழகு நிறம் 'ஓடிப்போகப் பசலை பாய்ந்து விடுதலும் 'நிகழுமே' என்று, அறக்கடவுள் தானே கருதி, அவர் முயற்சியிடமெல்லாம் சென்று, எத்தகைய துன்பங்களையும் விலக்கி நிற்கும். நீதான் அவரைக் குறித்து ஏதும் கவலையடையாதே!

கருத்து: மழையும், கனலியும், காற்றும் வேண்டுவமோ என்றவளுக்கு, 'உன் கற்பின் பெருமையால், அறக்கடவுள் தானே சென்று உதவும்போது, நீ வேண்டுவது ஏன்?' என்று, அவள் கற்பது உயர்வைக்கூறி, அவள் மனக் கலக்கத்தைப் போக்குகிறாள் தோழி.

சொற்பொருள்: 1. பாடு - உறக்கம். பைதல் - வருத்தம் உடையவாகி. 2. வாடுபு - கெட்டு. வனப்பு ஓடி - அழகுபோய். வணங்குஇறை - வளைந்த முன்கை. 6. துன்னி - பொருள்மேல் ஆசை கொண்டு. 7. எழிலி - மேகம். இரப்பவும் - வணங்கிக் கேட்பவும். 10. முன்னிய - போகக் கருதிய. 12. கனலி - ஞாயிறு. 13.

துயர்கூர - துயர்மிக. 14. அளிஓர்இ - அன்பைக் கைவிட்டு. 16. வளிதரும் செல்வன் - காற்றுக் கடவுள். 19. தெருமரல் - மனங்கவலற்க. 20. வறன் - மழைபெறா வறுமை. ஓடி - சென்றுபரவின். வான் - மழை. 22. அறன் - அறக்கடவுள். ஓடி - விரைந்துசென்று பரவி. விலங்கின்று - காட்டின் கொடுமைகளை விலக்கிற்று.

16. மருத்துவன் தந்த மருந்து!

(பகைவர் பணிந்து வந்து திறையும் தந்தனர். அந் நாட்டைத் தானே நேரிற் சென்று காத்துப் பேணுதற்கு விரும்பினான் ஒரு தலைவன். அவன் கருத்தை அறிந்த அவன் தலைவி, அவனது பிரிவை நினைந்து மேனி வேறுபட்டவளாயினள். அதனைக் கண்டு, அவள் தோழி தலைவனிடம் செல்கின்றாள். பிரிவால் தலைவிக்கு மிகுதிப்படும் ஆற்றாமை நோயினையும், இளமையது அருமையினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றாள். அவனும், பிரிந்து போகும் எண்ணத்தைக் கைவிடுகின்றாள். அந்த நல்ல செய்தியைத், தலைவியிடம் மீளச் சென்று, தோழி இவ்வாறு உவகையோடு கூறுகின்றாள்.)

படை பண்ணிப் புனையவும், பா மாண்ட பல அணை
புடை பெயர்ந்து ஒடுங்கவும், புறம் சேர் உயிர்ப்பவும்,
'உடையதை எவன் கொல்?' என்று ஊறு அளந்தவர்வயின்
நடை செல்லாய், நளி ஏங்கி நடுங்கற்காண் - நறுநுதால்!
'தொல் எழில் தொலைபு இவள் துயர் உழப்ப, துறந்து நீ, 5
வல் வினை வயக்குதல் வலித்திமன்; வலிப்பளவை,
நீள் கதிர் அவிர் மதி நிறைவு போல் நிலையாது,
நாளினும் நெகிழ்பு ஓடும் நலன் உடன் நிலையுமோ?
ஆற்றல் நோய் அட, இவள் அணி வாட, அகன்று நீ,
தோற்றம் சால் தொகு பொருள் முயறிமன்; முயல்வளவை, 10
நாற்றம் சால் நளி பொய்கை அடை முதிர் முகையிற்குக்
கூற்று ஊழ் போல் குறைபடே உம் வாழ்நாளும் நிலையுமோ?'
வகை எழில் வனப்பு எஞ்ச, வரை போக வலித்து நீ,
பகை அறு பய வினை முயறிமன்; முயல்வளவை,
தகை வண்டு புதிது உண்ணத் தாது அவிழ் தண் போதின் 15
முகை வாய்த்த தடம் போலும் இளமையும் நிலையுமோ?'

என ஆங்கு,

பொருந்தி யான் தான் வேட்ட பொருள்வயின் நினைந்த சொல்,
திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய
மருந்து போல், மருந்து ஆகி, மனன் உவப்ப -
பெரும் பெயர் மீளி - பெயர்ந்தனன் செலவே. 20

படைக்கலங்களைப் புதிதாக வடித்து அவற்றைப் புனைந்து சரிபார்ப்பான். பாடுதற் சிறப்புடையதான இன்பம் நுகரும் மலரணையிலே ஒருபுறமாக ஒதுங்கிக் கிடந்து ஒடுங்குவான். உன்னைவிட்டுச் சற்றே அகன்றிருக்கும் வேளையில், 'தான் பிரிந்தால் உன் நிலைதான் என்னவாகுமோ?' என்ற கவலையால் பெருமூச்செறிவான். இவற்றை எல்லாம் அறிந்த நீ, 'இவன் உள்ளத்திலே கொண்டுள்ள எண்ணந்தான் யாதோ?' என்று எண்ணி வருந்தித் துயருறுவாய். அவன்பால் அன்போடு மனம் ஒத்து இணைந்திருக்காமல், மிகவும் ஏங்கி நடுங்குதல் கண்டவளாகவும் இருப்பாய். நறிய நுதலையுடையவளே! நான் சொல்வதனைக் கேள்:

“பழைய அழகெல்லாம் தொலைந்துபோக, இவள் துயரால் நலிந்து வாட, நீ இவளைத் தனியேவிட்டுப் பிரிந்து சென்று, மிக வல்லாண்மையான செயல்களைச் செய்து புகழ் பெறுவதை நினைக்கின்றாயோ? அவ்வாறு நீ செய்வதற்குள், நீண்ட கதிர்கள் சொரிய விளங்குகின்ற சந்திரனின் நிறைவினைப் போல நிலைத்து இராமல், நாளுக்குநாள் நிலைகெட்டு, இவள் அழகிய உடல் நலனும், அழிவதன்றி நிலைத்திருக்குமென்றோ எண்ணுகின்றாய்?

ஆற்ற முடியாத காமநோய் வருத்த, இவள் அழகு முழுதும் வாடிவிடுமே? அதனை எண்ணாது, அன்று நீ பிறர் கண்முன் சிறப்பாகத் தோன்றும் பொருள்களைத் தொகுக்க முயல்கின்றாயோ? நீ முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே, நாற்றம் அமைந்த பெருமைமிகுந்த பொய்கையிலேயுள்ள, இலைகளுக்கு இடையே முகிழ்க்கும் முகைகட்குக் கூற்றத்தைப்போல வந்து, அவற்றின் வாழ்நாளைக் குறைக்கும் - நாள் என்னும் காலமும், இவள் உயிரை வாங்காது இவளை உயிரோடும் நிலைத்திருக்க விடுமோ?

வகையோடு அமைந்த இவளுடைய வனப்பு எல்லாம் தேயுமாறு, இவளைப் பிரிந்துபோகவும் நீ முயல்கின்றாய். நீ தொழிலாற்றப் பிரிந்தகாலத்திலேயே, அழகான வண்டு வந்து தன் புதுமையை அநுபவிக்கும்படியாகப் பூந்தாதுகளோடு விளங்கும் குளிர்ந்த மலரின் முகைக்கு வாய்த்த மலர்ச்சி போல மலர்ந்திருக்கும், இவள் தன் இளமைச் செவ்வியும் அழிந்துவிடுமே! அல்லாது, அது தான் நிலைத்திருக்குமென்றோ நீயும் நினைத்தாய்?”

என்றெல்லாம் பொருத்தமாக, யான் அவன் விரும்பிய பொருளார்வத்தினால் விளையும் கேடுகளை நினைந்து கூறிய

சொற்களை அவனும் கேட்டனன். திருந்திய உடலுள் மருந்துவன் ஊட்டிய மருந்தைப் போல, என் சொற்கள் அவன் மன மாசுபோக்கும் நன் மருந்தாயின. நின் மனம் உவப்பால் களிக்குமாறு, பெரும் புகழ்பெற்ற நம் தலைவன், நின்னைப் பிரிந்து போகும் எண்ணத்தையே கை விட்டுவிட்டான்.

விளக்கம்: “முழு நிலவு தேய்ந்தால் மீண்டும் வளர்வது போல, இவள் அழகு வாடினால் மீண்டும் வளராது. முகையை மலரச் செய்யும் நாள், மீண்டும் அதனையே அழியச் செய்வது போல, இவளை மலரச் செய்த நீயே இவளுக்குக் கூற்றாயினையோ? மலர்ச்சி வாய்த்தது வண்டுக்குத் தேனூட்டி மகிழ் என்றாலும், அதுவே மறுநாள் அதற்கு வாட்டமும் தருவது போல, உன்னோடு கூடிப்பெற்ற உறவுதானும் இப்போது அவளுக்கு அழிவைத் தருவதாயிற்றே?” என்று தலைவனிடம் அறிவுறுத்துகிறாள் தோழி.

சொற்பொருள்: 1. பாமாண்ட - பல்லாற்றானும் சிறப்புடைய. 2. புடை - ஒரு புறமாக. உயிர்த்தல் - பெருமூச்செறிதல். நாடுகாவல். 6. வலித்தி - துணிந்தாய். 11. நளிபொய்கை - பெருமை பொருந்திய குளம். அடை முதிர் முகை - இலையினும் உயர்ந்த அரும்பு. 12. கூற்று - அழிவிற்கு காரணமாய அதன் மலர்ச்சி. 14. பயவினை - பயன்தரு தொழில். 16. தடம் - குளம்; ஈண்டு அக்குளத்து நீர். 21. மீளி - பாலை நிலத் தலைவன்.

17. ஒன்றினார் வாழ்க்கை!

(ஒன்றாகக் கூடி இன்புற்று வாழ்வதே இல்லறத்தார்க்கு வாழ்க்கை நியதியாகும்; இளமை, நாள் கழியுந்தோறும் கழிந்துகொண்டே போவது. போன இளமையை மீட்டுத் தரும் சக்தியோ எதற்கும் கிடையாது. ஆகவே, இளமையில் இன்பத்தினை ஒன்றியிருந்து அநுபவித்து மகிழ்தல் வேண்டும். பிரிந்து சென்று, இளமையும் இன்பமும் கெடச் செய்வது தவறு. தலைவனுக்குத் தோழி இவ்வாறு இல்லற வாழ்க்கையின் இனிதான தத்துவத்தினை எடுத்துக் கூறுகின்றாள்.)

அரும் பொருள் வேட்கையின் உள்ளம் துரப்ப,
பிரிந்து உறை சூழாதி - ஐய! - விரும்பி நீ,
என் தோள் எழுதிய தொய்யிலும், யாழ் நின்
மைந்துடை மார்பில் சுணங்கும், நினைத்துக் காண்;
சென்றோர் முகப்பப் பொருளும் கிடவாது;
ஒழிந்தவர் எல்லாரும் உண்ணாதும் செல்லார்;
இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்
வளமை விழைதக்கது உண்டோ? உள நாள்,

ஒரோஒ கை தம்முள் தழீஇ, ஒரோஒ கை
ஒன்றன் கூறு ஆடை உடுப்பவரே ஆயினும், 10
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை; அரிதுஅரோ,
சென்ற இளமை தரற்கு!

அருமையான பொருள்களின்மேல் எழுந்த ஆசையால்
உள்ளம் தலைவியின் மேலுள்ள பிணைப்பிலிருந்து நீங்க,
அவளைப் பிரிந்து சென்று, வேற்றுநாடு போயிருப்பதைப் பற்றி
நினையாதிருப்பாயாக, ஐயனே!

என் தோளிலே நீ எழுதி மகிழ்ந்த தொய்யிலையும், நின்
வலிய மார்பிலே தழுவுதலால் நான் பெற்ற தேமலையும்
நினைத்தாவது, உண்மையைக் காண்பாயாக. போனவர்கள்
அப்படியே அள்ளிக் கொண்டு வந்துவிடப் பொருளும்
ஓரிடத்திலே குவிந்து கிடப்பதில்லை. அப்படிப் போய்ப்
பொருள் தேடாதிருப்பவர்கள் எல்லாரும் சோற்றுக்கு
வகையின்றி அழிந்து விடுவதும் இல்லை. இளமைப் பருவமும்,
இருவர் உள்ளத்திலும் காமவிருப்பமும் ஒன்றாகப் பெற்றவர்கள்.
சாதாரணப் பொருட்செல்வத்தை எங்கேனும்
விரும்புவார்களோ? அத்தகைய, அதனினும் சிறந்த, நன்மை
எதுவும் செல்வத்தினிடம் இல்லவும் இல்லை. இவை இரண்டும்
உள்ள நாள்வரையும் ஒருவரையொருவர் தம்முள் தழுவியும்,
ஒவ்வொரு சமயம் ஒரு துண்டு ஆடையே உடுப்பவராக
வறுமையுற்று வாழ்ந்தாலும், அதனைப்பற்றிக் கவலையுறாது,
ஒன்றிக் கலந்து வாழ்பவரின் வாழ்க்கையே சிறந்த இன்ப
வாழ்க்கையாகும். சென்றுபோன இளமையை மீட்டுத் தருவது
என்பது எவர்க்கும் அரிதானதல்லவோ?

கருத்து: பெண்மை, எப்பொருளினும் இன்பத்திலும் தன்
காதலனுடன் கூடிப்பெறும் காதலின்பம் ஒன்றையே சிறப்பாகக்
கருதும் இயல்புடையது. அதற்கு வேறெதன் மேலும்
அத்துணைப் பாசமும் பற்றும் உண்டாவதில்லை. இத் தத்துவம்
நன்றாக விளக்கப்படுகிறது, இப் பாடலில்.

சொற்பொருள்: 1. துரப்ப - வலிந்து துரத்த. 3. யாழ்: அசை.
4. மார்பில் சுணங்கு - காதலன் அணைப்பால் காதலி மார்பிற்
றோன்றும் தேமல். 8. வளமை விழைதக்கது - செல்வத்திடத்து
விரும்பத்தக்கதொரு சிறப்பு 10. ஒன்றன் கூறாடை - ஓர் ஆடையை
இரண்டாக்கிப் பெற்ற ஒரு பகுதி. 11. ஒன்றினார் - உள்ளத்தால்
ஒன்றுபட்டுக் கலந்தவர். எந்தோள் (5), என்றது, தலைவி
தோளைத் தன் தோளாகவே கொண்டு உரிமையால் ஒன்று
போலப் படைத்துக் கூறியதாகும்.

18. நீயும் ஓர் ஆண்மகனோ?

(எம்மைப் பிரிந்து போகத் துணிந்து விட்டாய். நீயேயர் நல்ல ஆண்மகனே அல்லை. ஒன்று செய். போன இடத்திலிருந்து, இங்கிருந்து உனக்குப் பின் வருபவரீடம், 'என் மனைவி எப்படியிருக்கிறாள்?' என்று மட்டும் கேட்க வேண்டாம். கேட்டால், உன் பொருள் முயற்சியும் அங்கே கெட்டுவிடக் கூடும். இவ்வாறு கூறி, அவனை மாற்ற முயல்கிறாள் தோழி.)

செவ்விய தீவிய சொல்லி, அவற்றொடு
பைய முயங்கிய அஞ்ஞான்று, அவை எல்லாம்
பொய்யாதல் யான் யாங்கு அறிகோ மற்று? - ஐய! -
அகல் நகர் கொள்ளா அலர் தலைத் தந்து,
பகல் முனி வெஞ் சுரம் உள்ளல் அறிந்தேன்; 5
மகன் அல்லை மன்ற, இனி.

செல்; இனிச் சென்று நீ செய்யும் வினை முற்றி,
அன்பு அற மாறி, 'யாம் உள்ளத் துறந்தவள்
பண்பும் அறிதிரோ?' என்று, வருவாரை
என் திறம் யாதும் வினவல்; வினவின், 10
பகலின் விளங்கு நின் செம்மல் சிதைய,
தவல் அருஞ் செய் வினை முற்றாமல், ஆண்டு ஓர்
அவலம் படுதலும் உண்டு.

ஐயனே! செவ்வையான சொற்கள், இனிதான பேச்சுக்கள் எல்லாம் பேசி, அவற்றோடும் அமையாது பையத்தழுவித் தழுவி மகிழ்ந்தாயே, அப்போது அவையெல்லாம் பொய்யாகப் போகும் என்பதை யாம் எங்ஙனம் அறிவோம்? உள்ளம் அமைதிக்கொள்ளாதவாறு வாட்டத்தை எமக்குத் தந்துவிட்டுக், கதிரவன் சினங்கொண்டு எரிக்கும் கொடிய பாலைநிலத்தைப் பற்றிய சிந்தனையில் நீ ஈடுபட்டிருப்பதை இப்போது அறிந்து விட்டேன். இனியும், உன்னை 'ஓர் ஆண்மகன்' என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

எப்படியாவது போய்ச்சேர். போய், நீ செய்யும் காரியத்தையும் செவ்வனே முடித்துக்கொள். 'அன்பில்லாது மாறியவனாக, இங்கே வர நினைந்து, 'யான் கைவிட்டுவந்த என் தலைவியது நிலைமையை நீவீர் அறிவீர்களோ?' என்று மட்டும், இங்கிருந்து அங்கு வருபவர் யாரையும், இவள் நிலைமை குறித்து எதுவுமே நீ கேட்க வேண்டாம்! கேட்டால், கதிரவன்போல விளங்கும் நின் தலைமை சிதையுமாறும், செய்தற்கு அரிதாகச் செய்யமுயன்ற காரியம் முடியாது போமாறும், அங்கோர் இடையூறு நிகழ்தலும் நினக்கு உண்டாகும்.

விளக்கம்: 'நீ பிரிந்தால் இவள் இறந்துவிடுவாள்' என்று சொல்லாது, போன இடத்தில் இவளைப் பற்றிக் கேளாதே; கேட்டால், இவளின் சாவைத்தான் அவர்கள் சொல்வார்கள். அப்போது, உன்னாலும் பொறுத்திருக்க முடியாது. உன் தகுதியும் செயலும் கெட்டாலும் கெட்டுவிடும்' என்று வாதாடுகிறாள் தோழி. இதுவும், தோழி தலைவியது நிலையைத் தன்னதாகவே உரிமையாற் கொண்டு உரைத்ததாகும்.

சொற்பொருள்: 1. செவ்விய - செம்மையான; முறையோடு கூடிய. தீவிய - இனிய. 2. அஞ்ஞான்று - அக்காலத்தில். 4. அகனகர் - பெரிய ஊர். 8. அற - நீங்கும்படி. மாறி - மனம் வேறுபட்டு. 10. என் திறம் - என்னைப் பற்றிய செய்தி. 12. தவல் அரும் - கேடு அடைதல் கூடாத. 13. அவலம் - துன்பச் செய்தி. படுதல் - உண்டாதல்.

19. மாண்கள் பிரியுமோ?

(மனைலியைப் பிரிந்து, வேற்றார் சென்று பொருள் தேடி வர நினைத்தான் ஒருவன். அவன், 'தானும் அவனுடன் வருவேன்' என்றான். வழியின் வெம்மையையும் அவளது மென்மையையும் கூறி, அவள் மனத்தை மாற்ற முயன்றான். அவளே, 'அங்குக் கலைமாளும் அதன் பிணையும் பிரிந்தா வரமுகின்றன? ஒன்றாகச் சேர்ந்தே செல்வதைக் காணலாமே! அதனால், என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துப் போனா வென்னவோ?' என்கின்றாள்.)

பல் வளம் பகர்பு ஊட்டும் பயன் நிலம் பைது அற,
செல் கதிர் ஞாயிறு செயிர் சினம் சொரிதலின்,
தணிவு இல் வெங் கோடைக்குத் தண் நயந்து அணி கொள்ளும்
பிணி தெறல் உயக்கத்த பெருங் களிற்றினம் தாங்கும்
மணி திகழ் விறல் மலை வெம்ப, மண் பக, 5
துணி கயம் துகள் பட்ட தூங்கு அழல் வெஞ் சுரம் -
'கிளி புரை கிளவியாய்! நின் அடிக்கு எளியவோ,
தளி உறுபு அறியாவே, காடு?' எனக் கூறுவீர்!
வளியினும் வரை நில்லா வாழு நாள், நும் ஆகத்து
அளி என, உடையேன் யான்; அவலம் கொண்டு அழிவலோ?10
'ஊறு நீர் அமிழ்து ஏய்க்கும் எயிற்றாய்! நீ உணல் வேட்பின்,
ஆறு நீர் இல' என, அறன் நோக்கிக் கூறுவீர்!
யாறு நீர் கழிந்தன்ன இளமை, நும் நெஞ்சு என்னும்
தேறு நீர், உடையேன் யான்; தெருமந்து ஈங்கு ஒழிவலோ?
'மாண் எழில் வேய் வென்ற தோளாய்! நீ வரின், தாங்கும் 15
மாண் நிழல் இல, ஆண்டை மரம்' எனக் கூறுவீர்!
நீள் நிழல் தளிர் போல நிறன் ஊழ்த்தல் அறிவேன்; நும்

தாள் நிழல் கைவிட்டு யான் தவிர்தலைச் சூழ்வலோ?

என ஆங்கு,

‘அணை அரும் வெம்மைய காடு’ எனக் கூறுவீர்!

கணை கழிகல்லாத கல் பிறங்கு ஆர் இடை,

பணை எருத்து எழில் ஏற்றின் பின்னர்ப்

பிணையும் காணிரோ? பிரியுமோ, அவையே?

விளைநிலங்கள் ஈரப்பசையற்று வறண்டு போயின. சினங்கொண்டு தீமை விளைவிப்பதுபோல ஞாயிற்றின் கதிர்களும் அனலைச் சொரிகின்றன. ‘கோடைக்கு அஞ்சி மலைச்சாரலுக்குச் சென்றாலாவது குளிர்ந்திருக்கும்’ என்று எண்ணியவாய், வெம்மை தாக்க ஆற்றாவாய் வருந்திவரும் யானை இனங்களைத் தாங்கும் மணி திகழுகின்ற சிறந்த மலையும், கோடையால் வெம்பிவிட்டது. பூமியின் உள்ளே அகழ்ந்த நீர் நிலைகளும் நீரற்றுப் புழுதிப்பட்டுப் போய்விட்டன. அழல் தூங்குவது போலக் கொடிய வெம்மையே எப்புறமும் பரந்து கிடப்பதுவே, அந்தப் பாலை நிலத்து வழியின் இயல்பாகும்.

‘கிளியின் பேச்சுப் போலப் பேசுவளே! மழைத்துளி களையே கண்டறியாத அக்கானலின் வெம்மையிலே எவ்வாறு நீ நடந்து வரப்போகின்றாய்?’ என்கின்றீர். வரம்புகட்டிக் கூறவியலாத நிலையாமையினையுடைய காற்றைப் போன்று விளங்குவது வாழ்நாள். அதனிடையே, நாம் கூடிவாழும் இன்ப நாளிலே, ‘உம் மார்பையே எனக்குத் தஞ்சம்’ என்று யானும் ஏற்றுக்கொண்டேன்! அத்தகைய யான், இனி உம்மைப் பிரிந்து துன்பமுற்று அழிவேனோ?

‘இதழ்க்கடையிலே அமுது போன்ற வாயூறல் ஊறும் பல் வரிசையுடையவளே! நீ உண்ண நினைத்தால் அங்கு உண்ணுதற்கு நீருங் கிடையாதே?’ என்று அறநெறியைக் காட்டிக் கூறுவீர். ஆற்றுநீர் கழிந்து போவதுபோலக் கழிந்துபோகும் இந்த இளமையினை, நுமது நெஞ்சமென்கின்ற தெளிவின் தன்மைப்படியே பெற்றிருப்பவள் யான். அத்தகைய யானும், நீர் பிரிந்தபின், வருந்தி, இங்கேயே தனித்துக் கிடப்பேனோ?

‘சிறந்த அழகும், மூங்கிலையும் வென்ற தோள்களும் உடையவளே! நீ வந்தால் தங்கிக் களைப்பாற நிழல்தரும் மரம் ஒன்றேனும் அவ்வழியில் கிடையாதே’ என்று சொல்லுவீர். நீண்ட நிழலடியிலே துளிர்ந்த தளிர்ரானது பசலையுற்று நிறமாறிக் கிடப்பதுபோல, நீர் பிரிந்தால் என் உடலும் பசலை பாய்ந்து அழிந்துவிடும். இதனை அறிந்தவளான நான், உம் தாள்நிழலைக் கைவிட்டு நீங்குவதையும் நினைப்பேனோ?’

என்றெல்லாம் நான் சொல்லியும், நீர், மீண்டும் 'உன்னால் வரமுடியாத வெம்மை உடையது காடு' என்றுதான் கூறுகின்றீர்.

எய்த கணைகளை மேற்செல்லாதவாறு தடுத்துநிற்கும் பாறைகள் சூழ்ந்த அந்தப் பாதையிலே, பருத்த கழுத்தும் அழகும் கொண்ட கலைமானின் பின்னர்ப் பிணையும் உடன் செல்வதை நீர் காணவில்லையோ? அவை எப்போதாயினும் தம்முட் பிரியுமோ? ஆதலின், எம்மையும் உம்முடன் அழைத்தே செல்வீராக.

விளக்கம்: 'கிளிபுரை கிளவி' என்றது, சொன்னதைச் சொல்லும கிளிப்பிள்ளைபோல, மீண்டும் மீண்டும் தான் சொன்னதையே அவள் சொல்லுபவள்' என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று; இதனை 'மடம்' என்னும் பெண்தன்மை என்பர்.

சொற்பொருள்: 3. தண் நயந்து - குளிர்ச்சியை விரும்பி. 5. பக - பிளவுபட. 6. துணிகயம் - தெளிந்த நீரால் நிறைந்த குளம். தூங்கு அழல் - மிக்க வெப்பம். 7. கிளவி - சொல்; கிளத்தப்படுவது கிளவியாயிற்று. 8. தளி - மழைத்துளி; உறுப அறியா - பெய்தலை அறியாத. 17. நீள் நிழல் தளிர் - நீண்ட நிழலில் நின்ற மரஞ்செடி கொடிகளின் தளிர். நிறன் ஊழ்த்தல் - நிறம் கெடல். 18. தாள் நிழல் - தாளாகிய நிழல் - அதாவது பிரியாப்பேரருள். 22. பணை எருத்து - பருத்த கழுத்து.

20. இமைநொடியும் வாழாள்!

("என்றும் நினைப் பிரியேன்; அஞ்சாதே" என்று முன்னர்ச் சொன்னாய். இப்போழுதோ 'பிரியேன்' என்கின்றாய். இவற்றுள் எதுதான் உண்மையோ? நிலையற்ற பொருளை விரும்புவனாகி, இவள் தோள்நலனையும் நீ மறக்கலாமோ?" என்று கேட்கிறாள் தோழி.)

'பால் மருள் மருப்பின், உரல் புரை பாவு அடி,
ஈர் நறுங் கமழ் கடாஅத்து, இனம் பிரி ஒருத்தல்
ஆறு கடி கொள்ளும் வேறு புலம் படர்ந்து,
பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டும்' என்னும்
அருள் இல் சொல்லும், நீ சொல்லினையே; 5
நன்னர் நறு நுதல் நயந்தனை நீவி,
'நின்னின் பிரியலன், அஞ்சல் ஓம்பு' என்னும்
நன்னர் மொழியும் நீ மொழிந்தனையே:
அவற்றுள் யாவோ வாயின? - மாஅல் மகனே!
'கிழவர் இன்னோர்' என்னாது, பொருள்தான், 10

பழ வினை மருங்கின் பெயர்பு பெயர்பு உறையும்;
அன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் - நின் இன்று
இமைப்புவரை வாழாள் மடவோள்
அமைக் கவின் கொண்ட தோள் இணை மறந்தே.

பால்போன்ற வெண்மையான தந்தங்களும், உரலின் அடிபோன்ற பாதங்களும், மணம்வீசும் மதநீரும் உடைய கொடுங்களிறு, தன் இனத்தைப் பிரிந்து, தனியாக மதங்கொண்டு நிற்கும். அவ்வழியாகச் சென்று வேற்றுநாடு போய்ப் பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிய வேண்டுமென்று நீயும் நினைக்கின்றனை! அதனைச் சொல்லவும் செய்கின்றனை! எம்பால் அருள் அற்ற சொல் அதுவன்றோ?

நன்மை தரும் அவளுடைய நறிய நெற்றியினைத் தடவியவாரே, 'உன்னை விட்டுப்பிரியேன்; அச்சம் கொள்வதை விடுவாயாக' என்று நன்மை தரும் சொற்களையும் முன்னர்க்களவுக் காலத்தே நீ சொல்லினையே! மயக்கத்தை உடையவனே! இவ்விரண்டனுள் எவைதாம் உண்மையானவோ?

நீ சென்று தேட நினைக்கின்ற பொருளோ, தனக்கு உரியவர் இன்னார்தாம் என்று கருதாமல், அவரவர்க்குரிய பழைய நல் வினைகளையொட்டியே போவதும் வருவதுமாயிருக்கும் இயல்பினையுடையது. அதனை நீ சென்று முயற்சியாற் பெற்றுவிட விரும்பிப் 'பிரிந்து போவேன்' என்பதுதான் நியாமோ? இமை மூடித்திறக்கும் நொடியளவும் உன்னைப் பிரிந்து வாழாத மடப்பம் உடையவள் நின் மனைவி. அழகு தவமும் அவளது இணையற்ற தோள்களை மறந்தோ நீ செல்ல நினைக்கிறாய்? அது தவறு ஐயனே, தவறு!

விளக்கம்: 'அருளில் சொல்' என்றது, 'பிரிவேன் என்றால் அவன் படும் வேதனையை உணர்ந்தும் கூறியது. 'மா அல் மகனே' என்றது, காம மயக்கத்தால் முன்னர் அவ்வாறு கூறுகிறாய் என்று, அவன் மயக்கத்தைக் காட்டுவதற்காகும். 'பழவினை மருங்கிற் பொருள் சென்று சேரும்' என்றது, இப்போது நேரில் காண்பவர் நிலையையொட்டிக் காரணம் கூற முடியாததால், இதனாற் பொருளது நிலையின்மையும் கூறினள் ஆயிற்று.

சொற்பொருள்: 1. மருப்பு - யானைக்கொம்பு. 2. ஈர்நறும் கமழ் கடாம் - ஈரமும் நாற்றமும் கொண்ட மதநீர். ஒருத்தல் - யானைத்தலைவன். நீவி - கையால் தடவிக் கொடுத்து. 7. அஞ்சல் ஒம்பு - அஞ்சுதலைக் கைவிடுக. 9. வாயின் - உண்மை உடையன. மா அல் மகன் - மயக்கத்தை உடைய மகனே; திருமால் மகனாகிய

காமதேவனைப் போன்றவனே எனினும் ஆம். 11.மருங்கில் - காரணமாக. பெயர்பு பெயர்பு - மீண்டு மீண்டு; மாறி மாறி. 13. இமைப்புவரை - இமைப்பளவும். 14. அமைக்கவின் - மூங்கிலின் அழகை.

21. மொழிக்கண் தாவுதல்!

(தலைவன் ஸ்ரீய முனைகிறான். அவன் களவுக்காலத்தே செய்தவும் சொன்னவும் கூறிப், 'பேச்சுமறும் பண்புடையவன் நீயானால் நான்தான் யாது செய்வேன்?' என்று வாதாடுகிறான் தோழி.)

உண் கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால் முகனும், தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும், வேறாகுதல்
பண்டும் இவ் உலகத்து இயற்கை; அஃது இன்றும்
புதுவது அன்றே - புலனுடை - மாந்திர்! -
தாஅய் உயிர் பெய்த பாலை போல, 5
நலன் உடையார் மொழிக்கண் தாவார்; தாம் தம் நலம்
தாது தேர் பறவையின் அருந்து, இறல் கொடுக்குங்கால்,
ஏதிலார் கூறுவது எவனோ, நின் பொருள் வேட்கை?
நறு முல்லை நேர் முகை ஒப்ப நிரைத்த
செறி முறை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் பல்லின் 10
பறி முறை பாராட்டினையோ? - ஐய!
நெய் இடை நீவி மணி ஒளி விட்டன்ன
ஐவகை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் கூந்தல்
செய்வினை பாராட்டினையோ? - ஐய!
குளன் அணி தாமரைப் பாசரும்பு ஏய்க்கும் 15
இள முலை பாராட்டினாய்; மற்று, எம் மார்பில்
தளர் முலை பாராட்டினையோ - ஐய!
என ஆங்கு,
அடர் பொன் அவிர் ஏய்க்கும் அவ் வரி வாட,
சுடர் காய் சுரம் போகும் நும்மை யாம் எங்கண் 20
படர் கூற நின்றதும் உண்டோ - தொடர் கூர,
துவ்வாமை வந்தக்கடை?

அறிவுடையீரே! ஒருவரிடம் சென்று, அவரைப் புகழ்ந்து அவர் போக்குப் போலப் பேசி, உணவுப் பொருளைக் கடனாகப் பெறுவதற்கு இரந்து வேண்டும்போது காட்டும் முகபாவமும், அப்படிப் பெற்ற கடனை அவர்க்குத் திரும்பவும் கொடுக்கும் போது காட்டும் முகபாவமும், மனிதர்களிடத்தில் வேறுபட்டுத் தோன்றல் என்பது, பண்டுதொட்டே இவ்வுலகத்தின் இயற்கை

தான். இன்றுமட்டும் அது புதிதாக நிகழ்வதன்று. நல்ல நெறியுடையவர் சொற்களைப் பேசும் போது, தாய் உயிர் பெய்து பெறும் குழந்தையைப்போல, அதனைக் கருத்துடன் பேணுவார். ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டுப் பின் அதனை மறந்து வேறொன்றுக்குத் தாவிச் செல்லவே மாட்டார்கள்.

“தாதுகளைத் தேடியுண்ணும் வண்டினம் போல’ அவளுடன் கூடி இன்புற்று நின்றீரே! அந்த அழகை எந்நாளும் அழியாதவாறு பேணி, அவளுக்கு நீர் தந்துகொண்டிருக்கும் போது, ஏதுமற்றவர் பொருளாசை பற்றிக் கூறுவனவெல்லாம் எதற்காகவோ?’

நறுமணமிக்க முல்லையின் முகைகளை, நேரிதாக வைத்தாற் போன்று அமைந்த, பல்வரிசை ஒழுங்கினை முன்னர்ப் பாராட்டினாய். அப்போது, எம் இளமையை உணர்ந்து தானே கூறினாய். அஃதன்றிப் பருவம் முதிர்ந்து பற்கள் வீழ்ந்துபோன எம் தளர்நிலையையோ சுட்டி நீ பாராட்டினாய்?

நெய் பூசி வாரி, நீலமணி ஒளிவிட்டாற் போல ஐவகையாக முடித்திருந்த எம் கூந்தல் அழகினைத்தான் பாராட்டினாயே அல்லது, அக்கூந்தல் வளம்கெட, அதனைப் பொய்யாகப் புனைந்த நிலையையோ குறித்து நீ பாராட்டினாய்?

குளம் அழகு பெறச் செய்யும் தாமரையின் மெல்லிய முகைபோன்ற எம் இளமுலைகளைப் பாராட்டினாயே அல்லாமல், எம் மார்பின் முலைகள் தளர்ந்து கிடக்கும் முதுமையையோ பாராட்டினாய்?

ஐயனே! சுட்ட பசும்பொன்னின் ஒளிபோன்று விளங்கும் தேமல்கள் வாடக், கதிரவன் காய்கின்ற கானல்வழியே செல்ல முயல்கின்றாயே? துன்பமானது எம்மைத் தொடர்ந்து வந்து வருத்துகின்ற இந்நாளிலே, சொல்பிறழ்ந்து மாறிவிட்ட உம்மைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு எம்மிடம் ஆற்றல் ஏதும் உண்டோ? ஏதுமில்லையாதலின், நும் விருப்பம்போல் நீர் கருதியதையே செய்வீராக!

விளக்கம்: ‘உன் ஆசை மிகுந்தபோது எம்மைப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து வேண்டினாய். யாம் இளமை கெட்டுப் போய் விட்டோமோ? இப்பொழுது யாம் நின் துணை வேண்டும் போது, ஒதுக்கிச் செல்ல நினைக்கின்றாயே? நீ ‘சொன்ன சொல் போற்றாதவன்’ என்று இடித்துக் கூறுகிறாள், தோழி.

சொற்பொருள்: 9. முல்லை நேர் முகை - வரிசையான முல்லை அரும்புகள். நிரைத்த - வரிசையாக அமைத்த.

செறிமுறை - செறிந்து நிற்கும் பற்கள். 11. பறிமுறை - வீழ்ந்து போகும் நிலை. 14. செய்வினை - கூந்தலுக்குப் பொய்க் கூந்தல் புனைந்து செய்யும் செயற்கை அழகு. 15. பாசரும்பு - முற்றாத இளைய அரும்பு. 21. படர்கூற - துன்பத்தைச் சொல்ல. தொடர்கூற - அன்புத் தொடர்பு மிகவேண்டிய காலத்தில். 22. துவ்வாமை - நுகராமைக்குக் காரணமாகிய தீவினை. இதுவும், உரிமையால் தலைவியைத் தானாகவே கொண்டு கூறியதாகும்.

22. உண்ணேன்! வாழேன்!

(‘தலைவனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாமல் உடன் ிசல்லத் தலைவி துணிந்தும், அவன் இசையாதுபோக, அவள், தான் அடையப் போகும் நிலையை இப்படிக் கூறுகின்றாள். ‘நீ வருத்தினாலும் என்னை உன்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன். நீ கைவிட்டால் பலர் ஏச்சுக்கும் உள்ளாகி அழிவேன். இனி உன் விருப்பம் போலவே செய்க’ என்று, உளம் நைந்து கூறுகின்றாள்.)

இலங்கு ஒளி மருப்பின் கைம்மா உளம்புநர்,
புலம் கடி கவணையின், பூஞ் சினை உதிர்க்கும்
விலங்கு மலை வெம்பிய போக்கு அரு வெஞ் சுரம்
தனியே இறப்ப, யான் ஒழிந்திருத்தல்
நகுதக்கன்று, இவ் அழுங்கல் ஊர்க்கே: 5

இனி யான்,

உண்ணலும் உண்ணேன்; வாழலும் வாழேன்.

தோள் நலம் உண்டு துறக்கப்பட்டோர்

வேள் நீர் உண்ட குடை ஓரன்னர்.

நல்குநர் புரிந்து நலன் உணப்பட்டோர் 10

அல்குநர் போகிய ஊர் ஓரன்னர்.

கூடனர் புரிந்து குணன் உணப்பட்டோர்

குடினர் இட்ட பூ ஓரன்னர்.

என ஆங்கு,

யானும் நின்னகத்து அணையேன்; ஆனாது, 15

கொலை வெங் கொள்கையோடு நாய் அகப்படுப்ப,

வலைவர்க்கு அமர்ந்த மட மான் டீபால,

நின் ஆங்கு வருஉம் என் நெஞ்சினை

என் ஆங்கு வாராது ஒம்பினை கொண்மே.

புனத்திலே யானை வந்து அழிவு விளைவிக்க முயல, அதன் மீது காவல்பூண்டவர் வீசி எறிந்த கல்லானது. மலைச் சாரலிலுள்ள மரக்கொம்புகளிலுள்ள பூக்களைச் சென்று தாக்கி, அவற்றை உதிர்ந்து வீழ்ச்செய்யும். அவ்வளவு வளஞ்செறிந்த

மலையோ, வெம்மையால் கொதிப்படைந்து, வழிநடந்து போவதற்கும் அரிய வெம்மையான கானலாகவும் மாறி விட்டது. அதன் வழியே நீ மட்டும் தனியே போகவும், யான் இங்கே தனித்திருந்து வாடுதல் என்பது, ஊரவர் கண்டு நகைப்பதற்கே இடமாகும்.

இனி நான் உண்ணவும் மாட்டேன்; உயிர் வாழவும் மாட்டேன்.

கணவர்களால் தோள் நலம் உண்டு கைவிடப்பட்ட பெண்கள், நீரினை ஏந்தி உண்ட பின்னர் வீசி எறிந்துவிடும் பனங்குடைகளைப் போன்றவர்களாவர்!

இன்பந்தருவாரால் வந்து கூடி நலன் உண்ப்பட்டுக் கைவிடப்பட்ட பெண்கள், குடியிருப்போர் காலிசெய்து போன பின் விளங்கும், பாழ்பட்ட ஊருக்குச் சமானமாவார்கள்!

மனம் விரும்பிக் கூடின தம் கணவரால் பெண்மையின் நாற்குணங்களையும் அனுபவித்துக் கைவிடப்பெற்ற பெண்கள், பூ முடித்திருந்தவர்கள் மறுநாள் வீசி எறியும் கழித்த பூவை ஒப்பவர்களாவார்கள்!

அவர்போல, உன்னால் யானும் என்னளவில் அந்நிலையினளாகிவிட்டேன். கொன்றுபோடும் கொடிய எண்ணத்துடன் வேட்டை நாய்கள் சூழ்ந்து மடக்கத் தவித்த மானானது, வேடனின் வலையிலே சென்று வீழ்த்தாற்போல, உன் சொல்லாலும் செயலாலும் துன்புற்றுத் தவித்த என் நெஞ்சம், உன்னிடமே சென்று நிலைத்துவிட்டது. அதற்கு எத்துணைத் துன்பமும் நேராது காத்துக் கொள்வது இனி உன் பொறுப்பு, ஐயனே!

விளக்கம்: பயனடையும் முன்னர் கருத்தாகப் போற்றப்படும் பனங்குடையும், ஊரும்; மலரும், பின்னர் கவனிப்பாரற்றுக் கைவிடப்படுவதுபோல, எம்மையும் நலனுண்ட பின் கைவிட்டுச் செல்கின்றீரோ? என்று கேட்கும் சொற்கள் உருக்கந்தருவனவாயுள்ளன. வளமிகுந்த மலைச்சாரல் கதிர் வெம்மையால் பாழ்பட்டது போலத் தலைவியின் எழிலும் அவன் பிரிவால் பாழ்படும் என்பது கருத்து.

சொற்பொருள்: 1. கைம்மா - கையை உடைய விலங்கு; யானை. உளம்புநர் - அடித்து ஓட்டுபவர். 8. வேணீர் உண்டோர் - வேட்கையால் நீர் உண்டோர். குடை - பனை ஓலையால் குடைபோல் செய்தபட்டை. 10. அல்குநர் - வாழ்வோர். 14. ஆறாது - அடங்கி இராது. 16. அமர்ந்த - விரும்பிய. 17. நின்னாங்கு - உன்னிடம். 18. கொண்மே - கொள்வாயாக.

23. போயிற்றென்று சொல்!

(கணவனின் சொல்லிலும் செயலிலும் தலைவி புதுமை கண்டாள்; உண்மையை உணரமாட்டாதவளாகி வாடினாள். அந்நிலையில், அவன் உறங்கும் வேளையில், ஒரு நாள் கனவிலே, வேற்றார் போவதுபற்றிப் புலம்புதலைக் கேட்டுவிட்டாள். வருந்திய அவள், தான் ஏதும் கூறாது, தன் தோழியிடம், 'அவரோடு என் உயிரும் போய்விடும் என்று சொல்லிவிடு' என்று, இப்படித் தன் ஆற்றாமையைச் சொல்லுகிறாள்.)

'நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டும், கடுத்தும், தாம்
அஞ்சியது ஆங்கே அணங்காகும்' என்னும் சொல் -
இன் தீம் கிளவியாய்! - வாய் மன்ற: நின் கேள்
புதுவது பல் நாளும் பாராட்ட, யானும்,
'இது ஒன்று உடைத்து' என எண்ணி, அது தேர, 5
மாசு இல் வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுள்,
பாயல் கொண்டு என் தோள் கனவுவார், 'ஆய் கோல்
தொடி நிரை முன் கையாள் கையாறு கொள்ளாள்,
கடி மனை காத்து, ஓம்ப வல்லுவள்கொல்லோ -
இடு மருப்பு யானை இலங்கு தேர்க்கு ஓடும் 10
நெடு மலை வெஞ் சுரம் போகி, நடு நின்று,
செய் பொருள் முற்றும் அளவு?' என்றார்; ஆயிழாய்!
தாம் இடை கொண்டது அதுவாயின், தம் இன்றி
யாம் உயிர் வாழும் மதுகை இலேமாயின்,
'தொய்யில் துறந்தார் அவர்' என, தம்வயின், 15
நொய்யார் நுவலும் பழிநிற்ப, தம்மொடு
போயின்று சொல், என் உயிர்.

இனிதாக்கவும் சுவைபடவும் பேசும் என் தோழியே! நெஞ்சு நடுக்கமுறும்படி பல நாட்களாகக் கேட்டேன், ஒரு செய்தியை. கடுமையான அச்செய்தி உண்மைபோவெனவும் அஞ்சினேன். 'அச்சங்கொண்டால் அந்த அச்சமாகிய அதுவே அணங்காகி அவரை வருத்தும்' என்ற சொல், மிகவும் உண்மைதான். நீயும் இதனைக் கேள்:

பலநாளும் என்னைப் புனைந்து புனைந்து புதிதுபுதிதாகப் பாராட்டினார். யானும், 'இஃது ஏதோ ஓர் எண்ணத்தை கொண்டதுதான்' என அது குறித்து எண்ணினேன். அது இப்போது தெளிவாய் விட்டது. மாசற்ற வண்மையான படுக்கையிலே என்னோடும் கூடிக்கலந்த வேளையில், என் தோளிலே சாய்த்நவாறே உறங்கினவர், கனவு கண்டு பிதற்றினார்.

'குத்தும் கொம்பானைகள் பேய்த்தேர் நோக்கி ஓடும் நெடிய மலைப்பாங்கான வெம்மைமிகுந்த கானலைக் கடந்து சென்று, நடுநிலைமையோடு முயற்சிசெய்து யான் பொருள் தேடிவரும் அளவும், ஆய்ந்த கோற்றொழிலினையுடைய தொடியினை முன்கையிலே உடையவள், துன்புற்று வாடி வதங்காமல், மனையறம் காத்துப் பேணி நிற்கவும் வல்லமையுடையாளாவளோ?' என்றார்.

தெரிந்தெடுத்த அணிபூண்பவளே! அவர் உள்ளத்திலே கொண்டிருப்பது அந்த நினைவானால், அவரின்றி நானும் உயிர் வாழ்கின்ற ஆசை இல்லாதவளானால், இனி, 'அவள் மார்பின் தொய்யிலை நீங்காது கிடந்தவர், இதோ துறந்தார்' என்னும் பழி நிலைபெற்று நிற்கும்படியாக, அவர் பிரிவோடு என் உயிரும் பிரிந்து போய்விடும் என்று அவரிடத்தே சென்று இன்னே சொல்வாயாக.

விளக்கம்: 'உயிரும் அவரோடு போகும்' என்பதில், அவரைப் பிரியாது உயிர் அவருடனேயே செல்வதால், இங்குள்ள உடலில் அது தங்கி இராது என்ற நயமும் காண்க.

சொற்பொருள்: 1. குத்தும் - ஐயுற்றும். 6. கோல் - சித்திரத்தொழில். 8. கையாறு - இழந்து துயர்உறல். 10. இடுமருப்பு - குத்தும் கொம்பு. தேர் - பேய்த்தேர். 14. மதுகை - ஆற்றல். 16. நொய்யார் - இழிமகளிர்.

24. துளி மாறிய உலகம்!

(தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல நினைத்த தலைவனைப், பலவாறாகக் கூறித் தடுக்க முயல்கிறாள் அவளுடைய தோழி. முடிவில், 'மழையற்ற நிலம்போல நின் அருள்அற்ற இவளும் தன் எழிலெல்லாம் கெடுவாள்' என்று கூறி, அவனை எச்சரிக்கிறாள்.)

வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற
 முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
 'ஐவர்' என்று உலகு ஏத்தும் அரசர்கள் அகத்தரா,
 கை புனை அரக்கு இல்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு,
 களி திகழ் கடாஅத்த கடுங் களிற்று அகத்தவா, 5
 முளி கழை உயர் மலை முற்றிய முழங்கு அழல்,
 ஒள் உரு அரக்கு இல்லை வளிமகன் உடைத்துத் தன்
 உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப் போகுவான் போல,
 எழு உறழ் தடக் கையின் இனம் காக்கும் எழில் வேழம்,
 அழுவம் சூழ், புகை அழல் அதர்பட மிதித்துத் தம் 10

குழுவொடு புணர்ந்து போம், குன்று அழல் வெஞ் சுரம்
 இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள் நிலைமை கேட்டமின்:
 மணக்குங்கால் மலர்அன்ன தகையவாய், சிறிது நீர்
 தணக்குங்கால் கலுழ்பு ஆனாக் கண் எனவும் உள அன்றோ -
 சிறப்புச் செய்து உழையராப் புகழ்பு ஏத்தி, மற்று அவர் 15
 புறக்கொடையே பழி தூற்றும் புல்லியார் தொடர்பு போல்?
 ஈங்கு நீர் அளிக்குங்கால் இறை சிறந்து, ஒரு நாள் நீர்
 நீங்குங்கால், நெகிழ்பு ஓடும் வளை எனவும் உள அன்றோ -
 செல்வத்துள் சேர்ந்தவர் வளன் உண்டு, மற்று அவர்
 ஒல்கத்து நல்கிலா உணர்விலார் தொடர்பு போல்? 20
 ஒரு நாள் நீர் அளிக்குங்கால் ஒளி சிறந்து, ஒரு நாள் நீர்
 பாராட்டாக்கால், பசக்கும் நுதல் எனவும் உள அன்றோ .
 பொருந்திய கேண்மையின் மறை உணர்ந்து, அம் மறை
 பிரிந்தக்கால் பிறர்க்கு உரைக்கும் பீடிலார் தொடர்பு போல்?
 என ஆங்கு, 25
 யாம் நிற் கூறுவது எவன் உண்டு, எம்மினும்
 நீ நற்கு அறிந்தனை; நெடுந் தகை! - வானம்
 துளி மாறு பொழுதின், இவ் உலகம் போலும் - நின்
 அளி மாறு பொழுதின், இவ் ஆயிழை கவினே.

ஆதித்த மண்டலத்திற்கு வடமொழியிலே 'பகன்' என்றொரு பெயர் உண்டு. அந்தப் பகன் கண்ணில்லாதவன். அவனைப் போலவே கண்ணற்ற முகமுடையவன் திருதராட்டிரன் என்பவன். அவன் மக்களுள் முத்தவனான துரியோதனன், 'சேர்க்கையால் ஐவர்' என்று உலகம் புகழும் அரசர்களாகிய பாண்டவர்கள் உள்ளேயிருக்கவும், வேலைப்பாடு மிகுந்ததான அரசுக்கு மாளிகைக்குக் கொடிய நெருப்பினை அந்நாளிலே ஊட்டினான். அதேபோலக், களிப்புத் திகழும் மதநீரையுடையவான கொடிய களிறு உள்ளே அகப்பட்டுக் கொள்ளவும், உலர்ந்த மூங்கில்களோடு கூடிய உயர்ந்த மலையிலே பெருநெருப்புப் பற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டது. அப்பொழுது, புகையழல் சூழ எரியும் அரசுக்குமாளிகையை, வாயு புத்திரனானவன் உடைத்து, உள்ளத்து நேயங் கொண்ட தன்னைச் சேர்ந்தவரோடும் பிழைத்துத் தப்பிப் போனதைப் போல, கணையமரத்தையும் தகர்க்கும் தடக்கையினை உடைய வேழமானது, புதர்கள் அழியும்படியாக மிதித்து விலக்கிக் கொண்டே, தன் இனத்தோடும் கூடித் தப்பிச் செல்லும். அத்தகைய கொடிய வெம்மையான கானல்வழியைக் கடந்து செல்லவும் நினைக்கின்றீரே! இவள் நிலைமையையும் கேட்டுச் செயற்குரியன ஆய்ந்து செய்வீராக.

அருகே இருக்கும்போது சிறப்புச் செய்து, அவரைப் புகழ்ந்து போற்றி, அவர் புறத்தே போன அளவிலே அவரைப் பழித்துத் தூற்றும் புன்மையானவரின் தொடர்பு நீ அறிவாயன்றோ? அதேபோன்று, நீ அருகிருந்து கூடும்போது நீலமலர் போல விளங்கிச், சிறிது அளவில்தானே நீ பிரிந்தாலும் கலங்கிக் கண்ணீர் செரியும் 'கண்' என்ற ஓர் உறுப்பும், நின் மனைவிக்கு இருக்கின்றது, அல்லவோ?

செல்வம் உடையவராக ஒருவர் இருக்கும்போது, அவரோடு சேர்ந்து அவர் செல்வத்தைத் தாமும் அநுபவித்துப், பின் அவர் வறுமையுற அவரை ஏறிட்டும் பாராத உணர்வற்றவரின் தொடர்பு எத்தகையது? அதுபோலவே, இங்கே நீர் கூடியிருந்து அருள் செய்யும்போது, தானும் அழகு பெற்றுச் சிறந்து முன் கைகளிலே விளங்கிப், பின் ஒரு நாள் நீர் பிரிந்து போனதும், தோள் மெலியும்போது உடனிருந்து உதவாது, தான் கைவிட்டுக் கழன்று போய்விடும் நிலையுடைய வளையல்களும் அவள்பால் உளவன்றோ?

ஒருவரோடு ஒருவர் நட்பாயிருக்கும் காலத்திலே, அவரது இரகசியமான செய்திகளை அறிந்துகொண்டு, பின்னர் இருவரும் பிரிந்த காலத்தில், அந்த இரகசியங்களைப் பிறருக்கு உரைத்து வெளிப்படுத்தும் பெருமையற்றோரின் தொடர்பு இழிந்ததன்றோ? அதுபோல, ஒரு நாள் நீர் வந்து அருளும் போது ஒளிபெற்றுச் சிறந்து, ஒருநாள் நீர் பாராட்டாத போது பசலைபாய்ந்து உம்மைத் தூற்றும் 'நுதல்' எனவும் ஒன்று அவளுக்கு உண்டல்லவோ?

உன் நிலையை ஊருக்குப் பறை சாற்ற அவை எல்லாம் இருக்கும்போது, யாம் உனக்குக் கூறுவதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? எம்மினும் நீயே எல்லாம் நன்கு அறிந்தவன் ஆவாய். நெடுந்தகாய்! வானத்திலிருந்து மழை பெய்யாது போனால், இவ்வுலகம் என்னவாகும்? அதுபோலவே, நின் அருள்மழை இல்லாதபொழுது, இந்த ஆயிழையின் கவினும் கெட்டழிந்து விடும் அல்லவோ? இதனையேனும் நீ அறிந்து கொள்வாயாக!

சொற்பொருள்: 6. முழங்கு அழல் - பேரோலியோடு எரியும் நெருப்பு. 7. வளிமகன் - வீமசேனன்; வாயுபுத்திரன். 9. எழு உறழ் - தண்டாயுதத்தை ஒத்த. 12. இறத்திரால் - இறத்திராயின் - போவதானால். 13. மணக்குங்கால் - சேர்ந்து வாழும் பொழுது. 14. தணக்குங்கால் - பிரியும்பொழுது. 20. ஒல்கிடத்து - வறுமை உறறக்கால். உலப்பிலா - உதவாத. 28. துளி - மழை. 29. அளி - அன்பு.

25. தூதர் வந்து சொன்னாரே!

('இளவேனில் காலம் தொடங்கவும் வந்து விடுவேன்' என்று உறுதிகூறிப் பிரிந்து, அரசியல் கடமையை மேற்கொண்டவனாகச் சென்றான் ஒரு கணவன். இளவேனில் வந்த பின்னரும், அவன் வரவில்லை. அதனால், அவள் துடிதுடித்துப் புலம்ப, அவள் தோழி, 'தூது வந்து சொன்னதையும் மறந்தாயோ' எனக் கூறித் தேற்றுகிறாள்.)

'ஒரு குழை ஒருவன் போல், இணர் சேர்ந்த மராஅழும்,
பருதி அம் செல்வன் போல், நனை ஊழ்த்த செருந்தியும்,
மீன் ஏற்றுக் கொடியோன் போல், மிஞ்றி ஆர்க்கும் காஞ்சியும்,
ஏனோன் போல், நிறம் கிளர்பு கருலிய ஞாழலும்,
ஆன் ஏற்றுக் கொடியோன் போல், எதிரிய இலவமும், ஆங்கு 5
தீது தீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலை போல,
போது அவிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின் பெற,
நோ தக வந்தன்றால், இளவேனில் மே தக.
பல் வரி இன வண்டு புதிது உண்ணும் பருவத்து,
தொல் கவின் தொலைந்த என் தட மென் தோள்

உள்ளுவார் - 10

ஒல்குபு நிழல் சேர்ந்தார்க்கு உலையாது காத்து ஒம்பி,
வெல் புகழ் உலகு ஏத்த, விருந்து நாட்டு உறைபவர்.
திசை திசை தேன் ஆர்க்கும் திருமருத முன்துறை,
வசை தீர்ந்த என் நலம் வாடுவது அருளுவார் -
நசை கொண்டு தம் நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கி, தம் 15
இசை பரந்து, உலகு ஏத்த, ஏதில் நாட்டு உறைபவர்.
அறல் சாஅய் பொழுதோடு, எம் அணி நுதல் வேறாகி,
திறலா சான்ற பெரு வண்பு இழப்பதை அருளுவார் -
ஊறு அஞ்சி நிழல் சேர்ந்தார்க்கு உலையாது காத்து ஒம்பி,
ஆறு இன்றிப் பொருள் வெஃகி, அகன்ற நாட்டு உறைபவர்.'20
என, நீ -

தெருமரல் வாழி தோழி! நம் காதலர்,
பொரு முரண் யானையர் போர் மலைந்து எழுந்தவர்
செரு மேம்பட்ட வென்றியர்;

'வரும் என வந்தன்று, அவர் வாய்மொழித் தூதே. 25

ஒப்பற்ற குழைகளை அணிந்த பலதேவனைப் போல வெண்ணிறப் பூங்கொத்துக்களால் சேர்ந்திருக்கும் மராமரம்: பருதியஞ் செல்வனான கதிரவனைப் போல, பூக்கள் இதழ் விரிந்தவாய் நிரம்பியிருக்கும் செருந்தி; சுறாமீனைக் கொடியாக உடைய மதனனைப் போலக் கரியவாய் வண்டுகள் ஆர்த்துக்

கொண்டிருக்கும் காஞ்சி; காமனின் தம்பியான சாமனைப் போல நிறம் மாறுபட்டுப் பசலைபாய்ந்து தோன்றும் ஞாழல்; இடபக்கொடியை உடைய சிவனைப் போலச் செம்மையாக விளங்கும் இலவம்; குற்றமற்ற சிறப்பினையுடைய ஐவர்களின் தன்மையைப் போல, இவ்வாறு போதவிழ்ந்து நிறைந்த மரங்களோடு ஆற்றங்கரையின் எம்மருங்கும் விளைவிக்கும் அவ்விளவேனில், எமக்கு மட்டுமே நோவுதரும் தன்மையையுடையதாய் வந்ததுதான் ஏனோ?

வென்றி கொண்ட புகழை உலகமெல்லாம் போற்ற, அப் புதிய நாட்டிலே சென்று அவர் வாழ்கின்றார். திறை செலுத்தித் தன் நிழலிலே சேர்ந்தார்க்கு, ஒரு துன்பமும் நேராது காத்து வாழ்வளிப்பவர் அவர். பல வரிகளையும் உடையவான வண்டினங்கள் புதிய பூந்தாதுகளை உண்டு களிக்கும் இவ் இளவேனிலான பருவத்திலே, பழைய அழகெல்லாம் தொலைந்துபோன என் அகன்ற மென்மையான தோள்களையும் அவர் நினைப்பாரோ?

விருப்புடன் வந்து தம் நிழலிலே சேர்ந்த பிறரையும் அருளோடு காத்துத், தம் புகழ் உலகம் எங்கும் பரவிப் போற்ற அயல் நாட்டிலே சென்று வாழ்கின்றார் அவர். எத்திசையிலும் தேன் பிலிற்றிக் கொண்டிருக்கும்படியாகத் திருமருத முன்றுறையானது தோன்றும் இந்நாளிலே, குற்றம் அற்ற என் நலம் எல்லாம் வாடுவது எண்ணியும், அவர் வந்து அருள்வாரோ?

தாம் பட்ட கேடுகளால் அஞ்சியவராகி வந்து, தம் நிழலிடத்தே சேர்ந்தவற்கு, அவர் மீண்டும் கலங்காதபடி பேணிக் காத்து, முறைமையின்றிப் பொருளை மட்டுமே விரும்பிப் பரந்த அப் பிறர் நாட்டிலே வாழ்பவர் அவர். அழகு பெற்ற எம் நுதல் வேறுபட்டும், ஆற்றல் நிறைந்த பெருவனப்பு இழந்தும் நாம் வருந்துகின்ற இவ்விளவேனிற் காலத்தே, நம் வருத்தம் தீருமாறு, அவரும் வந்து அருள் செய்வாரோ?

நீ வருந்தவேண்டாம்; தோழி! நீ வாழ்க! உன் காதலர் பொருகின்ற முரண்வலியுடைய யானைமீதேறிப் போரிட்டு எழுந்து, அப்போரிலே மேலான ஆற்றல் காட்டிய வெற்றியும் பெற்றவர் ஆயிற்றே! அவர் வாய் மொழியோடு அதோ அவர் தூதுவன் வந்து, 'வந்து கொண்டிருக்கின்றார்' என்று சொல்வதையும் கேளாய்!

கருத்து: தன்னிழல் சேர்ந்த பிறர்க்கெல்லாம் உதவிப் புகழ் பெறும் அவன், தன்னளவில் மட்டும் அருளற்றவனாகி வராது

போயினானே என எண்ணி வருந்துகிறாள் தலைவி. அவளுக்குக் காலத்தினது வரவைத் தூது வந்ததெனச் சொல்லி, ஆறுதல் கூறுகின்றாள் தோழி.

சொற்பொருள்: 1. ஒருகுழை யொருவன் - பலதேவன். 2. பருதியம் செல்வன் - ஞாயிறு. நனை - அரும்பு. ஊழ்த்த - மலர்ந்த. 3. மீனேற்றுக் கொடியோன் - காமன். மிஞிறு - வண்டுகள். 4. ஏனோன் - தம்பி; காமன் தம்பி சாமன். 7. பொருகரை - நீர் அலைக்கும் கரை. 9. புதிது - புதிய தேன். 11. ஒல்குபு - ஆள்வோரால் அலைக்கப் பெற்று. உலையாது - அவர் வருந்தாவாறு; 12. விருந்து நாடு - புதிய அயல்நாடு. 13. தேன் - தேனீக்கள். திருமருதமுன் துறை - வையை ஆற்றில் அமைந்த திருமருதத்துறை. 'திசை திசை தேனார்க்கும் திருமருத முன் துறை' என இதன் சிறப்புக் கூறப்பெறுகின்றது. வையையில் புதுப்புனல் ஆடிக் களிக்க விரும்பிய நினைவு இது. 14. வசைதீர்ந்த - குற்றம் அற்ற. 15. நசைகொண்டு - தன்னை விரும்பி. 18. திறல் சான்ற - பெருமை மிக்க. 19. ஊறு - கேடு. 20. வெஃகி அகன்ற - வெஃகிய அரசன் அகன்ற. 22. தெருமரல் - மனங் கலங்காதே. பொருமுரண் - போர் செய்யும் மாறுபாடு. எழுந்தவர் செருமேம்பட்ட - எழுந்த பகைவரோடு மேற்கொண்ட போரில் மேன்மையுற்ற.

26. நாம் விரும்பும் காதலர்!

(குறித்துச் சென்ற இளவேனில் வரவும், அவன் மீண்டும் வராததால் தலைவி புலம்ப, முடிவிலே அவனும் வந்துவிட, அவனைக் காட்டித் தோழி தலைவிக்கு உரைக்கின்றாள்.)

'ஈதலில் குறை காட்டாது, அறன் அறிந்து ஒழுகிய
தீதிலான் செல்வம் போல், தீம் கரை மரம் நந்த;
பேதுறு மட மொழி, பிணை எழில் மான் நோக்கின்,
மாதரார் முறுவல் போல், மண மெளவல் முகை ஊழ்ப்ப;
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப் போல், கழல்குபு 5
தாதொடும் தளிரொடும், தண் அறல் தகை பெற;
பேதையோன் வினை வாங்க, பீடு இலா அரசன் நாட்டு,
ஏதிலான் படை போல, இறுத்தந்தது, இளவேனில்.
நிலம் பூத்த மரமிசை நிமிர்பு ஆலும் குயில் எள்ள,
நலம் பூத்த நிறம் சாய, நம்மையோ மறந்தைக்க; 10
கலம் பூத்த அணியவர் காரிகை மகிழ் செய்ய,
புலம் பூத்து, புகழ்பு, ஆனாக் கூடலும் உள்ளார்கொல்?
கல்மிசை மயில் ஆல, கறங்கி ஊர் அலர் தூற்ற,
தொல் நலம் நனி சாய, நம்மையோ மறந்தைக்க;

ஒன்னாதார்க் கடந்து அநீஉம், உரவு நீர் மா கொன்ற, 15
வென் வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும்

விரும்பார்கொல்?

மை எழில் மலர் உண்கண் மரு ஊட்டி மகிழ் கொள்ள,
பொய்யினால் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க;
தைஇய மகளிர் தம் ஆயமோடு அமர்ந்து ஆடும்
வையை வார் உயர் எக்கர் நுகர்ச்சியும் உள்ளார்கொல்?' 20

என ஆங்கு,

நோய் மலி நெஞ்சமோடு இணையல், தோழி!
நாம் இல்லாப் புலம்பாயின், நடுக்கம் செய் பொழுதாயின்,
காமவேள் விழுவாயின், 'கலங்குவள் பெரிது' என,
ஏழுறு கடுந் திண் தேர் தடவி, 25
நாம் அமர் காதலர் துணை தந்தார், விரைந்தே.

அறநெறிகளை நன்றாக உணர்ந்து, கொடுப்பதிற் கொஞ்ச
மேனும் குறையே காட்டாது நடந்து வரும், மாசற்ற
ஒருவனுடைய செல்வமானது, நாளுக்கு நாள் செழித்துப்
பெருகும். அச் செல்வத்தைப் போலவே, ஆற்றின் இரு
கரைகளிலும் உள்ளவான மரங்கள் எல்லாம் பூத்துக்
குலுங்குகின்றன. ஆடவர் எளிதிலே மனம் பேதலிக்குமாறு
பேசும் மடப்பத்தையும், மான்பிணை போன்ற மிரண்ட
நோக்கினையும் உடைய மாதர்கள் புன்முறுவல் செய்வதுபோல,
முல்லைச் செடிகளில் அரும்புகள் எங்கணும் அரும்பியுள்ளன.
கலவிக்களியிலே திளைத்த மகளிரின் கூந்தலைப்போல,
ஈரமணலிலே தாதுகளும் தளிர்களும் விழுந்து கிடக்கின்றன.
பேதையான அமைச்சனின் திறனற்ற செயலால் பெருமையழிந்த
அரசனின் நாட்டிலே, வேற்றுப் படைகள் வந்து அழித்துக்
கெடுப்பதுபோல, இளவேனிலும் என்னை வந்து தாக்கித்
துன்புறுத்துகின்றதே!

நிலத்திற்கு அழகுதரும் மரங்களின் மேலிருந்து குயில்கள்
கூவுகின்றன. என்னை நோக்கி அவை எள்ளி நகையாடுவது
போன்றுள்ளது. அழகாக ஆபரணங்களைப் பூட்டிய மங்கை
யரின் அழகு அவருக்கு மகிழ்வுட்டும் போதாவது, அறிவு
தெளிந்து, எம்பாற் பெற்ற புகழ்மிகுந்த கலவியை அவர்
நினையாரோ? நன்மைப் பொலிவுடன் விளக்கிய நம் அழகு,
இவ்வாறு அழிந்து போமாறு நம்மையேன் அவர் மறந்து
விட்டார்?

நம் சாயல் அழிந்துவிடவே, நம்மைக் கேலி செய்வன போல
மயிலினமும் ஆரவாரத்துடன் ஆடுகின்றனவே! ஊரும்
ஆரவாரித்து அலர் தூற்றும் வண்ணம் அவரும் நம்மை மறந்து

விட்டாரே? பகைவரை மேற்சென்று வெற்றி கொள்ளுபவன் முருகன், கடலிடையிலே மாமரமாகி மறைந்து நின்ற சூரனை, வெற்றிவேலால் எறிந்து கொன்றவனும் அவன், திருப்பரங் குன்றின்மேல், அவனுக்காக நடைபெறும் விளையாட்டைக் கூட, அவர் வந்து காணுதற்கு விரும்பாரோ?

மை தீட்டிய மலர்போன்ற கண்களிலே மயக்கத்தை ஊட்டிப் பொய்யாக எம்மைக் கூடி இன்புற்றவர், நம்மைத் தான் மறந்து விட்டார்; வையையாற்றின் மணலிலே பரத்தையர் கூட்டம் அமர்ந்து ஆடுகின்ற, புதுப் புனலாட்டு விழாவின் இனிய காட்சியைக் கண்டு மகிழ்வதைக்கூட அவர் நினையாரோ?

நோய்மிகுந்த நெஞ்சோடு இவ்வாறு கூறி வருந்தாதே தோழி! 'நாமில்லாது புலம்புவாளே! நடுக்கஞ் செய்யும் இளவேனிற் காலமாயிற்றே! காமவேள் விழா வந்தால் மிகவும் கலங்குவாளே!' என்று எண்ணி, வலிமைமிகுந்த தேரினை விரைந்து செலுத்தி, அதோ நாம் விரும்பும் காதலரும் வந்துவிட்டார்; பாராய்!

'வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டு' என்றது, திருப்பரங்குன்றத்து நிகழும் முருகனின் திருவிழாவை.

சொற்பொருள்: தீங்கரை - இனிய நீரை உடைய ஆற்றங்கரை. நந்த - தழைக்க. 3. பேதுறு - கேட்டார் அறிவை மயக்கும். 4. ஊழ்ப்ப - அலர. 5. கதுப்பு - கூந்தல். கழல்குடி - கழன்று உதிர்ந்த. 8. இறுத்தந்தது - வந்து தங்கிற்று. 11. கலம் பூத்த - அணிகளால் அழகுபெற்ற. 12. புலம்பூத்து - அறிவால் மிக்கு. 18. பரிவுண்ட - அன்பு கொண்ட. 22. நோய்மலி - நோய்மிக்க.

27. என்ன அருளோ?

(இளவேனில் வந்தும், அக்காலத்து வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற தன் காதலன் வராதபேரகவே, பலவாறு சொல்லிப் புலம்புகிறாள் ஒரு காதலி. அவள் மனந்தேறுமாறு, அவள் தோழி, அவளுக்கு ஆறுதல் உரைக்கின்றாள்)

'பாடல் சால் சிறப்பின் சினையவும், சுனையவும்
நாடினர் கொயல் வேண்டா, நயந்து தாம் கொடுப்ப போல்,
தோடு அவிழ் கமழ் கண்ணி தையுபு புனைவார்கண்
தோடுறத் தாழ்ந்து, துறை துறை கவின் பெற,
செய்யவள் அணி அகலத்து ஆரமொடு அணி கொள்பு. 5
தொய்யகம் தாழ்ந்த கதுப்புப் போல் துவர் மணல்
வையை வார் அவிர் அறல், இடை போழும் பொழுதினான் -

விரிந்து ஆனா மலராயின், விளித்து ஆலும் குயிலாயின்,
 பிரிந்து உள்ளார் அவராயின், பேதுறாஉம் பொழுதாயின்,
 அரும் படர் அவல நோய் ஆற்றுவள் என்னாது 10
 வருந்த, நோய் மிகுமாயின் - நுணங்கிறை! அளி என்னோ?
 புதலவை மலராயின், பொங்கரின் வண்டாயின்,
 அயலதை அலராயின், அகன்று உள்ளார் அவராயின்,
 மதலை இல் நெஞ்சொடு மதனிலள் என்னாது
 நுதல் ஊரும் பசப்பாயின் - நுணங்கிறை! அளி என்னோ? 15
 தோயின அறலாயின், சுரும்பு ஆர்க்கும் சினையாயின்,
 மாவின் தளிராயின், மறந்து உள்ளார் அவராயின்,
 பூ எழில் இழந்த கண் புலம்பு கொண்டு அமையாது
 பாயல் நோய் மிகுமாயின் - பைந்தொடி! அளி என்னோ?'

என ஆங்கு,

20

ஆயிழாய்! ஆங்கனம் உரையாதி; சேயார்க்கு
 நாம் தூது மொழிந்தனம் விடல் வேண்டா; நம்மினும்
 தாம் பிரிந்து உறைதல் ஆற்றலர்,
 பரிந்து எவன் செய்தி - வருகுவர் விரைந்தே?

“சுனைப்பூக்களைத் தேடிச் சென்று எதற்காக முயன்று
 கொய்கின்றீர்கள்? இதோ, சிறந்த மணமலர்களை நாங்களே
 தருகின்றோம்’ என்பன போல, வையை ஆற்றின்
 இருகரைகளிலும் மரக்கிளைகள் தாழ்ந்து, மலர்க்கொத்துக்
 களுடன் அழகாக விளங்குகின்றன. ஆற்றின் இடையிடையே
 தோன்றும் செந்நிறமான மணல்மேடுகள், கன்னியர்கள் தம்
 தலையிலே தலைக்கோலம் சூடிவருவது போன்று காட்சி
 தருகின்றன. தொய்யில் எழுதிய திருமகளின் மார்பிலே விளங்கும்
 முத்தாரம் போல, ஆற்றுநீர் அறல்மணலை ஊடறுத்துச் சென்று
 கொண்டிருக்கின்றது. அந்த இளவேனிற் பொழுதும் வந்தது.

மலரெல்லாம் இதழ் விரித்தன. குயில்கள், காதலுடன் தம்
 இணையைக் கூவுகின்றன. அவர் மட்டும் இவ்வேளையிலே
 நம்மைப் பிரிந்திருக்கின்றாரே! “காமத்தால் தனித்திருக்கின்ற
 மகளிரை வருத்தும் பொழுதாயிற்றே இது; அதற்கு, இவள்
 வாழாது இறந்து போவாளே?” என்று நீயும் வருந்துகிறாய். என்
 நோய் இப்படி அதிகமாகுமானால், அவர் நமக்குச் செய்யும்
 அருள்தான் யாதோ?

புதர்களிற்கூட மலர்கள் நிறைந்துள்ளன. சோலைகளிலே
 வண்டினம் சூழ்ந்துள்ளன. நம் நிலை என்ன? அயலவர் அலர்
 தூற்றுகின்றனர். அவரோ, பிரிந்தவர், நம்மை நினைக்கவே

இல்லை. 'இவள் தாங்கமாட்டாளே' என்றும் கருதாது, இரக்கமற்ற நெஞ்சுடன் பசப்பும் நுதலிலே படர்கின்றது. அவர் நம்மீது கொண்ட அன்புதான் என்னவோ?

மணலிலே நீர் நிறைந்துள்ளது. பூக்களிலே சுரும்பினம் தேனுண்ணுகின்றன. மாமரத்திலே இளந்தளிர்கள் துளிர்ந்துள்ளன. அவரோ நம்மை அடியோடு மறந்திருக்கின்றார். மலர்போன்ற கண்கள் ஓயாது அழுது புலம்புகின்றன. காம நோயோ மிகுகின்றது! பைந்தொடி! அவர் அருள்தான் யாதோ?

ஆபரணங்கள் அணிந்தவளே! அப்படி எல்லாம் சொல்லாதே. தொலைவிலே சென்றவருக்கு, நாம் தூது சொல்லி ஆள் விடவும் வேண்டாம். நம்மைவிட நம்மைப் பிரிந்து இருப்பதை அவரும் பொறுக்க முடியாதவராவர். வருந்தி என்ன செய்வது? விரைவில் அவரும் வருவார்; அதுகாறும் நீயும் பொறுத்திருப்பாயாக!

சொற்பொருள்: 1. சினைய - கோட்டுப்பூ. சனைய - நீர்ப்பூ. 6. தொய்யகம் - தலைக்கோலம் எனும் அணி. கதுப்பு - கூந்தல். துவர்மணல் - சிவந்த மணல் 7. ஆலும் - கூவும். பேதுறூஉம் - மயக்கம் செய்யும். 10. படர் - துன்பம். அவலநோய் - துயர் மிகும் காமநோய். 11. அளி - அருள். என்னோ - என்ன பயனைத் தருமோ? அல்லது எத்தன்மையதோ? 13. அயல் - அயலார். 14. மதலை - பற்றுக்கோடு. மதன் - ஆற்றல். 18. புலம்பு - பிரிவுத்துயர். 24. பிரிந்து - வருந்தி.

28. இனிமையாகப் பேசு!

(கணவன் சொன்னபடி திரும்பி வராத வேனிற்காலத்துத் தன் தோழியிடம் சொல்லி வருந்தினாள் ஒரு தலைவி. அவன் வந்ததும், தோழி, முன் சொன்னதையெல்லாம் திரும்பச் சொல்லி, 'இனிச் சிரித்து இனிதாகப் பேசி மகிழ்வாயாக' என்று, தலைவியை நகையாடுகின்றாள்.)

'தொல் எழில் வரைத்து அன்றி வயவு நோய் நலிதலின்,
அல்லாந்தார் அலவுற ஈன்றவள் கிடக்கை போல்,
பல் பயம் உதவிய பசுமை தீர் அகல் ஞாலம்
புல்லிய புனிறு ஒரீஇப் புது நலம் ஏர்தர;
வளையவர் வண்டல் போல், வார் மணல் வடுக் கொள; 5
இளையவர் ஐம்பால் போல், எக்கர் போழ்ந்து அறல் வார;
மா ஈன்ற தளிர்மிசை, மாயவள் திதலை போல்,
ஆய் இதழ்ப் பல் மலர் ஐய கொங்கு உறைத்தர;
மே தக இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதின்கண் -

சேயார்கண் சென்ற என் நெஞ்சினை - சின்மொழி! - 10

நீ கூறும் வரைத்து அன்றி, நிறுப்பென்மன்? நிறை நிவி,
வாய் விரிபு பனி ஏற்ற விரவுப் பல் மலர் தீண்டி,

நோய் சேர்ந்த வைகலான், வாடை வந்து அலைத்தருஉம்.

போழ்து உள்ளார் துறந்தார்கண் புரி வாடும் கொள்கையைச்
குழ்பு ஆங்கே - சுடரிழாய்! - கரப்பென்மன்? கைநீவி 15

வீழ் கதிர் விடுத்த பூ விருந்து உண்ணும் இருந் தும்பி
யாழ் கொண்ட இமிழ் இசை இயல் மாலை அலைத்தருஉம்.

தொடி நிலை நெகிழ்த்தார்கண் தோயும் என் ஆர் உயிர் -

வடு நீங்கு கிளவியாய்! - வலிப்பென்மன்? வலிப்பவும்,
நெடு நிலா, திறந்து உண்ண, நிரை இதழ் வாய் விட்ட 20

கடி மலர் கமழ் நாற்றம், கங்குல் வந்து, அலைத்தருஉம்.

என ஆங்கு,

வருந்தினை வதிந்த நின் வளை நீங்க, சேய் நாட்டுப்

பிரிந்து செய் பொருட் பிணி பின் நோக்காது ஏகி, நம்

அருந் துயர் களைஞர் வந்தனர் - 25

திருந்து எயிறு இலங்கு நின் தேமொழி படர்ந்தே.

எழில் மிகுந்த ஒரு காதலி, தான் கருப்பம் கொண்ட போது, மசக்கையால் வாடினாள். அவளது பழைய அழகும் மாறியது. அதுகண்டு வருந்திய சுற்றத்தார், அவள் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றதும் மனமகிழ்ந்து, அவளைப் போற்றினர். அதை போலப் பல விளைபொருள்களையும் உதவுவது நிலம்; அது பசுமை தீர்ந்த தன் நிலைமாறி, எங்கணும் புது நலத்துடன் அழகாகக் காட்சியளிக்கிறது. வளையணிந்த இள மகளிர் வண்டலிழைத்ததுபோல, ஆற்று மணலிலே நீர் சென்ற வடுக்கள் விளங்குகின்றன. இளம்பெண்கள் வகுப்பெடுத்து தலைவாரி வருவதுபோல, கருமணல் மேடுகளினூடே நீர் தெளிந்து ஊடறுத்தச் செல்கின்றது. மாந்தளர்களின் மீது மாமை நிறம் படர்ந்தாற்போலப், பூந்தாதுகள் தரையில் உதிர்ந்து கிடக்கின்றன. இளவேனிற் காலமும் வந்துவிட்டது.

சிலவாகிய சொற்களே பேசும் என் தோழியே! தொலைவிற் சென்றவர்பால் சென்றுவிட்டது என் நெஞ்சு. அந் நெஞ்சினை, நீ கூறும் எல்லைக்கு அப்பாலும் நான் செல்ல விடாது பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்வேன்! ஆனால், இதழ் விரிந்து, பனித்துளிகளைச் சுமந்து தோன்றும் பல மலர்களின் மீதும், படர்ந்து வரும் வாடைக் காற்றானது, என் நிறையைத் தாக்கிக் கலங்கச் செய்கின்றதே!

விளங்கும் அணியுடைய தோழியே! இளவேனில் வந்த தென்றும் நிணையாதவராய்ப் பிரிந்திருக்கும் அவர்மேல் மனம் செலுத்தி வாடும் நிலையை, வேண்டுமென்றே முயன்று மறைக்கவும் முயல்வேன். கதிரவனின் கதிர் மலர்த்திய பூவிதழ்களிலே வண்டினம் அமர்ந்து தேனுண்டு பாடிவருகின்ற மாலைக்காலம் வந்து, என் வருத்தத்தைத் தூண்டி விடுகின்றதே!

குற்றமற்ற சொல்லையுடைய தோழியே! என் கைவளைகளைக் கழன்றுவிழச் செய்தவர்பால் சென்று தங்கும் என் ஆருயிரைப் 'போகாதே அங்கு' என மீட்டுக் கொணரவும் முயல்வேன்! ஆனால், வண்டுண்ணும் மலர்ந்த மலர்களின் மணமும், நிலா எரிக்கும் இராக்காலமும் வந்து, என்னை வாட்டுகின்றதே!

என்றெல்லாம் பலவாறு சொல்லி வருந்தியிருந்தாயே! நின் வளைகள் நீங்கப் பிரிந்து, அயல்நாடு சென்று பொருள் தேடப் போனவர், அந்தப் பொருள் முயற்சியைப் பின்னும் தொடர்ந்து செய்தற்கு நினைக்காது, புறப்பட்டு, நம் துயர் தீர்க்க இதோ வந்துவிட்டனர். இனிய வார்த்தைகள் படர்ந்து, நின் வாயிதழ்களிடையே நின் திருந்தின எயிறுகள் தோன்ற, இனியேனும் நீ தான் மகிழ்வுடன் வாழ்வாயாக!

சொற்பொருள்: 1. தொல்லெழில் - பண்டைப் பேரழகு வயவு - கருவுற்ற மகளிர்க்கு உண்டாகும் மசக்கை நோய் 2. அல்லாந்தார் - அவள் நோய் கண்டு வருந்திய சுற்றத்தார் 4. புல்லிய - பற்றிய. புனிறு - தூய்மைக் குறைபாடு. 12. விரிபு - விரிந்து. 17. இயன்மாலை - ஒலிக்கும் மாலைக்காலம். 18. வலிப்பேன் - போகாதவாறு தடுத்து நிறுத்துவன். 20. வாய்விட்ட - மலர்ந்த. 24. பின்னோக்காது ஏகி - விரைந்து தொழிலாற்றி. 25. சுளைஞர் - போக்குதற் பொருட்டு.

29. திண்தேர் அயர்மதி!

(ஒரு தலைவி, தன் தலைவன் சொன்னபடி வராததால் துன்புற்றுப் புலம்பினள். அதுகண்டு இரங்கிய பாணன், அவள் தலைவன் இருக்கும் போர்ப் பாசறைக்குச் சென்று, அவனிடம் இப்படிக் கூறுகின்றான்.)

'அருந்தவம் ஆற்றியார் நுகர்ச்சி போல், அணி கொள விரிந்து ஆணாச் சினை தொறாஉம், வேண்டும் தாது அமர்ந்து

ஆடி,

புரிந்து ஆர்க்கும் வண்டொடு, புலம்பு தீர்ந்து எவ் வாயும்,

இருந் தும்பி, இறை கொள எதிரிய வேனிலான் -

துயில் இன்றி யாம் நீந்த, தொழுவை அம் புனல் ஆடி,இ

5

மயில் இயலார் மரு உண்டு, மறந்து அமைகுவான்மன்னோ -

'வெயில் ஒளி அறியாத விரி மலர்த் தண் காவில்
 குயில் ஆலும் பொழுது' எனக் கூறுநர் உளராயின்.
 பாணாள் யாம் படர் கூர, பணை எழில் அணை மென் தோள்
 மான் நோக்கினவரோடு மறந்து அமைகுவான்மன்னோ - 10
 'ஆணாச் சீர்க் கூடலுள் அரும்பு அவிழ் நறு முல்லை,
 தேன் ஆர்க்கும் பொழுது' எனத் தெளிக்குநர் உளராயின்.
 உறல் யாம் ஒளி வாட, உயர்ந்தவன் விழவினுள்
 விறல் இழையவரோடு விளையாடுவான்மன்னோ -
 'பெறல் அரும் பொழுதோடு, பிறங்கு இணர்த் துருத்தி
 சூழ்ந்து, 15
 அறல் வாறும், வையை' என்று அறையுநர் உளராயின்.'

என ஆங்கு,
 தணியா நோய் உழந்து ஆணாத் தகையவள் - தகை பெற,
 அணி கிளர் நெடுந் திண் தேர் அயர்மதி - பணிபு நின்
 காமர் கழல் அடி சேரா 20
 நாமம் சால் தெவ்வரின் நடுங்கினள் பெரிதே.

“அருந்தவம் செய்தவர்கள் எவ்விடத்தும் இன்பத்தையே பெற்று வாழ்வார்களல்லவோ! அதுபோல, அழகாக மலர்கள் விரிந்து விளங்கும் மரக்கொம்புகள் தோறும், வேண்டிய அளவு வரையும் அமர்ந்து தேனுண்டு, களிப்புடன் வண்டுகளும் ஆரவாரித்திருக்கும். அவற்றுடன், கருந்தும்பிகளும் தம்துயர் தீர்ந்தவாய்த் தேனுண்டு மகிழ்ந்திருக்கும். அத்தகைய இளவேனிலும் இதோ வந்துவிட்டது!

“இரவுக் கொடுங்கடலைத் தூக்கம் கொள்ளாது நீந்திக் கடந்து, யாமோ கரைகாணாது வருந்துகின்றோம், மடுக்களிலே வீழ்ந்து நீராடி, மயிலனைய சாயலுடைய பரத்தையரின் இன்பத்தை உண்பவனாக, அவனோ நம்மை மறந்து வாழ்கின்றான். “வெயிலின் ஒளியே கொஞ்சமேனும் படாதவாறு குளிர்ந்த சோலைகள் செழித்து மலர்களால் நிறைந்துள்ளன; குயில் இனிதாகக் கூவுகின்றது; இளவேனிற் காலமும் வந்து விட்டது; இதை அவனிடம் கூறுபவர் எவரேனும் இருந்தால், அவன் அவ்வாறு மறந்திருப்பானோ?

“பெரும் புகழுடைய மதுரையிலே, அரும்பவிழும் மணமுல்லையிலே தேன் துளிர்க்கும் இளவேனிற் காலம் இது. இதனை அவனுக்குத் தெளிவாகச் சொல்பவர் யாரும் இல்லையே! இருந்தால், பலநாளும் நாம் துன்புற்று வருந்தவும், தான் மூங்கிலின் எழிலும், அணையின் மென்மையும் மான் நோக்கும் உடைய பரத்தையரோடு கூடியிருப்பவன், என்னையும் மறந்து அங்கேயே தங்கி இருப்பானோ?”

“பெறுதற்கரிய இளவேனில் வந்தது. பூங்கொத்துக்கள் எங்கும் நிறைந்துள்ளன. ஆற்றுமேடுகளைச் சூழ்ந்து வையையிலே வெள்ளமும் செல்லுகிறது! இதனை அவனிடம் சென்று சொல்பவர் எவரும் இல்லையே! இருந்தால், அவனோடு கூடி மகிழ உரிமையுடைய யாம் ஒளி கெடும்படியாக, இந்தக் காமன் திருநாளிலே, அவன் பரத்தையருடன் கூடிக் காமக்களி கடத்திக் கொண்டிருப்பானோ?”

தணியாத நோய் கொண்டு நின் மனைவி இவ்வாறெல்லாம் புலம்பி வருந்துகின்றாள். அவள் மீண்டும் தன் அழகு பெற வேண்டாமோ? அழகான நின் நெடுந்தேரை இப்போதே நின் வீடுநோக்கிச் செலுத்துவாயாக. பணிந்து நின் அழகிய திருவடிசேராத பகைவர், நீ அவர்க்கு விளைக்குந் தண்டனையை எண்ணி எண்ணி நடுங்குவதைப் போல, அவள் தன் உள்ளமும் நடுங்குகின்றாள். அதனால், அவளைக் காத்தற் பொருட்டாக நீயும் விரைந்து செல்வாயாக.”

சொற்பொருள்: 3. புலம்பு - தனிமை. 4. இருந்தும்பி - கரிய தும்பி. இறைகொள - தங்க. தொழுவை - நீர் நிலை. 11. ஆனாச் சீர்க்கூடல் - புகழால் மிகுந்த மதுரை. 13. உறலியாம் - அவனை அடைதற்குரிய யாம். 19. அயர்மதி - செலுத்துவாயாக. 21. தெவ்வர் - பகைவர்.

30. கொடி எழுத்தது!

(பனிக்காலத்திலும் தலைவன் வாராதுபோகத், துயரத்தால் துடித்த தலைவிக்கு, அவன் வருவதைக் காட்டித் தோழி கூறியது இது.)

‘கடும் புனல் கால் பட்டுக் கலுழ் தேறிக் கவின் பெற,
நெடுங் கயத்து அயல் அயல் அயிர் தோன்ற, அம் மணல்
வடுத்து ஊர வரிப்ப போல் ஈங்கை வாடு உதிர்பு உக,
பிரிந்தவர் நுதல் போலப் பீர் வீய, காதலர்ப்
புணர்ந்தவர் முகம் போலப் பொய்கை பூப் புதிது ஈன, 5
மெய் கூர்ந்த பனியொடு மேல் நின்ற வாதையால்,
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமன் -
“பொய்யேம்” என்று, ஆயிழாய்! புணர்ந்தவர் உரைத்ததை.
மயங்கு அமர் மாறு அட்டு, மண் வெளவி வருபவர்,
தயங்கிய களிற்றின்மேல், தகை காண விடுவதோ - 10
பயங் கெழு பல் கதிர் பால் போலும் பொழுதொடு,
வயங்கு இழை தண்ணென, வந்த இவ் அசை வாடை?
தாள் வலம்பட வென்று, தகை நன் மா மேல்கொண்டு,
வாள் வென்று வருபவர் வனப்பு ஆர விடுவதோ -

நீள் கழை நிவந்த பூ நிறம் வாடத் தூற்றுபு, 15
 தோள் அதிர்பு அகம் சேர, துவற்றும் இச் சில் மழை?
 பகை வென்று திறை கொண்ட பாய் திண் தேர் மிசையவர்
 வகை கொண்ட செம்மல் நாம் வனப்பு ஆர விடுவதோ -
 புகை எனப் புதல் சூழ்ந்து, பூ அம் கள் பொதி செய்யா
 முகை வெண் பல் நுதி பொர, முற்றிய கடும் பனி?' 20

என ஆங்கு,
 வாளாதி, வயங்கிழாய்! 'வருந்துவள் இவள்' என,
 நாள் வரை நிறுத்துத் தாம் சொல்லிய பொய் அன்றி,
 மீளி வேற் தானையார் புகுதந்தார் -
 நீள் உயர் கூடல் நெடுங் கொடி எழவே. 25

பெருகிவரும் வையையாற்று நீரானது கால்களின் வழியாக
 எங்கும் பாய்தலால் பாண்டியனின் நாடெங்கும் அழகு பெற்றன.
 குளங்களின் அயற்புறங்களிலே மழைநீர் சென்று சேர்ந்ததால்
 படிந்த நுண் மணல்கள் காணப்படுகின்றன. அந்த மணல்
 வடுவினை மறைத்து முடுவதுபோல, ஈங்கைப்பூக்கள் வாடி
 உதிர்ந்து வீழ்கின்றன. பிரிந்தவரின் நுதல்போல முன்னர்ப் பூத்த
 பீர்க்கம் பூக்கள், இப்போது எங்கும் காணப்படவில்லை. அதற்கு
 மாறாகக் காதலரைக் கூடியவரின் முகம்போலப் பொய்கை
 களிலே தாமரையின் செவ்விய புதுப்பூக்கள் மலர்ந்துள்ளன.
 உடலை வருத்திய பனிக்காலத்தோடு, மேல்நின்ற வாடைக்
 காலமும் பிரிவுத் துயரை மிகுவிக்கின்றன! 'இந்த இளவேனிற்
 காலத்து வருவேன்' என்று அவர் சொல்லிச் சென்றனரே! 'யாம்
 பொய்யேம்' எனப் பொழுதும் முறையாக வந்தது; உறுதி கூறிய
 அவர் மட்டிலும் வரக்காணேனே! ஆயிழையே! எவ்வாறு அந்தத்
 தனிமையை இனியும் பொறுப்பேனடி?

பயன் நிறைந்த பல்கதிர்களையும் பால்போல நிலவும்
 பொழிகிறது. சில்லென்று வாடையும் அசைந்துவந்து வீசுகிறது.
 இவை எல்லாம் என் நோயை மிகுவிக்கின்றனவே! பகைவரைப்
 போரிலே வென்று, அவர் நாட்டையும் கவர்ந்துகொண்டு,
 யானைமீதமர்ந்து அசைந்துவரும் அவன் அழகினை, யான்
 அதுவரை உயிரோடிருந்து காண்பேனோ? அங்ஙனம்
 காணவிடாது, இக்காலம் என்னைக் கொண்டுதான் விடுமோ?

வலசாரியாகக் களத்திலே சுற்றி வெற்றி தந்த குதிரையின்
 மேலேறி, வாளால் பகைவரை வென்று வருவார் எம் காதலர்.
 கரும்புப் பூக்கள் நிறம் கெடவும், என் தோள் நடுங்கவும், நான்
 வீட்டினுள் செல்லவும் தூற்றிக் கொண்டிருக்கின்றது இத் தூறல்.
 இது, அவர் வரும் அழகைக் காண விடுமோ? அல்லது, அதற்குள்
 என் உயிரையே குடித்து விடுமோ?

பகைவரை வென்று திறைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு பாய்ந்து வரும் வலிய தேர்மேல் அவர் வீற்றிருந்து வரும் அழகை ஆசை தீர நான் காண்பேனோ? புகைபோலச் சிதறிப் புதர்களைச் சூழ்ந்துள்ளது பனி. பூவின் தேன்போலக் கள்ளை மூடி மறைத்துக்கொண்டிராத முல்லையரும்புகளான வெண் பற்கள், தம்முள் ஒன்றுடனொன்று மோதி அடித்துக்கொள்ளுகின்றன. இவ்வாறு, என்னை முற்றுகையிடும் கடுமையான பனியானது, அவர் வரும் அதுவரை என்னை உயிரோடும் வாழ வைத்திருக்குமோ? யாதோ அறியேனே?

விளங்கும் இழைகள் பல உடையவளே! அவ்வாறு ஏன்? எதேதோ சொல்லி வருந்துகின்றாய்? 'இவள் வருந்துவள்' என்று, நாளின் எல்லையை எண்ணிக்கொண்டேயிருப்பவர் அவர்! தாம் சொல்லியது பொய்யாகாமல், அதோ நம் ஊரினுள்ளேயே வந்து விட்டார். கூற்றுப்போன்ற வேற்படையுடன் தானையர் சூழ வருபவரைப் பாராய்! நீண்டு உயர்ந்த கூடல் நகரிலே, அவரை வரவேற்க, நீண்ட கொடிகள் எப்புறத்தும் எழுகின்றன; அதனையும் காண்பாயாக!

சொற்பொருள்: 1. கால்பட்டு - சிறுசிறு கால்வாய்களாகி. கலுழ்நெறி - கலக்கம் தெளிந்து. 6. கூர்ந்த - நடுங்கிய. 7. கையாறு செயலற்றுப் போதல். 15. கழை - கரும்பு. 16. அதிர்வு - நடுங்கி. 19. பூவங்கள் பொதிசெய்யா முகை வெண்பல் - இனிய தேன் உள்ளே பெறுதல் அற்ற அரும்பாகிய வெண்பல்.

31. விருந்து செய்வோம் வா!

(காதலன் வராததனாற் காதலியானவள் வருந்த, வேனிலாகிய தூதுவன் வந்து அவன் வருகையை உரைக்கின்றான். தோழி அதைக் கூறி, 'விருந்து செய்வோம், வா' என்கிறாள்.)

எஃகு இடை தொட்ட, கார்க் கவின் பெற்ற ஐம்பால் போல் -
மை அற - விளங்கிய, துவர் மணல் - அது; அது
ஐதாக நெறித்தன்ன அறல் அவிர் நீள் ஐம்பால்
அணி நகை இடையிட்ட ஈகை அம் கண்ணி போல்,
பிணி நெகிழ் அலர் வேங்கை விரிந்த பூ நெறி கொள - 5
துணி நீரால், - தூ மதி நாளால், அணி பெற -
ஈன்றவள் திதலை போல் ஈர் பெய்யும் தளிரொடும்,
ஆன்றவர் அடக்கம் போல் அலர்ச் செல்லாச் சினையொடும்,
வல்லவர் யாழ் போல வண்டு ஆர்க்கம் புதலொடும்,
நல்லவர் நூடக்கம் போல் நயம் வந்த கொம்பொடும், 10

உணர்ந்தவர் ஈகை போல் இணர் ஊழ்த்த மரத்தொடும்,
 புணர்ந்தவர் முயக்கம் போல் புரிவுற்ற கொடியொடும் -
 நயந்தார்க்கோ நல்லைமன், இளவேனில்! எம் போல?
 பசந்தவர் பைதல் நோய் பகை எனத் தணித்து, நம்
 இன் உயிர் செய்யும் மருந்தாகி, பின்னிய 15
 காதலர் - எயிறு ஏய்க்கும் தண் அருவி நறு முல்லைப்
 போது ஆரக் கொள்ளும் கமழ் குரற்கு என்னும் -
 தூது வந்தன்றே, தோழி!
 துயர் அறு கிளவியோடு: அயர்ந்தீகம் விருந்தே.

கத்தரிகையால் ஒழுங்காகக் கத்தரிக்கப்பெற்று, கார்
 மேகத்தின் அழகையும் பெற்ற மகளிரின் கூந்தலைப் போலக் கரு
 நிறமுடன் விளங்கியது, நீர் வடிந்துபோன பின்னர்த் தோன்றிய
 கருமணல். கூந்தலை முடித்துப் பொன்னாலான நகைகள்
 சூடியவாறுபோல வேங்கைப் பூக்கள் அதன்மேல் உதிர்ந்து
 கிடக்கின்றன. நல்ல பௌர்ணமி நாளிலே, அழகான மகவை
 ஈன்றவளின் மேனியின் திதலை போலப் பளபளவென்னும்
 தளிர்களை மரங்களும் துளிர்ந்தன. ஆன்றோரின் அடக்கம்
 போல, அதுவரை அமைந்திருந்த மரங்களிலே மணமலர்கள்
 பூத்துக் குலுங்கின. வல்லவன் யாழிசைப்பதுபோல,
 வண்டினங்கள், புதர்களில் இசை பாடிக் கொண்டிருந்தன.
 பெண்கள் நடனமிடுவது போல, மரக்கிளைகள் அசைந்தாடிக்
 கொண்டிருந்தன. பொருளின் தன்மையை உணர்ந்தவர்
 வரையாது வழங்குவது போல, மரங்கள் பூந்தாதுகளை
 உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. கலவியிலே தழுவிக் கிடக்கும்
 காதலுடையார் போலப் பூங்கொடிகள் பின்னிப் பிணைந்து
 விளங்கின. இவையெல்லாம் காதலரால் விரும்பப்பட்டுக்
 கூடிவாழும் மகளிர்க்கு நன்றாகத் தானிருக்கின்றன. ஆனால்,
 அந்த இளவேனில், என்போல் காதலனைப் பிரிந்து
 நோயுற்றிருப்பவளுக்குத் துயரத்தையன்றோ தருகின்றது! என்ன
 செய்வேன்?

தோழி! அருவிக் கரையிலே நின் பல்வரிசைபோல அரும்பி
 நிற்கும் முல்லைப் பூக்கள், 'மணம் கமழும் உம் கூந்தலிலே,
 எம்மைச் சூட்டிக் கொள்ளுங்கள்' என்று கூறுவன போல
 மலர்ந்திருக்கின்றன. அதுவல்லாமலும், பசந்தவருடைய
 வருத்தந்தரும் காம நோயையும், தனக்குப் பகை என்று கருதிப்
 போக்கி, வெற்றி கொள்பவர் நம் காதலர். நம் இனிய உயிரை
 வாழ்விக்கும் மருந்தினைப் போல, நின் துயர் தீர்க்கும் இனிய
 மொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே, தூதுவன் வந்து அவர் வரவை

உரைக்கின்றான்; அவனுரையைக் கேள். துயரத்தை விட்டு, அவரை வரவேற்று மகிழ, நாம் விருந்து சமைப்போம், வா.

சொற்பொருள்: எஃகு - கத்தரிகை. 2. துவர் மணல் - புலர்ந்த மணல். 3. நெறித்தன்ன - பிடித்துவிட்டாற்போன்ற. நெறிகொள - ஒழுங்காக வீழ்ந்து கிடக்க. 6. துணிநீர் - தெளிந்த நீர். 8. அலர் செல்லா - பருவம் வருந்துணையும் அலராத. 10. நல்லவர் - நல்ல மகளிர். நுடக்கம் - அரங்கு ஆட்டம். நயம் வந்த - விரும்பத்தக்க. 11. இணர் ஊழ்த்த - மலர்க் கொத்துக்களை ஈன்ற. 16. ஏய்க்கும் - ஒக்கும். 17. போது - மலரும் பருவத்தில் உள்ளே பேரரும்பு. குரற்கு - கூந்தலுக்கு. 19. அயர்ந்தீகம் - விருந்தேற்றுப் போற்றுவம்.

32. என்னை மறந்தாரோ?

(“இளவேனில் வந்ததே! அவர் வரக் காணேனே! என்னை அறவே அவர் மறந்தாரோ?” என்று, தன் தோழியிடம் கூறி வருந்துகிறாள் ஒரு தலைவி. அவளுக்குத் தேறுதல் கூறுகிறாள் அவள் தோழி.)

‘வீறு சால் ஞாலத்து வியல் அணி காணிய
யாறு கண் விழித்த போல், கயம் நந்திக் கவின் பெற,
மணி புரை வயங்கலுள் துப்பு எறிந்தவை போல,
பிணி விடு முருக்கு இதழ் அணி கயத்து உதிர்ந்து உக,
துணி கய நிழல் நோக்கித் துதைபு உடன் வண்டு ஆர்ப்பு, 5
மணி போல அரும்பு ஊழ்த்து மரம் எல்லாம் அலர் வேய,
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக் கை நெகிழாது,
தாது அவிழ் வேனிலோ வந்தன்று; வாரார், நம்
போது எழில் உண்கண் புலம்ப நீத்தவர்!
எரி உரு உறழ் இலவம் மலர, 10
பொரி உரு உறழ்ப் புன்கு பூ உதிர,
புது மலர்க் கோங்கம் பொன் எனத் தாது ஊழ்ப்பு,
தமியார்ப் புறத்து எறிந்து எள்ளி, முனிய வந்து,
ஆர்ப்புது போலும் பொழுது; என் அணி நலம்
போர்ப்புது போலும் பசப்பு. 15
நொந்து நகுவன போல் நந்தின, கொம்பு; நைந்து உள்ளி
உகுவது போலும், என் நெஞ்சு; எள்ளி,
தொகுபு உடன் ஆடுவ போலும், மயில்; கையில்
உகுவன போலும், வளை; என் கண் போல்
இகுபு அறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்; 20
மிகுவது போலும், இந் நோய்.
நரம்பின் தீம் குரல் நிறுக்கும் குழல் போல்

இரங்கு இசை மிஞ்றொடு தும்பி தாது ஊத -
 தூது அவர் விடுதரார் துறப்பார்கொல்? - நோதக.
 இருங் குயில் ஆலும் அரோ.'

25

என ஆங்கு,
 புரிந்து நீ எள்ளும் குயிலையும், அவரையும், புலவாதி,
 நீல் இதழ் உண்கணாய்! நெறி கூந்தல் பிணி விட,
 நாள் வரை நிறுத்துத் தாம் சொல்லிய பொய் அன்றி,
 மாலை தாழ் வியன் மார்பர் துனைதந்தார் -
 கால் உறழ் கடுந் திண் தேர் கடவினர் விரைந்தே.

30

வேனலால் வாடிக்கிடந்த நிலத்திலே இளவேனில் வந்ததும்,
 பசுமை வீறுடன் எழுந்தது. அந்தக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்
 விரும்புவதுபோல, நீரற்று கிடந்த தன் தூக்கம் நீங்கிக்
 கண்விழித்து, எம்மருங்கும் கால்வழியாகப் பாய்ந்து, ஆறும்
 நீருடன் விளங்கிற்று. குளங்களெல்லாம் நீர்ப்பூக்களால் நிறைந்து
 அழகு பெற்றன. முதிர்ந்த இதழ்கள் நீருள் உதிர்ந்து விழுகின்ற
 காட்சி, தெளிவான கண்ணாடிப் பாத்திரத்தினுள்ளே மணியை
 இட்டது போன்றிருந்தது. கரையோர மரக்கிளைகளிலே
 குலுங்கும் புதுமலர்களின் நிழல், நீரினுள்ளும் தோன்றிற்று.
 அதனைப் பூக்கள் என்றே மயங்கிய வண்டினம், நீரைச்சுற்றி
 வட்டமிட்டு ஆரவாரித்துக் கொண்டிருந்தன. மணி மணியான
 அரும்புகளைத் தோற்றுவித்து, மரங்கள் எல்லாம் பூப்பந்தர்
 இட்டவை போல விளங்கின. காதலரைக் கூடி மகிழும் கன்னியர்,
 தாம் அவரை அணைத்த கையை நெகிழவிடாமற் பின்னிக்
 கிடந்தனர். இவ்வாறு இளவேனில் வந்தபோதிலும், நம்
 காதலரை வரக்காணேனே! மலர் அழகுடன், மைதீட்டி விளங்கும்
 என் கண்கள் அழுது புலம்பவும், என்னை விட்டுப் பிரிந்தாரே!
 அவர் இன்னமும் திரும்பி வரவில்லையே?

இலவமரங்கள், நெருப்பின் உருவத்தைத் தம்மேல்
 கொண்டிருப்பது போலச், செந்நிற மலர்களுடன் விளங்கின.
 பொரி சிதறியது போலப் புங்க மலர்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. புது
 மலர் நிறைந்த கோங்க மரங்கள், பொன் தூளினைச்
 சிதறினதுபோலத் தாதுகளைச் சிதறின. தனித்திருப்பவரை
 வெறுத்து ஒதுக்கித் தள்ளி, எள்ளி அலர்தூற்றி ஆர்ப்பது போல,
 இளவேனிலும் இங்கே வந்தது. அதனை எண்ணி, என் அழகு
 அழிந்துவிடாமல் காப்பதுபோலப் பசுலை என் உடல் முழுதும்
 மூடிக்காத்துக் கிடக்கின்றது.

மலர் சூடிச் செல்லும் என்னைக் கண்டு, 'நாமும் மலர் சூடக்
 காலம் இன்னமும் வரவில்லையே?' என்று முன்னர் நொந்து

வாடியிருந்தன கொம்புகள். அவை, இப்போது எம்மைக் கண்டு நகைப்பன போல, மலர்களை நிறையச் சூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதனைக் கண்டு நைந்து வாடி உருகிவிடுவது போல, என் நெஞ்சம் அழிகின்றதே! நம்மை இகழ்ந்து தாமும் மரக்கிளை களுடன் சேர்ந்து அசைந்தாடுவன போல, மயில்கள் அசைந்து ஆடுகின்றன. கைவளைகள் கட்டுக்கும் அடங்காமல் உதிர்ந்து விடுவன போலிருக்கின்றன. என் கண்களைப் போலவே, மழையும் விடாது துளியாகத் தூறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இந்த நிலைமையிலும் அவர் வரவில்லையே! இந்த நோய் இனி அதிகரிக்கத் தான் செய்யுமோ?

யாழின் இனிய இசை நாதத்தை அங்கங்கே நிறுத்திச் சுவை சேர்க்கும் சூழலின் நாதம். அதுபோல, வண்டுகளின் ஒலியோடு இணைந்து, தும்பிகளும் தாது ஊதிப் பாடுகின்றன. நம்மை மேலும் நோவு செய்வன போலக் கருங்குயில்களும் கூவுகின்றன! இவ்வளவு தூரம் நாம் துயர்கொள்ள, 'விரைவில் வருவேன்' எனத் தூதுகூட அனுப்பாமல், நம்மை அவர் அறவே மறந்தாரே! நம்மை விட்டு முற்றிலும் நீங்கியே அவர் போய்விடுவாரோ?

இதைக் கேட்ட தோழி சொல்லுகிறாள்: "இவ்வாறெல்லாம் மனம் வெதும்பி ஏனடி வருந்துகின்றாய்? நீலமலர் மைதீட்டிக் கொண்டது போன்ற கண்ணழகியே! இகழும் குயிலையும், அவரையும் வெறுத்துப் பேசாதே! பிணிப்புச் சேர்ந்துவிட்ட உன் அழகிய கூந்தல் புனைந்து அழகுடன் விளங்குமாறு அவர் விரைவிலேயே நின்னிடத்தே வருவார். 'இன்ன நாளிலே வருவேன்' என்று வரையறை சொல்லிப் போனாரே, அவர் சொல்லிய சொல் பொய்யாகாதவாறு உறுதியாக மீண்டு வருவார். மாலை சூடிய அகன்ற மார்பினராக உன் அன்பர் வந்து, உனக்குத் துணையும் செய்வார். காற்றுப்போல விரைந்து வரும் கடுந்தேரைச் செலுத்தி, அவரே அதோ வந்துவிட்டார்! அவரைக் காண்பாயாக!

சொற்பொருள்: 1. வீறுசால் - பெருமை பொருந்திய. ௨. ஞாலம் - உலகம். 2. நந்தி - நிறைந்து. 3. மணி - பளிங்கு. புரை - ஒக்கும். வயங்கல் - கண்ணாடி. துப்பு - பவளம். 4. பிணி விடும் - மலரும். 5. துணி கயம் - தெளிந்த குளம். துதைபு - நெருங்கி. 6. வேய - சூட. 9. போது - பேரரும்பு. 15. நந்தின - மலர்களால் நிறைந்தன. நைந்து - வருந்தி. 17. உகுவது போல் - அழுவதுபோல். 24. மிஞிறு - தேன்வண்டின் இனம். 25. ஆலும் - கூவும். அரோ: அசை. 27. புரிந்து - மனம் வேறுபட்டு. 28. நீல் - நீலமலர். நெறிகூந்தல் - பின்னிய கூந்தல். பிணிவிட - சிக்குப்போக.

33. அவர் கையாலேயே துடைப்பார்!

(“அழுது ஏனடி புலம்புகின்றாய். அதோ அவரே வந்து விட்டார். அவரே உன் கண்ணீரைத் துடைப்பார்” என்று தலைவிக்குத் தோழி சொல்லுகின்றனள்)

மன்னுயிர் ஏமுற, மலர்ஞாழல் புரவுஈன்று,
 பல் நீரால் பாய் புனல் பரந்து ஊட்டி, இறந்த பின்,
 சில் நீரால் அறல் வார, அகல் யாறு கவின் பெற,
 முன் ஒன்று தமக்கு ஆற்றி முயன்றவர் இறுதிக்கண்
 பின் ஒன்று பெயர்த்து ஆற்றும் பீடுடையாளர் போல், 5
 பல் மலர் சினை உக, சுரும்பு இயிர்ந்து வண்டு ஆர்ப்ப,
 இன் அமர் இளவேனில் இறுத்தந்த பொழுதினான் -
 விரி காஞ்சித் தாது ஆடி இருங் குயில் விளிப்பவும்,
 பிரிவு அஞ்சாதவர் தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
 கரி பொய்த்தான் கீழ் இருந்த மரம் போலக் கவின் வாடி, 10
 எரி பொத்தி, என் நெஞ்சம் சுடும்ஆயின், எவன் செய்கோ?
 பொறை தளர் கொம்பின்மேல் சிதரினம் இறை கொள,
 நிறை தளராதவர் தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
 முறை தளர்ந்த மன்னவன் கீழ்க் குடி போலக் கலங்குபு,
 பொறை தளர்பு பணி வாரும் கண்ஆயின், எவன் செய்கோ? 15
 தளை அவிழ் பூஞ் சினைச் சுரும்பு யாழ் போல இசைப்பவும்,
 கொளை தளராதவர் தீமை மறைப்பென்மன்; மறைப்பவும்,
 கிளை அழிய வாழ்பவன் ஆக்கம் போல் புல்லென்று,
 வளை ஆனா நெகிழ்பு ஓடும் தோள் ஆயின் எவன் செய்கோ?
 என ஆங்கு, 20
 நின்னுள் நோய் நீ உரைத்து அலமரல்; எல்லா! நாம்
 எண்ணிய நாள்வரை இறவாது, காதலர்
 பண்ணிய மாவினர் புகுதந்தார் -
 கண் உறு பூசல் கை களைந்தாங்கே.

இளவேனில் வந்துவிட்டது. ‘உயிரினம் வாழ வேண்டும் என்ற பெருநோக்கத்தால், கால்வாய்கள் வழியாகப் புவியெங்கும் பரவிப் பாய்ந்து நீருட்டிய ஆற்றிலே, நீரும் வற்றிவிட்டது. மணலொடு சேர்ந்து போவதுபோலக் கால்வாய்களில், குறைந்த அளவே தண்ணீரும் சென்று கொண்டிருக்கிறது. முன்னர், ஆறு தந்த வெள்ளத்தை உண்ட மரங்கள் எல்லாம், இப்போது மலர்கள் நிறைந்து, பிஞ்சும் பூவுமாக வண்டுகள் ஒலி முழங்கவும், தும்பிகள் ஆர்ப்பவுமாக விளங்குகின்றன. முன், ஒரு பொருளைத் தமக்கு உதவியவர் வருந்தி வாடும் நாளிலே, அவருக்குத் தாமும்

ஒன்று தந்து நன்றியுடன் மீண்டும் உதவும் பெருந்தன்மையுடையவர் போல், இருந்தது அக் கவின் காட்சி.

காஞ்சிப் பூவின் தாதிலே அளைந்து வந்து, மகிழ்வோடு கருங் குயில்கள் கூவுகின்றன. 'இந்தக் காலத்திலும் பிரிந்திருக்கலாகுமா?' என அஞ்சாது, அப்படி இருப்பவரின் தீய செயலை யானும் மறைக்கத் தான் முயல்வேன். ஆனால், இயலவில்லையே! பொய்ச் சாட்சி கூறியவன் வந்து கீழே இருந்ததனால், உடன் தான் பட்டுப்போன மரம் போலிருக்கிறதே என் நிலை! காமத்தீயினைப் பொத்திப் பொத்தி மறைத்தாலும், என் நெஞ்சம் சுட்டு வருத்துகின்றதே! அதனால், என் அழகும் வாடுகிறதே! யான், எவ்வாறு என் நிலையை மறைப்பேன்? என்ன செய்வேன்? ஏதும் அறியேனடி?

பூவின் பாரந் தாங்காமல் தளர்ந்திருக்கும் மரக்கொம்பின் மேல், வண்டின் திரளும் சென்று தங்கி வருத்துகின்றதே! இந்நிலையிலே, அவர் தீமை செய்யவும் நிறை தளராது என்னால் மறைக்க முடியுமோ? முறை தளர்ந்த மன்னவனின் ஆட்சியின் கீழ்க் குடிமக்கள் கலங்குவது போல, அவர் செய்யும் முறையற்ற செயலால் பொறுமையிழந்து நீர் சொரியும் கண்ணினளாயினேன்? என் நிலையை மறைக்க என்னதான் செய்வேனோ தெரியவில்லையே?

முறுக்கவிழ்ந்த மலர்களையுடைய மரக்கொம்பிலே சுரும்பினம் யாழ்ப்போல இசைபாடுகின்றனவே! அவர் செய்த தீமையைக் கொள்கை தவறாமல் யான்தான் எவ்வாறு மறைக்க முடியும்? உறவினரையெல்லாம் கெடுத்து வாழ்பவனின் கொள்ளி முடிந்த சொத்துப்போலப் பொலிவு கெட்டு, வளைகழன்று ஓடும் நிலையிலே என் தோள்களும் மெலிந்தனவே! இனி, என் நிலைமையை மறைக்க, என்ன தான் நானும் செய்வேனடி?

இதனைக் கேட்ட தோழி சொல்கிறாள்: 'ஏட! உன் உள்ளத்து நோயையெல்லாம் இவ்வாறு சொல்லிச் சொல்லி ஏனடி வருந்துகின்றாய்? நான் வருவாரென்று எண்ணியிருந்த நாளின் எல்லை தவறாது, உன் கண் கலங்கும் வருத்தத்தைத் தாமே தம் கையாலேயே நீக்குவாரைப்போல, அதோ, அவரே குதிரையேறி விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றார்! அதைப் பாரட!'

சொற்பொருள்: மன் உயிர் - உயிரினங்கள். ஏமுற - வாழுமாறு. 4. ஆற்றி - செய்து. இமிர்ந்து - ஒலித்து. 7. இறுத்தந்த - வந்து தங்கிய. 8. தாதுஆடி - மகரந்தத் தூள்களிற் படிந்து.

இருங்குயில் - கரிய குயில். 10. கரிபொய்த்தான் - பொய்ச்சான்று கூறியவன். 11. எரிபொத்தி - காமத்தீ மூண்டு. 12. பொறை தளர் - மலர்ப்பாரம் தாங்காது தளரும். சிதரினம் - வண்டுக்கூட்டம். 17. கொளை - கொள்கை: ஒழுக்கம். 19. நெகிழ்பு - கழன்று. 21. அலமலரல் - வருந்தற்க. 32. இறவாது - கடவாது. 24. பூசல் - துன்பம்.

34. வாய்மை தவறாதான் பாண்டியன்!

(“இளவேனில் பிறந்ததும் வருவேன்” என்றான்; வரவில்லை. அவன் காதலி பலவும் சொல்லிப் புலம்புகிறான். அவள் தோழி தேற்ற முயல்கிறாள். அவ்வேளை, அவளே அங்கு வந்து விடக் காட்சி இனிதாக முடிகிறது)

‘மடியிலான் செல்வம் போல் மரன் நந்த, அச் செல்வம்
படி உண்பார் நுகர்ச்சி போல் பல் சினை மிஞ்றி ஆர்ப்ப;
மாயவள் மேனி போல் தளிர் ஈன, அம் மேனித்
தாய சுணங்கு போல் தளிர்மிசைத் தாது உக;
மலர் தாய பொழில் நண்ணி மணி நீர கயம் நிற்ப, 5
அலர் தாய துறை நண்ணி அயிர் வரித்து அறல் வார;
நனி எள்ளும் குயில் நோக்கி இனைபு உகு நெஞ்சத்தால்,
துறந்து உள்ளார் அவர்’ எனத் துனி கொள்ளல் - எல்லா! நீ.
‘வண்ண வண்டு இமிர்ந்து, ஆனா வையை வார் உயர் எக்கர்,
தண் அருவி நறு முல்லைத் தாது உண்ணும் பொழுதன்றோ -
10

கண் நிலா நீர் மல்கக் கவவி, நாம் விடுத்தக்கால்,
ஒண்ணுதால்! நமக்கு அவர் “வருதும்” என்று உரைத்ததை?
மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ் துணைப் புணர்ந்து அவர்,
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ -
“வலன் ஆக, வினை!” என்று வணங்கி, நாம் விடுத்தக்கால், 15
ஒளியிழாய்! நமக்கு அவர் “வருதும்” என்று உரைத்ததை?
நிலன் நாவில் திரிதருஉம் நீள் மாடக் கூடலார்
புலன் நாவில் பிறந்த சொல் புதிது உண்ணும் பொழுது அன்றோ -
பல நாடு நெஞ்சினேம் பரிந்து, நாம் விடுத்தக்கால்,
சுடரிழாய்! நமக்கு அவர் “வருதும்” என்று உரைத்ததை? 20

என ஆங்கு,

உள்ளுதொறு உடையும் நின் உயவு நோய்க்கு உயிர்ப்பாகி,
எள் அறு காதலர் இயைதந்தார் - புள் இயல்
காமர் கடுந் திண் தேர்ப் பொருப்பன்
வாய்மை அன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.

சோம்பலே இல்லாதவன் ஒருவன்; அவனிடம் செல்வம் ஏராளமாகச் சேரும் அல்லவா! அதுபோல, மரங்கள் பூத்துக் குலுங்கின. அச்செல்வத்தைச் சோம்பேறிகள் உண்டு திரிவது போல, வண்டினம் தேனுண்டு கிளைகளைச் சுற்றிச் சுற்றி ஆரவாரித்தன. திருமகளின் நிறம் செம்மை; அந்நிறம் போலத் தளிர்களை மரங்கள் ஈன்றன. அவள் மேனியில் சுணங்கு பரந்தது போலத் தாதுகள் அத்தளிர்களின் மேல் உதிர்ந்தன. கருமணி போலத் தெளிந்த தண்ணீரால் நிறைந்த குளங்கள் மலர்ச் சோலைகளிலே விளங்கின. பூவிதழ்கள் உதிர்ந்து கிடக்குந் துறைகளிலே, அவற்றை வாரிச் செல்வதுபோலத் தெளிந்த நீரும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படியான பலவற்றையும் இளவேனிற் காலத்திலே கண்டாள் ஒரு தலைவி. அவ்வேளையிலே எங்கிருந்தோ குயில் ஒன்றும் கூவிற்று. பிரிந்த தன் காதலனை எண்ணினாள். தன் தனிமையைக் குயில் கண்டு எள்ளி நகையாடுகிறதோ எனவும் நினைத்தாள். நெஞ்சம் வருந்தினாள். அச்சமயத்திலே, அவள் தோழியும் அங்கு வந்தாள். நிலைமையை உணர்ந்த அவள் தலைவிக்குத் தேறுதல் உரைக்கிறாள். “ஏட! நீ அவர் இன்னமும் வராமல் இருக்கிறார் என்றா வருந்துகிறாய், வருந்தாதே” என்று ஆறுதல் சொல்லுகிறாள்.

தலைவி கூறியன

ஒளி தவமும் நுதலாளே! கேள்: முன்னர் அவர் பிரிந்து செல்லும் வேளையிலே, கண்ணுள் அடங்காத கண்ணீர் பெருகி வழிய நாமும் நின்றேமன்றோ? அப்போது, அதனைப் போக்கிப் பிரியும் போது, நமக்கு அவர், ‘வருவேம்’ என்று உரைத்துச் சென்ற காலத்தையும் நீ அறிவாயே! வையையின் உயர்ந்த மணற்கரையிலே, குளிர்ந்த அருவிநீர் போல நறுமண முல்லைகள் மலர்ந்துள்ளன. அவ்விடத்தே, பலநிற வண்டுகள் ஆரவாரத்துடன் கூடித் தாது உண்டு களிப்பதைப் பார்! ஏனோ, இன்னமும் அவர் மட்டும் வரவில்லை?

‘நீர் மேற்கொள்ளும் செயல் வெற்றி பெறுவதாக’ என்று வாழ்த்தி வணங்கி, அன்று நாம் அவரை அனுப்பினோமே! அவ்வேளையிலே, அவர், ‘வருவேம்’ என்று சொன்ன காலத்து எல்லையை அறிவாயே! ஒளிவீசும் இழையினையுடையவளே! ஆற்றிடைக் குறையுள், அவர், துணையான என்னுடன் சேர்ந்து, காமன் திருநாளில் மகிழ்வோடு களித்திருக்க வேண்டிய நாளன்றோ இது! இருந்தும் அவர் வரவில்லையே?

'சுடரும் இழையினை உடையாளே!' என்னென்னவோ பலவற்றையும் நினைந்து வருந்தி நாம் அவரைப் பிரிந்தபோது, 'வருவேம்' என்று அவர் சொன்னதை நீயும் அறிவாயே! உலகெங்கும் புகழ்ந்து பேசப்படும் நெடுமாடக் கூடலான இம் மதுரையிலே உள்ளவர், புலவர் நாவிலே புதிதுபுதிதாகப் பிறக்கும் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழும், இளவேனிற்காலம் அல்லவோ இது? ஏனடி அவர் மட்டும் இன்னமும் வரவில்லை?

தோழியின் பதில்

'நின் காமநோயை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சம் உடைகின்றதே!' பறந்து செல்லும் பறவையிலும் வேகமாகச் செல்லக்கூடிய தேரினை உடையவன் நம் பாண்டியன். அவன் சொன்ன சொல் தவறாத வாய்மையாளனும் ஆவான். அவனைப் போலப் பேச்சுத் தவறாது குறித்த நாளிலே அவரும் வருவார். அதோ! உன்னால் இகழப்பட்ட உன் காதலர், உனக்கு இனி உயிர்ப்புத் தருவதற்கு வந்துவிட்டார்! இனி, நான் என் வீட்டிற்குச் செல்கிறேனடி!

சொற்பொருள்: 3. ஈன - துளிர்க்க. 5. நண்ணி - அடுத்து. 6. அயிர் - நுண்மணல். வரித்து - அழகு செய்து. அறல்வார - அருவி ஓட. 7. நனி - மிகவும். எள்ளும் - நகைக்கும். இனைபு - வருந்தி. உகும் - கெட்டழியும். 9. உள்ளார் - நினையார். துனி - வெறுப்பு. 9. இமிர்ந்து - ஆரவாரித்து. ஆனா - இன்பம் குறையாத. 15. வினைவலனாக - வினைக்கண் வெற்றி பெறுக. 18. புலன் நாவில் - புலவர்களுடைய நாவில். 18. நாடு - எண்ணி எண்ணி வருந்தும். 22. உயவுநோய் - வருத்தம் மிக்க காம நோய். 23. இயைதந்தார் - வந்து சேர்ந்து கூடினார். புள் - பறவை. புள்இயல் - பறவைபோல் விரைந்து பாயும் இயல்பு.

35. நெஞ்சிலே தீ எரிகிறதடி!

(வருவதாகக் குறித்த காலத்தில் கணவன் வராததறிந்து துடிக்கிறாள் ஒரு தலைவி. அவளைத் தேற்ற எண்ணிய தோழிக்கு எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. உங்கள் இருவரையும் பார்த்துப் பார்த்து என் நெஞ்சுதான் வேகிறது என்று வெம்புகிறாள்.)

'கொடு மிடல் நாஞ்சிலான் தார் போல், மராத்து
நெடுமிசைச் சூழும் மயில் ஆலும் சீர,
வடி நரம்பு இசைப்ப போல் வண்டொடு சுரும்பு ஆர்ப்ப,
தொடி மகள் முரற்சி போல் தும்பி வந்து இமிர்தர,
இயன் எழீஇயவை போல், எவ் வாயும் இம்மென,
கயன் அணி பொதும்பருள் கடி மலர்த் தேன் ஊத,

மலர் ஆய்ந்து வயின் வயின் விளிப்ப போல் மரன் ஊழ்ப்ப,
 இருங் குயில் ஆல, பெருந் துறை கவின் பெற,
 குழவி வேனில் விழவு எதிர்கொள்ளும்
 சீரார் செவ்வியும், வந்தன்று; 10
 வாரார், தோழி! நம் காதலோரே.
 பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று, நுதல்;
 சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன, தோள்.
 நனி அறல் வாரும் பொழுது என, வெய்ய
 பனி அறல் வாரும், என் கண். 15
 மலையிடைப் போயினர் வரல் நசைஇ, நோயொடு
 முலையிடைக் கனலும், என் நெஞ்சு.
 காதலின் பிரிந்தார் கொல்லோ? வறிது, ஓர்
 தூதொடு மறந்தார் கொல்லோ? நோதக,
 காதலர் காதலும் காண்பாம் கொல்லோ? 20
 துறந்தவர் ஆண்டு ஆண்டு உறைகுவர் கொல்லோ? யாவது? -
 "நீள் இடைப் படுதலும் ஒல்லும்; யாழ நின்,
 வாள் இடைப்படுத்த வயங்கு ஈர் ஒதி!
 நாள் அணி சிதைத்தலும் உண்டு" என நய வந்து,
 கேள்வி அந்தணர் கடவும் 25
 வேள்வி ஆவியின் உயிர்க்கும், என் நெஞ்சே.'

வெண்கடப்ப மரங்களின் மேலிருந்து மயில்கள் அழகுடன்
 ஆடுகின்றன. அந்தக் காட்சி, கலப்பைப் படையையுடைய
 பலராமன், தோளிலே பசந்துழாய் மாலை அணிந்திருப்பதைப்
 போல விளங்குகிறது. யாழிசை ஒலிப்பதுபோல வண்டும்
 சுரும்பும் அங்கே ஆரவாரம் செய்கின்றன. தொடி யேந்திவரும்
 விறலியின் இசைபோலத் தும்பிகள். சூழ்ந்து ஒலிக்கின்றன.
 எங்கும் இசை எழுந்ததுபோல எப்புறத்தும் இம்மென்னும் ஒலி
 எழுகின்றது. குளங்கள் அணிசெய்யும் சோலைகளிலே,
 மணமலர்களின் தேனை உண்ண, மலர்கள் வண்டினங்களை
 'வருக வருக' என்று கூப்பிடுவதுபோல, மரக் கிளைகள்
 அசைந்தாடுகின்றன. ஒருபால் கருங்குயில் கூவுகிறது. பெரிய
 நீர்த்துறைகள் எல்லாம் புது அழகுடன் விளங்குகின்றன.
 இளவேனிற் காலத்தே, காமன் விழாவினை நடைபெறுவிக்க
 வேண்டிய சிறப்பான பருவமும் வந்து விட்டது. தோழி! நம்
 காதலுக்கு உரியவர் மட்டும், தாம் சொன்னபடி
 இன்னமும்வாரார் போலும்?

என் நெற்றி படிப்படியாகப் பசலை பாய்ந்ததும் இல்லை;
 முழுவதுமே பசந்துவிட்டது. மெலிந்து மெலிந்து என்
 தோள்களும் இப்பொழுது முழுவதுமாகத் தளர்ந்து விட்டன.

‘இக்காலம் குளிர்ந்த சாரல் பெய்யும் காலமாயிற்றே’ என நினைந்து, என் கண்கள் வெம்மையுடைய கண்ணீரால் நிறைந்து ஒழுகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மலையிடை வழியே போனவர் வரவேண்டும் என்று விரும்பி, காமநோயோடு, என் முலைகளுக்கு இடையிலிருந்து வெம்மையால் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது, என் நெஞ்சு.

நம் மீதுள்ள காதலிலிருந்துதான் அவர் நீங்கிவிட்டாரோ? இல்லை, ஒரு தூது அனுப்பக்கூட அவர் மறந்துவிட்டனர் போலும்? நம் காதலர் திரும்பவும் வந்து நம்மோடு செய்யும் காதலையும் காண்போமா? அல்லது நொந்துநொந்து அதற்குமுன் இறந்துவிடுவோமா? பிரிந்து போனவர் அங்கங்கேதான் தங்கிவிடுவாரோ? இவ்வாறெல்லாம் பலவும் கூறிக்கூறிப் புலம்புகிறாள் தலைவி.

தோழி! நெடுநாள் பிரிந்திருத்தல் அவருக்கும் பொருந்தும். கத்தரிக்கையால் ஒழுங்காகக் கத்தரித்து விடப்பட்ட அழகான நின் கூந்தல், நாள்தோறும் அணிபெறாது, நின் அழகைச் சிதைத்துக் கொண்டிருப்பது உனக்கும் பொருந்தும். ஆனால், உங்களிருவர் நிலையையும் நினைந்து என் உள்ளந்தான் வேதனைப்படுகின்றது. யாகம் செய்பவரின் வேள்வித் தீயிலிருந்து கிளம்புகின்ற செந்தீயைப் போல, என் உள்ளம்தான் மூண்டு எழுகின்ற வெப்பத்தால் வேகின்றது. இவ்வாறு, தோழி இருவர் நிலையையும் கண்டு தன் மனம் வெதும்பிக் கூறுகின்றாள்.

சொற்பொருள்: 1. கொடுமிடல் நாஞ்சில் - கொடிய வலிய கலப்பை. நாஞ்சிலான் - பலதேவன்; கலப்பையைப் படையாகக் கொண்டவன். 3. வடிநரம்பு - முறுக்கற வடித்த நரம்பு 9. குழவி வேனில் - இளவேனில். 12. பாஅய் - பரவி. 13. சாஅய் - வளர்ந்து. 17. கனலும் - வேகும்; காந்தா நிற்கும். 25. கேள்வி - நூலைக் கற்றுப் பெற்ற கேள்விச் செல்வம். கடவும் - செய்யும்.

பாலகல் முற்றுச்

திணை விளக்கம்

பழந்தமிழ்ச் சான்றோர்கள், தமிழர்தம் வாழ்வியலை இருகூறாகப் பிரித்து ஆராய்ந்தார்கள். அவை அகம், புறம் என்பன. இவற்றுள்,

புறம் புறவாழ்வில் மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்த ஒழுகலாறுகளை வகைப்படுத்தி முறைப்படுத்திக் கூறுகின்றது. இனப் பற்றும் நாட்டுப் பற்றும் மொழிப்பற்றும் அறநெறிப்பற்றும் மிகுந்திருந்தவரான பழந்தமிழர்கள், இவைகளைக் கருத்தாகப் பேணுவதற்கு மேற்கொண்ட ஆண்மை சார்ந்த பல்வேறு பணிகளும், அவர்கள்தம் போரியல் மரபும் இப் புறத்திலே நன்கு காட்டப்பெறும்.

அகம் அக வாழ்விலும் தமிழர்கள் செவ்வையாக அன்பின் எழுச்சிசார்ந்த நெறியோடு வாழ்ந்ததன் தகைமையைக் கூறுகின்றது. இதன் அடிப்படை, கன்னியொருத்திக்கும் காளையொருவனுக்கும் இடையே முகிழ்த்து வளர்ந்து மணம் நிறைக்கும் **காதலன்பே** ஆகும். இந்த அன்பின் எழுச்சியால் ஏற்படும் நெகிழ்ச்சியினால், அவர்கள் உள்ளத்தே தோன்றித் தோன்றி அரும்புகின்ற எண்ணங்களிலே, இன்பமும் துன்பமும், களிப்பும் கலக்கமும் இணைந்து, அவர்கள் வாழ்வியலை உருவாக்கும் வகைமைகளை எல்லாம் இந்தப் பகுதியிலே நாம் கண்டறிந்து தெளியலாம். பெரும்பாலும், உள்ளத்திலே நிகழும் நினைவுப் போராட்டங்களாகவே இவை அமைந்தாலும், அணுக்கரான சிலரிடம் மனந்திறந்து உரைப்பதாகவும் விளங்கி, அறிந்து கற்கும் நம்பாலும் அந்த மன உணர்வுகளை எழச்செய்யும் தகைமை கொண்டனவாக விளங்குகின்றன.

அன்புறு காமஞ் சார்ந்த இந்தப் பகுதியும், ஒருதலைக் காமம் எனவும், அன்புடைக் காமம் எனவும், பொருந்தாக் காமம் எனவும் மூன்று நிலைபற்றியவாகப் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை முறையே கைக்கிளை எனவும், அன்பின் ஐந்திணை எனவும், **பெருந்திணை** எனவும் இலக்கண நூலார் குறிப்பார்கள்.

இவற்றுள், அன்புடைக் காமம் என்பது, ஐவகையான நெறிபற்றி இயல்வதென்பர். அவை, ஐவகை நிலங்களின் தன்மைகளை ஒட்டியவாய், அவ்வச் சூழல்களோடு பின்னிப்

பிணைந்தவாய் நிகழ்வன ஆகும். இவற்றைக் குறிஞ்சித் திணை எனவும், பாலைத்திணை எனவும், முல்லைத்திணை எனவும், மருதத்திணை எனவும், நெய்தல் திணை எனவும் ஐவகை ஒழுக்கக் கூறுகளாக வகுத்துக் கொண்டு, அவற்றின் பகுதிகளாகப் பலப்பல துறைகளையும் வகுத்துக் கொண்டு, செய்யுள் செய்வது பண்டைத் தமிழ் ஆன்றோரின் மரபாகும்.

இத் திணைப் பகுதிகள் எல்லாம், குறிப்பிட்ட மன நெகிழ்ச்சி காரணமாகத் தோன்றி எழுகின்ற உள்ளத்து உணர்வுகளின் எழுச்சிகளை நயமுறக் காட்டி, அக்கால மக்களின் ஒழுகலாற்றின் பண்பினையும் செம்மையினையும் விளக்குவனவாகும். இவைதாம், ஒப்புயர்வற்ற சொல்லோவியங்களாகவும் அமைந்து, தமிழறிந்தாரை என்றும் களிப்பூட்டுவனவாகவும் இலங்குகின்றன.

இவ் பொழுக்கம் முதல் எனவும், கரு எனவும், உரி எனவும் மூன்றாகக் கூறப்படும் பொருள்களின் சார்பாக நிகழும் என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

இவற்றுள், முதற்பொருள் என்பது, நிலமும் பொழுதும் என்னும் இவற்றினை யொட்டி அமையும் ஒழுக்கங்களாம். 'நிலம்' என்பது, குறிஞ்சியும், பாலையும் முலையும், மருதமும், நெய்தலும் என ஐந்தாம். பொழுது என்பது, அந்த ஐவகை நிலத்தையும் சார்ந்து நிற்போர்க்குக் காமவுணர்வினைக் கிளர்ந்து எழச்செய்யும் பெரும்பொழுதும், சிறுபொழுதும் எனும் இரண்டும் ஆகும். அவை:

திணை	பெரும்பொழுது	சிறுபொழுது
1. குறிஞ்சி	கூதிரும், முன்பனியும் (ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை)	யாமம்
2. பாலை	வேனில், பின்பனி (ஆனி, ஆடி, மாசி, பங்குனி)	நண்பகல்
3. முல்லை	கார் (ஆவணி, புரட்டாசி)	மாலை
4. மருதம்	ஆறுபருவங்கள் (12 மாதங்களும்)	விடியல்
5. நெய்தல்	ஆறுபருவங்கள் (12 மாதங்களும்) எற்படுகாலம்	

இவை, அவ்வந் நிலங்களுக்குச் சிறப்பாக பொருந்துவன என்று காணப்பெற்றன. இவை, சில சமயம், சிலர் பால் மயங்கி நின்றும் உணர்வெழச் செய்தலும் நிகழலாம். அவை ஒழுக்கத்தின்கண் 'மயக்கம்' என்றே கொள்ளல் வேண்டும்.

உரிப்பொருள் என்பன, உள்ளத்தே எழுகின்ற மனவுணர்வுகளுக்குக் காரணமாக விளங்கும் உந்துதல்களாகும். அவை ஐந்திணைகளையும் ஒட்டிப் பத்து வகையாகக் கூறப்படும். அவை,

1. குறிஞ்சி - புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும்.
2. பாலை - பிரிதலும், பிரிதல் நிமித்தமும்.
3. முல்லை - இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும்.
4. மருதம் - ஊடலும், ஊடல் நிமித்தமும்.
5. நெய்தல் - இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும்.

இவைதாம், செய்யுள் செய்வார்க்குப் பெரிதும் கனிவெழச் செய்யும் சிறப்புடைய அடிப்படைப் பொருள்களாகும். இவைதாம், பிறபிற திணைகளுள்ளும் வருதற்கும் உரியனவே என்பதும் அறிதல் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக,

குறிஞ்சியாகிய மலையும் மலைச்சார்ந்த இடமும், இயற்கைச் செவ்வியிற் சிறந்தனவாய், இயற்கை வளங்களாலே நிறைந்தனவாய், இளம் பருவத்தாரிடையே புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமாகச் செல்லலும், இவை பற்றி எல்லாம் நினைத்தலும், அணுக்கரிடையே தம்முணர்வை எடுத்துக் கூறலும் ஆகியவற்றிற்குப் பொருந்துவனவாய் அமைந்திருக்கும் தன்மையிற் சிறந்தனவென அறியலாம். தனித்து வேட்டை மேற்செல்லும் இளைஞனும், புனங்காத்துத் தனித்திருக்கும் கன்னியும் கண்டுகாதலுற்று ஒன்றுபடுவதற்கு ஏற்ற நிலைக்களனும் இதுவாகும். இந்தத் துணிவு நிகழ்தற்கான வாழ்வியல் அமைந்தது குறிஞ்சியாதலும் நினைக்க வேண்டும்.

பாலையென்பது, முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமுறை திரிந்து, வெம்மையாலே எங்கும் வளமை தீய்ந்து போயுள்ள நிலத்தைக் குறிப்பதாகும். இதனையொட்டியே பிரிவையும், பிரிதல் நிமித்தமாக ஏற்படும் பெருந்துயரத்தையும் இதற்கு உரிமைப்படுத்தினர் ஆகலாம். ஆறலை கள்வரும் கொலையும் துன்பமும் வெம்மையும் இந்நிலத்தின் சிறப்பான தன்மைகள்.

முல்லையென்பது, காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ஆகும். இந்நிலத்து ஆயர்கள் வாழ்வியல், ஆடவர் நிரைமேய்த்தற்குப் பகற் பொழுதெல்லாம் காட்டிடத்தே சென்றிருத்தலும், மகளிர் பாற்பயனைக் கொண்டு விலைமாறி வருதலும் போன்ற ஒழுக்கத்தோடு ஒட்டியதாகும். ஏறு தழுவி வெல்பவனுக்கே மகளைத் தரும் மரபும், அவனையே விரும்பி ஏற்கும் கன்னியர்

மனமும் இத்திணையின் சிறப்பான அம்சங்கள். இதனால், காத்திருத்தல் இயல்பாக, இருத்தலையும் இருத்தல் நிமித்தத்தையும் இதற்கு உரிமையாக்கியுள்ளனர்.

மருதம், வளமான செந்நெல் மலிந்த நிலப்பகுதி. இங்கே உழுவித்து உண்ணும் பெருஞ்செல்வர் வாழ்வதும் இயல்பு. இவர்கள், தம் வளமையால், காமத்தில் எளியராகிப் பரத்தமை கோடலும் நிகழுவதாம். இதனால், தலைவியர் ஊடலும், அதன் நிமித்தமாக எழும் பேச்சுக்களும் இயல்பாகும். இது குறித்தே ஊடலையும் ஊடல் நிமித்தத்தையும் மருதத்திற்கு உரிமையாக்கியுள்ளனர்.

நெய்தல், கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியுமாகும். மீன் வளம் நாடிக் கடலிலே திமிலேறிச் செல்வதே பெரும்பாலும் ஆடவரது தொழிலாதலின், அவர் குறித்த பொழுதில் வராதபோது இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமாக எழும் பேச்சும், இந்நிலத்தில் நிகழ்வதும் இயல்பாயின.

இனி, கருப்பொருள்கள் என்று கூறப்பெறுவன, அவ்வத் திணைகட்கு உரியனவாக, அவ்வற்றின்கண் உள்ளனவாக விளங்கும் தெய்வம் முதலான பதினான்கும் ஆகும். அவை:

1. குறிஞ்சியின் கருப்பொருள்கள்

1. தெய்வம் முருகக் கடவுள் (சேயோன்)
2. உயர்ந்தோர் பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, குறவன், கொடிச்சி, (வெற்பன், வேம்பன், பொருப்பன், கொடிச்சி - தொல். உரை).
3. தாழ்ந்தோர் குறவர், கானவர், குறத்தியர் (கானவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றுவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர் முதலியோர் - தொல். உரை).
4. புள் கிளி, மயில்
5. விலங்கு புலி, கரடி, யானை, சிங்கம் (சிங்கத்துக்குப் பதில் கரடி - தொல். உரை).
6. ஊர் சிறுகுடி (குறிஞ்சியும் - தொல். உரை கூறும்).
7. நீர் அருவிநீர், சுனைநீர்.
8. பூ வேங்கை, குறிஞ்சி, காந்தள் (சுனைக் குவளையும் தொல். உரை கூறும்).

9. மரம் சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு, நாகம், மூங்கில்.
10. உணவு மலைநெல், மூங்கில் அரிசி, திணை.
11. பறை தொண்டகப்பறை (முருகியமும் தொல். உரை கூறும்).
12. யாழ் குறிஞ்சி யாழ்.
13. பண் குறிஞ்சிப் பண்.
14. தொழில் வெறியாடல், மலைநெல் விதைத்தல், திணைகாத்தல், தேனழித் தெடுத்தல், கிழங்கு கிண்டியெடுத்தல், அருவிநீர் சுனைநீர் ஆடல்).

2. பாலையின் கருப்பொருள்கள்

1. தெய்வம் கன்னி (துர்க்கை அல்லது கொற்றவை).
2. உயர்ந்தோர் விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றியர்.
3. தாழ்ந்தோர் எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர்.
4. புள் புறா, பருந்து எருவை, கழுகு.
5. விலங்கு செந்நாயும் (வலியழிந்த யானையும், புலியும், செந்நாயும் - தொல். உரை).
6. ஊர் குறும்பு (பறந்தலை - தொல். உரை).
7. நீர் நீரில்லாக்குழி, நீரில்லாக் கிணறு, (அறுநீர்க் கூவலும் சுனையும்: தொல் - உரை).
8. பூ குரா அம்பூ, மரா அம்பூ, (பாதிரியும் - தொல். உரை).
9. மரம் உமிஞை, பாலை, ஓமை, இருப்பை.
10. உணவு வழியிற் பறித்த பொருள், பதியிற் கவர்ந்த பொருள்.
11. பறை துடி.
12. யாழ் பாலையாழ்.
13. பண் பஞ்சுரம்.
14. தொழில் போர் செய்தல், பகற்குறையாடுதல்.

3. முல்லையின் கருப்பொருள்கள்

1. தெய்வம் மாயோன் (திருமால் அல்லது நெடுமால்).
2. உயர்ந்தோர் குறும்பொறைநாடன், தோன்றல் மனைவி, கிழத்தி, (அண்ணலும் தொல் - உரை கூறும்).
3. தாழ்ந்தோர் இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் (கோவலர், பொதுவர், பொதுவியர், கோவித்தியரும் தொல் - உரை கூறும்).
4. புள் காட்டுக்கோழி (சிவலும், தொல் - உரை கூறும்).
5. விலங்கு மான், முயல் (உழையும், புல் வாயும், முயலும் - தொல் உரை).
6. ஊர் பாடி (பாடியும், சேரியும், பள்ளியும் - தொல் உரை).
7. நீர் குறுஞ்சுனை நீர், கான்யாற்று நீர் (தொல் - உரையில் குறுஞ்சுனை நீர் இல்லை).
8. பூ குல்லைப் பூ, முல்லைப் பூ, தோன்றிப் பூ, பிடவம்பூ, (தொல் உரை - தளவும் கூறும்).
9. மரம் கொன்றை, காயா, குருந்தம்.
10. உணவு வரகு, சாமை, முதிரை.
11. பறை ஏறங்கோட் பறை (ஏறுகோட் பறை - தொல் உரை).
12. யாழ் முல்லை யாழ்
13. பண் சாதாரி.
14. தொழில் சாமை விதைத்தல், வரகு விதைத்தல், அவற்றின் களை சுட்டல். அவற்றை யரிதல், கடா விடுதல், கொன்றைக் குழலாதல், மூவின மேய்த்தல், கொல்லேறு தழுவுதல், குரவைக் கூத்தாடல், கான்யாற்றில் ஆடல்.

4. மருதத்தின் கருப்பொருள்கள்

1. தெய்வம் இந்திரன் (வேந்தன்).
2. உயர்ந்தோர் ஊரன், மகிழ்நன், கிழத்தி, மனைவி (மனையோள் என்பதும் தொல். உரை கூறும்).

3. **தாழ்ந்தோர்** உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடையர் (களமரும் - தொல் உரை கூறும்).
4. **புள்** வண்டானம், மகன்றில், நாரை, அன்னம், பெருநாரை, கம்புள், குருகு, தாரா (தாராவும் நீர்க்கோழியும் - தொல் உரை).
5. **விலங்கு** எருமை, நீர் நாய்.
6. **ஊர்** பேரூர், மூதூர்.
7. **நீர்** யாற்று நீர், கிணற்று நீர்.
8. **பூ** தாமரைப்பூ, கழுநீர்ப்பூ.
9. **மரம்** காஞ்சி, வஞ்சி, மருதம்.
10. **உணவு** செந்நெல் அரிசி, வெண்ணெல் அரிசி.
11. **பறை** நெல்லரிசியை, மணமுழவு.
12. **யாழ்** மருத யாழ்.
13. **பண்** மருதப்பண்.
14. **தொழில்** விழாச் செய்தல், வயற்களை கட்டல், நெல் அரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புது நீராடல்.

5. நெய்தலின் கருப்பொருள்கள்

1. **தெய்வம்** வருணன்.
2. **உயர்ந்தோர்** சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுழைச்சி, (மேலும் கொண்கன், துறைவன், மெல்லம் புலம்பன் என்பனவும் தொல் - உரை கூறும்).
3. **தாழ்ந்தோர்** நுளையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர், அளவர், அளத்தியர் (திமிலரும் - தொல் உரை கூறும்).
4. **புள்** கடற் காகம் (அன்னமும் அன்றிலும் - தொல் உரை).
5. **விலங்கு** சுறாமீன் (உமண் பகடு போல்வன தொல் உரை).
6. **ஊர்** பாக்கம், பட்டினம்.
7. **நீர்** உவர்நீர்க்கேணி, கவர்நீர் (மணற்கிணற்று நீர், தொல் உரை).

8. பூ நெய்தல் பூ, தாழம் பூ, மூண்டகப் பூ, அடம்பம் பூ (கைதையும் நெய்தலும் - தொல் உரை).
9. மரம் கண்டல், புன்னை, ஞாழல்.
10. உணவு மீனும் உப்பும் விற்றுப் பெற்ற பொருள்கள்.
11. பறை மீன் கோட்பறை, நாவாய்ப் பம்பை.
12. யாழ் விளரி யாழ்.
13. பண் செவ்வழிப்பண்.
14. தொழில் மீன் பிடித்தல், உப்புண்டாக்கல், அவை விற்றல், மீன் உணக்கல், அவற்றை உண்ணவரும் பறவைகளை ஓட்டுதல், கடலாடுதல்

இக் கருப்பொருள்களும், அவ்வத் திணைக்குரிய சிறந்த பொருள்கள் என்று மட்டுமே கருதவேண்டும். இவையன்றிப் பிறவும் உளவென்பதும், அவையும் இலக்கியங்களுள் பயின்று வருதலும் உண்டென்பதும் நினைக்க வேண்டும்.

இனி, இந்நிலத்து மாந்தரும், தத்தம் வாழ்வைக் கருதியும், மற்றும் களிப்பைக் கருதியும், பிறபிற நிலத்து வாழ்பவருடன் சென்று கலந்து உறவாடுதலும், அவர்தம் இயல்புகளைத் தாமும் ஏற்று வாழ்தலும் நிகழக் கூடியனவே. இவற்றை எல்லாம் 'திணை மயக்கம்' என்பர். 'குறிஞ்சி நிலக் காதலன் தன் காதலிக்குத் தாமரைப் பூவைத் தந்தான்' என்று வரின், அது திணை மயக்கம்; மருதத்திற்கு உரியது குறிஞ்சித் திணைச் செய்யுளில் மயங்கி வந்தது. முல்லைக்கும் மருதத்துக்கும் உரியோர் முருகனை வழிபாடு செய்யின், குறிஞ்சி மயங்கிவந்த திணைமயக்கம் என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு இயற்கையோடு கலந்து மலர்ந்த வாழ்வியல் நெறிகளும், அந்நெறிகளால் வளர்ந்து வலிமைபெற்ற தமிழ் மொழியில் இனிமைகளும் கற்று உணர்ந்து நினைந்து நினைந்து இன்புறுதற்குரியன; ஏற்றுப் போற்றுதற்கும் உரியன.

இவ் பொருள்களாகிய செழுமைகளை எல்லாம் தேனெனத் திரட்டிச் சேர்த்து வழங்கும் செவ்வியுடையது கலித்தொகை யாகும்.

'கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலித்தொகை' என்னும் புகழுடைய இதனைக் கற்றும் அறிந்தும் நாமும் ஏத்திப் போற்றுவோமாக.

பெருங்கடுங்கோ செய்தருளிய

யாலைக்கல்

உரை : புலியூர்க்கேசிகள்

GO 968

நூலங்காடி...
www.gowrabookfair.com
e-mail : gowra_09@yahoo.in

நூல் கிடைக்குமிடம் :

கௌரா ஏஜென்ஸீஸ்
10/14, தோய்யு வேங்கடாசலம் தெரு.
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5.

ரூ.30